

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

(உலகம் உய்ய வந்த இராமாநுச வள்ளல் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

கத்ய த்ரயம் – சரணாகதி கத்யம்

(இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த வ்யாக்யான
மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

சரணாகதி கத்யம் ப்ரவேசம்

மூலம் - ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “தத் தவம் அஸி” இத்யாதி வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநமென்றும், கர்ம ஜ்ஞாந ஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதநமென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக கர்மாங்கமாய், வேதந த்யாநோபாஸநாதி சப்த வாச்யமாய், பக்தி ரூபாபந்நமான உபாஸநாத்மாக ஜ்ஞாநமே வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான மோக்ஷ ஸாதநமென்று இவர் நிச்சயித்து அருளிச் செய்கையாலே, இவர் மோக்ஷ ஸாதநமாக அறுதியிட்ட அர்த்தம் இதுவேயென்று கொண்டு தம்முடைய ருசி பரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இத்தையே விச்வஸித்திருக்கக்கூடுமென்று பார்த்தருளி, ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதமாய், தமக்குத் தஞ்சமாகத் தாம் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தம் ப்ரபத்தியென்னுமிடத்தை இக்கத்யரூபேண வெளியிட்டருளுகிறார். ஆனால், இப்ப்ரபத்தி தன்னையே கொண்டு குத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணாதொழிவானென்னென்னில், ப்ராஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தாற் போலே தூரஸ்தரானவர்களுக்குப் பரம ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடவொண்ணாதென்று பார்த்து, அவர்களிழிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலே அவர்களை நிரஸித்து, சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந்தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிடுகிறார்.

விளக்கம் – சாந். (6-8-7) – தத் தவம் அஸி – நீயே ப்ரஹ்மம் ஆகிறாய் – என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் உண்டாகும் ஞானமே மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்றும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையே மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் வேதங்களைத் தவறாகக் காண்பவர்கள் ஆவர் (குத்ருஷ்டிகள்). இவர்கள் கூறும் கருத்துக்களைத் தள்ளுவதற்காக எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், “கர்ம யோகத்தைத் தனது அங்கமாகக் கொண்டது; வேதநம், த்யானம், உபாஸனம் ஆகிய சொற்களால் கூறப்படுவது; பக்தியுடன் கூடிய ஞானத்தின் நிலையை அடைந்த உபாஸன வடிவில் உள்ளது; இப்படிப்பட்ட ஞானமே, வேதாந்தங்கள் மூலமாக மோக்ஷ உபாயமாக வெளிப்படுவதாகும்”, என்று அருளிச்செய்தார். இதன் விளைவாக, “இவர் மோக்ஷ உபாயமாக உறுதியுடன் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்து இதுவே ஆகும்”, என்று இவருக்கு விருப்பமான கருத்தையே மிகுந்த விச்வாஸத்துடன் ஏற்கின்ற இவருடைய சிஷ்யர்கள், இந்தக் கருத்தையே (அதாவது பக்தியே மோக்ஷ உபாயம் என்னும் கருத்தை)

விச்வாஸத்துடன் கைக்கொள்வார்கள் என்று எம்பெருமானார் சிந்தித்தார். ஆகவே தன்னுடைய ஆசார்யர்கள் விருப்பமாக ஏற்றுக் கொண்டதும், தனக்குத் தஞ்சமாக தான் உறுதியாகக் கொண்டுள்ளதும் ஆகிய மோஷ உபாயமானது ப்ரபத்தியே ஆகும் என்பதை இந்த கத்யங்களின் வடிவத்தில் வெளியிட்டு அருளுகிறார். ஆனால், (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்), இந்த ப்ரபத்தியையே கைக்கொண்டு, மற்ற மதங்களை ஏன் தள்ளவில்லை என்று கேட்கலாம். விடை அளிப்போம். அந்தணன் ஒருவன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசம் செய்வது ஏற்காது; அதனைப் போன்றே, ப்ரபத்தி மார்க்கத்திலிருந்து வெகுதூரம் உள்ள மற்ற மதத்தினருக்கு, மிகவும் உயர்ந்த இரகசியமான இந்த மார்க்கத்தை வெளியிடுதல் ஏற்காது; இதன் விளைவாகவே, அவர்கள் ஈடுபட்டு நிற்கும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவே அவர்களுடைய கருத்துக்களை அங்கு (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்) தள்ளினார்; அந்த சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஆழ்கருத்தான தனது ஸித்தாந்தத்தை இங்கு (கத்யங்கள்) மூலமாக வெளியிடுகிறார்.

மூலம் - வேதாந்தங்களிலே மஹாபதமாகச் சொல்லுகிற பக்தியைக் காட்டில் இப் ப்ரபத்திக்கு ஏற்றமென்னென்னில்: அது அதிக்ருதாதிகாரமுமாய், துஷ்கரமுமாய் விளம்ப்ய பல ப்ரதமுமாய், ப்ரமாத ஸம்பாவனையுள்ளதுமாய், ஸாத்யமுமாய், ஸ்வரூபாநு ரூபமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்ருசமுமாயிருக்கும். இதுவோவென்றால், அதற்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஸுகரமுமாய், அவிளம்ப பல ப்ரதமுமாய், ப்ரமாத ஸம்பாவனையுமின்றிக்கே, ஸித்தமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆனால் வேதாந்தங்களில் ப்ரஹ்மத்தை அடைய வைக்கும் மார்க்கமாகக் கூறப்படும் பக்தியைக் காட்டிலும் இந்த ப்ரபத்திக்கு உள்ள ஏற்றம் என்ன என்று கேட்கலாம். விடை அளிப்போம். பக்தியோகமானது வேதங்களை ஓதவல்ல அதிகாரம் கொண்டவர்களால் மட்டுமே கைக்கொள்ளவல்லதாகவும், மிகவும் கடினமானதாகவும், பலனைத் தாமதமாகவே தரக்கூடியதாகவும், பாதியில் நழுவுவதற்கு வாய்ப்புடன் கூடியதாகவும், வேறு அங்களைக் கைக்கொண்டே இயற்றவல்லதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடையதாக அல்லாத ஒன்றாகவும், அடையப்படும் இலக்கிற்கு ஒவ்வாத ஒன்றாகவும் உள்ளதாகும். ஆனால் ப்ரபத்தியானது இவை அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக அனைவராலும் ஏற்கும்படியாகவும், எளிமையாகக் கைக்கொள்ளக்

கூடியதாகவும் பலனை அளிப்பதில் தாமதம் அற்றதாகவும், எப்போதும் ஸித்தமாகவே உள்ளதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், அடையப்படும் இலக்கிற்கு தக்கதாகவும் உள்ளதாகும்.

மூலம் - ஆனால் இவ்வுபாயம் வேதாந்த ஸித்தமோ அன்றோ என்னில்; யாஜ்ஞிகீயமான உபநிஷத்தில் “ஸத்யம் தபோ தம: சமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோஃக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம்” என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக “தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” என்று “தபஸுக்களில் வைத்துக் கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தி” என்று இதினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று. அதுக்கு மேலே “தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச” என்று ப்ரபல ப்ரமாணமான ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதுக்குண்டு. “வேதாச்ச” என்று வேதமும் அப்ரதான ப்ரமாணமாம்படியிறே வைதிக பரிக்ருஹீதத்வத்தின் ப்ரமாணாதிசயம் இருப்பது. அளவுடையாராயிருப்பார்க்கு இதுவே போதுமாயிற்று ப்ராமண்யத்துக்கு. இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேதாந்த ஸித்தமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆனால், ப்ரபத்தியானது வேதாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதா அல்லது கூறப்படவில்லையா? விடை அளிப்போம். யாஜ்ஞிகீய உபநிஷத்தில், ஸத்யம் தபோ தம: சமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோஃக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம் - ஸத்யம் பேசுதல், தவம், புலன்களை அடக்கும் தமம், மனதை அடைக்கும் சமம், தானம், தர்மம், ப்ரஜை உற்பத்தி, அக்னி, அக்னிஹோத்ரம், யஜ்ஞம், மாநஸம் என்னும் ப்ரபத்தி - என ஒன்றைக் காட்டிலும் அடுத்து தொடர்வது உயர்ந்தது என்று கூறப்பட்டு, அனைத்திற்கும் மேலாக, “தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: - ஆகவே ந்யாஸம் எனப்படும் ப்ரபத்தியை மிகவும் உயர்ந்ததாகக் கொள்கிறார்கள்” என்று கூறப்பட்டு, “அனைத்து தவங்களைக் காட்டிலும் மேலான தவமானது ப்ரபத்தியே ஆகும்” என இதன் மேன்மை கூறப்பட்டது. அதற்கும் மேலே, ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் - தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச - தர்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய ஒழுக்கமும் வேதங்களும் ப்ரமாணம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரமாணங்களில் மிகவும் சிறந்ததான “ஆசார்யர்கள் விரும்பி ஏற்பது” என்னும் ஏற்றமும் ப்ரபத்திக்கு உள்ளது. மேலே உள்ள வாக்கியத்தில் “வேதாச்ச - வேதங்களும்” என்பதான உம்மைத்தொகை மூலம், வேதங்களுக்கு முதன்மை என்பது

காண்பிக்காமல் உள்ளதால், அங்கு கூறப்பட்ட “வேதங்களை அறிந்தவர்கள் விரும்பு ஏற்றல்” என்பது முக்கியத்வம் பெறுகிறது. சிறந்தவர்களுடைய ஒழுக்கமே போதுமானது என்று கொள்பவர்களுக்கு, “வேதங்களை அறிந்தவர்கள் விரும்பு ஏற்றல்” என்பதே ப்ரமாணமாக இருத்தலுக்குப் போதுமானதாக உள்ளது. ஆனால் அது மட்டுமே போதுமானது என்னும் நம்பிக்கை அற்றவர்களுக்கு, ப்ரபத்திக்கான ப்ரமாணமாக வேதாந்தம் உள்ளது.

மூலம் – ஆக, இப்படி வேதாந்த ஸித்தமுமாய், ஸ்வரூப ப்ராப்தமுமாய், ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதமுமாய், சரண்ய ஹ்ருதயாநுசாரியுமாயிருக்கையாலே, அதிலும் இதுவே அநுஷ்டேயமென்னுமிடத்தைத் தம்மை விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணா தென்று பார்த்து, தாமும் பெரியபெருமானும் அறிந்ததாக அநுஸந்தித்துவிட அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரம க்ருபையாலே கத்யமுகேந வெளியிடுகிறார்.

விளக்கம் – ஆக, இப்படியாக, வேதாந்தம் மூலம் கூறப்படுவதாகவும், ஆசார்யர்களால் விரும்பி கைக்கொள்ளப்படுவதாகவும், சரணம் புகத்தக்க ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளம் உகந்து ஏற்பதாகவும் ப்ரபத்தியே உள்ளது என்பதாலும்; ப்ரபத்தியே கைக்கொள்ளத் தக்கது என்பதைத் தன் மீது விச்வாஸம் கொண்டுள்ள ஸாத்விகர்கள் இழக்கக்கூடாது என்பதாலும்; தனக்கும் பெரியபெருமாளுக்கும் இடையே நிகழ்ந்ததாக உள்ள உரையாடல்களை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றபோதிலும், தனது மிகவும் உயர்ந்த கருணையால், இந்த கத்யத்தின் மூலமாக வெளியிடுகிறார்.

மூலம் - இதுதான் அவதரித்தபடி எங்ஙனையென்னில்; ஒரு திருவுத்தரத் திருநாளிலே, பெருமானும் நாச்சியாருமாகப் புறப்பட்டு ஏறியருளா நிற்குமளவிலே, எம்பெருமானார் எழுந்தருளித் திருவடித் தொழாநின்றார்; அஸ்யாம் அவஸ்தாயாம், திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸார பீதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கவதுக்குப் பாசுரமிட்டபடி. முதலிலே ஸம்ஸார பய பீதராய்க் கொண்டு, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தபோதே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கிலரோ? “ஸக்ருதேவ” என்றன்றோ சரண்ய ஹ்ருதயமிருப்பது. ஆனபின்பு, “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றும், “உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றும், “களைவாய் துன்பம்

களையாதொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “உடையவன் உடைமையைச் செய்தபடி செய்கிறான்” என்று ஆறியிருக்க ப்ராப்தமாயிருக்கத் திரியட்டும் இப்போது சரணம் புக வேண்டுவானென் னென்னில்; அவ்வளவு ஆறியிருக்கமாட்டாதே தம் ப்ராப்ய த்வரையால் சரணம் புகுகிறார். இதிறே ஆழ்வார்களுக்கும் ரீதி. அவர்களை அடியொற்றுகிற ஆசார்யர்களுக்கும் அதுவே ரீதியாமத்தனையன்றோ. ஸம்ஸார பயமும் ப்ராப்ய ருசியும் கனக்கக் கனக்க, ஒருகால் சரணம் புக்காப் போலே ஒன்பதின்கால் சரணம் புகுமித்தனையிறே அவர்கள். ஆக, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமாகக் கைங்கர்ய ஸித்திக்குப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் – கத்ரத்ரயம் எவ்விதம் வெளிப்பட்டது என்றால், பங்குனி மாதம் உத்தர நக்ஷத்திர திருநாள் ஒன்றில், ஸ்ரீரங்கநாதனும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருமாகச் சேர்ந்து புறப்பட்டு, ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்றனர். அப்போது எம்பெருமானார் அங்கு எழுந்தருளி, அவர்களுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து நின்றார். அந்த நிலையில், எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தில் ஸம்ஸாரம் குறித்த பயம் ஏற்பட, அவர்களுடைய திருவடிகளில் விழுந்து சரணம் புகும்விதத்திற்கு ஏற்ப இயற்றப்பட்டதே இந்த கத்யத்ரயம் ஆகும். ஆனால் எம்பெருமானார் ஸம்ஸார பயம் கொண்டவராக முன்பு பெரியநம்பியின் திருவடிகளில் பணிந்தபோதே, பெரியபெருமாளுடைய திருவடிகளிலும் “சரணம்” என்று புகுந்தவர் ஆனார் அல்லவோ? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) – ஸக்ருத் ஏவ – ஒருமுறை மட்டுமே – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ சரணம் புகுந்த இராமனுடைய திருவுள்ளம் இருக்கிறது? இப்படி உள்ளபோது, ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் – அவ்விதம் செய்வதே அவனுக்கு ஏற்புடையதாகும் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-3) – உன்னால் அல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-8) - களையாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களை கண் மற்றிலேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஒரு பொருளுக்கு உடைமையானவன், அந்தப் பொருளை எப்போது ஏற்கிறானோ அப்போது ஏற்பான்” என்று பொறுமையுடன் இருப்பது அல்லவோ பொருத்தமானது? அதனை விடுத்து இப்போது சரணம் புகவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று கேட்கலாம்; அத்தனை காலம் பொறுத்திருக்க விடாமல் இவருடைய வேகம் உள்ளது என்பதால் சரணம் புகுகிறார். ஆழ்வார்களின் நிலையும் இதுவே ஆகும். ஆழ்வார்களுடைய உபதேசங்களைப் பின்பற்றும்

ஆசார்யர்களுடைய நிலையும் இதுவே ஆகும். ஸம்ஸாரத்தைக் குறித்த பயம் மற்றும் அடையப்படவேண்டிய பேறான மோக்ஷத்தில் உள்ள விருப்பம் ஆகிய இரண்டும் எல்லையற்றுப் போகும்போது, ஒருமுறை சரணம் அடைவது போன்றே, அவர்கள் (ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்) பலமுறை சரணம் புகுந்தார்கள் அல்லவோ? ஆகவே இங்கு எம்பெருமானாரும், ஸம்ஸாரம் விலகுதல் என்பது தொடங்கி பரமபதத்தில் உண்டாகவேண்டிய கைங்கர்யம் முடிய தனக்குக் கிட்டவேண்டும் என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

தனியன்கள்

1. யோ நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜ யுகம் ருக்ம

வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணாய மேநே

அஸ்யத் குரோ: பகவத: அஸ்ய தயா ஏக ஸிந்தோ

ராமானுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் – எந்த ஒரு எம்பெருமானார், அச்சுதனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் என்னும் பொன் மீது கொண்ட பேராசை காரணமாக மற்ற அனைத்தையும் அற்பமான புல்லாக எண்ணினாரோ, அத்தகைய எனது ஆசார்யரும், கருணைக்கடலும் ஆகிய ராமானுஜருடைய திருவடிகளே தஞ்சம் என நான் சரணம் புகுகிறேன்.

2. வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூர சாமீ கர கரண்டகம்

ராமானுஜார்ய மார்யாணம் சூடாமணி மஹர் நிசம்

பொருள் – வேதாந்தம் என்னும் கர்ப்பூரம் வைக்கப்பட்டுள்ள தங்கக்குமிழ் போன்று உள்ளவரும், அனைத்து ஆசார்யர்களின் தலைக்கு ஆபரணமாக உள்ளவரும் ஆகிய ராமானுஜரை நான் வணங்குகிறேன்.

சூர்ணை – 1

பகவந் நாராயண அபிமத அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய சீலாதி அநவதிகாதிய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாம், பத்மவநாலயாம் பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யநபாயிநீம் நிரவத்யாம் தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம் அகில ஜகந்மாதரம், அஸ்மந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்ய சரண: சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே

சூர்ணை – 1 – அவதாரிகை - இதுதான் த்வயத்துக்கு வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. இதில் முதல் சூர்ணையிலே சரணம் புகுவார்க்கு சரணம் புக யோக்யதையுள்ளது கண்ணழிவற்ற உபேய ருசியும் உபாயாத்யவஸாயமும் உண்டானாலாகையாலே, தத்ஸித்த்யர்த்தமாகப் பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். அதுவென்? “ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:” என்று ஸர்வாபேசைகளுக்கும் பலப்ரதன் அவனன்றோ? ஆன பின்பு, அந்த யோக்யதா ஸித்திக்குமாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகத்தட்டென்? என்னில்: “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்” என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாயிருக்க, ஈச்வரனையும் நீரிலே நெருப்பு கிளருமாபோலே, “ஷிபாமி”, “ந ஷிமாமி” என்ன அபராதங்களைப் பண்ணிப் போந்த நாம் நேர்கொடு நேரே நின்று சரணம் புக்கால், பூர்வ வ்ருத்தத்துக்கு ஸ்மாரகமாவுதோமென்று தம்மையஞ்சி, தம் திறத்தில் ஈச்வரனுக்குண்டான சீற்றத்தை ஆற்றுமவளுமாய், ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான மார்த்தவத்தை உடையளுமாய், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான குடல் துடக்கை உடையளுமாய், இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்குமவளுமாய், அவனைத் தன் போக்யதையாலே துவக்கிக் கேட்பிக்குமவளுமாய், அதுக்கு மேலே ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்குத் தாய் கீழே ஒதுங்குகை ப்ராப்தமானவோபாதி ஸ்வரூப ப்ராப்தையுமாயிருக்கையாலே, பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். நெடுங்காலம் விஷய ப்ரவணனாய்ப் போந்த ப்ரஜை, நிவ்ருத்தனானவன்று, பிதாவின் பக்கல் நேர்முகம் பார்த்துச் சொல்லுகை அரிதாய், மாதாவின் பக்கல் சொல்லுகை எளிதாயிருக்குமிறே. ப்ரதமத்தில் ஆச்ரயிக்கைக்குங்கூட இறாய்த்த இவர், இவளை ஆச்ரயித்தவனந்தரம், பண்ணின அபராதங்களை “ஷிமஸ்வ” என்றாரிறே அந்த:புர பரிகரமாகையாலே.

விளக்கம் – சரணாகதி கத்யமானது, த்வய மந்த்ரத்தின் வ்யாக்யானமாக அமைந்துள்ளது. இதன் முதல் சூர்ணையில் கூறப்பட்டுவது என்ன? சரணாகதி மூலம் கிட்டவல்ல

பேறாகிய கைங்கர்யத்தில் சற்றும் தளராத விருப்பம் மற்றும் “உபாயமாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான்” என்னும் உறுதி ஆகிய இரண்டு மட்டுமே, சரணம் புகுகின்ற ஒருவனுக்கு, சரணாகதிக்கான தகுதியை உண்டாக்குகிறது. இத்தகைய தகுதி விளைவதற்காக, பெரியபிராட்டியாருடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார். அது ஏன்? ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு: - அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் விஷ்ணுவே ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து விருப்பங்களுக்கும் தகுந்த பலனை அளிப்பவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, சரணாகதிக்கான தகுதி உண்டாவதற்கும் அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுவதில் என்ன குறை உள்ளது? விடை அளிப்போம். கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பனாகிய என்னை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்பவனாகவே உள்ளான்; ஆயினும், பலவிதமான அபசாரங்களை நாம் செய்த பின்னர், ஸர்வேச்வரன் முன்பாகச் சென்று சரணம் புகுந்தால், நீரில் நெருப்பு கிளர்வது போன்று, கீதை (6-19) - சுகிபாமி - நான் தள்ளுகிறேன் - என்றும், வராஹபுராணம் - ந சுகிபாமி - நான் பொறுக்கமாட்டேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்கும் சீற்றம் உண்டாகிறது. ஆகவே, அவன் முன்பு சென்று சரணாகதி செய்தால், தான் முன்பு செய்த குற்றங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய நினைவிற்கு வரும் என்று அச்சம் கொண்டார். எனவே, தன்னுடைய விஷயத்தில் ஈச்வரனுக்கு ஏற்படவல்ல சீற்றத்தைத் தணிப்பவளும், பெண் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதான மென்மையைக் கொண்டவளும், தாய்மையை வெளிப்படுத்துவதான ஸம்பந்தம் கொண்டவளும், நாம் கூறும் அனைத்து சொற்களையும் திருச்செவிமடுத்துக் கேட்பவளும், ஸர்வேச்வரனைத் தனது இனிமையால் மயக்கி நாம் கூறும் அனைத்து சொற்களையும் அவன் திருச்செவிமடுத்துக் கேட்கும்படியாகச் செய்பவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியிடம் சரணம் புகுகிறார். மேலும், தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தையானது தாயின் அரவணைப்பில் இருப்பதே சிறந்தது என்பது போன்று, நமது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவளாக பெரியபிராட்டி இருப்பதாலும், முதலில் அவளுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார். நீண்டகாலம் மற்ற விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டுத் திரிந்த ஒருவன், அவற்றிலிருந்து விடுபட்ட வரும்போது, தந்தையின் முகம் பார்த்து ஒரு வார்த்தை உரைப்பது மிகவும் கடினமாகும்; ஆனால் தாயிடம் உரைத்தல் எளிதாக இருக்கும் அல்லவோ? முதலில் இவர்களை அண்டுவதற்கும் கூடத் தயங்கிய

இவர், பெரியபிராட்டியை அண்டிய பின்னர், அவளுடைய ஆதரவு காரணமாக ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று “சுடிமஸ்வ - பொறுக்கவேண்டும்” என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பகவந்நாராயண) பகவச் சப்தத்தாலே, “விநா ஹேயைர் குணாதிபி:” என்கிறபடியே ஹேய ஸம்பந்த ரஹித பூர்ண ஷாட் குண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவச் சப்தவாச்ச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் பயிருக்கு நீர்நிலை போலே ஸர்வாத்மாக்களுக்குங் கூட உஜ்ஜீவந ஹேதுவான குணபூர்ணனுமாய், பிறருடைய தோஷம் தட்டாதபடியான ஹேயராஹித்யத்தையுமுடையவன் என்கிறது. (நாராயண) பகவச் சப்தத்திலே ஸர்வமுமில்லையோ? இனி நாராயண சப்தாபேசைஷ உண்டோ? என்னில்: “அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:” என்கிறபடியே பகவச் சப்தத்துக்கும் ப்ரஹ்ம சப்தத்தோபாதி வ்யக்த்யந்தரங்களிலே ஒளபசாரிகமாகவாகிலும் ப்ரயோகமுண்டு. அதுவுமின்றியே அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ஸித்தமாய், யோகரூடியாலே நாராயண பதம் ஸர்வேச்வரனுக்கே வாசகமாயிருக்கும்; அத்தாலே விசேஷிக்கிறது. ஆக, “பகவந் நாராயண” என்று, ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (பகவந் நாராயண) – இங்குள்ள “பகவந்” என்பதன் மூலம், ஸ்ரீவிபு. (6-5-76) - விநா ஹேயைர் குணாதிபி: - தாழ்வுகள் இல்லாத குணங்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, தாழ்வுகளின் ஸம்பந்தம் என்பது இல்லாமல், பரிபூர்ணமான ஆறு குணங்கள் கொண்ட தன்மை கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிபு. (6-5-76) - ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவச் சப்தவாச்ச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி – தாழ்வுகள் எதனுடனும் ஸம்பந்தம் இல்லாத ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய குணங்களும் “பகவந்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றன – என்பது காண்க. இதன் மூலம், ஒரு நீர்நிலையானது பயிர்கள் பிழைப்பதற்கு எவ்விதம் உள்ளதோ அதே போன்று, அனைத்து ஆத்மாக்களும் கரை ஏறுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள குணங்கள் அனைத்தும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனாகவும், மற்றவர்களுடைய தோஷங்கள் எதுவும் தன் மீது விழாதபடி தாழ்வுகள் அற்றவனாகவும் உள்ளவன் என்றாகிறது. (நாராயண) – “பகவந்” என்னும் சொல்லிலேயே அனைத்தும் அடங்குகின்றன என்னும்போது, “நாராயண” என்னும் சொல்லின் அவசியம் உள்ளதோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை

அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (6-5-78) – ஹி உபசாரத: - அமுக்யமாக – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ப்ரஹ்ம” என்னும் சொல்லானது எவ்விதம் பரப்ரஹ்மம் அல்லாத மற்றவர்களையும் குறிக்கப் பயன்படுகிறதோ அதே போன்று, “பகவந்” என்ற சொல்லும் மற்றவர்களைக் குறித்து அமுக்யமாகப் பயன்படுகிறது (ஒரு சொல்லானது தனது நேரடியான பொருளைக் குறிக்காமல், வேறு பொருளைப் புகழ்தல் என்பது போன்ற காரணத்திற்காகப் பயன்படும்போது, அமுக்யமாக உள்ளது என்று கருத்து. உதாரணம் : சிங்கம் போன்ற மனிதன் – இதில் உள்ள “சிங்கம்” என்ற சொல்லானது அந்த மனிதனுடைய வீரம் மற்றும் ஆண்மையைப் புகழ்வதாகவே உள்ளது). அது மட்டும் அல்லாமல், வேறு யாரையும் உரைக்காமல் உள்ளதான நாராயண அநுவாகத்திலும், அர்த்தம் மற்றும் இடுகுறி ஆகிய இரண்டின் மூலமும், “நாராயண” என்ற சொல்லானது ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளது. இதன் காரணமாகவே “பகவந்” என்ற சொல்லை, “நாராயண” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். எனவே, “பகவந் நாராயண” என்பதன் மூலம், அனைத்து கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டின் நாதனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் கூறினார் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறாராகில், இவ்விடத்தில் இது சொல்லவேண்டுவானென்னென்னில்: ஆற்றுக்கு ஸஹ்யம் போலேயும், விளைநிலத்துக்கு ஏரிக்கட்டு போலேயும், இவளுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு அடியான கல்யாண குணயோகத்தையும், இவளுடைய விபூதிக்கு அடியான உபயவிபூதி யோகத்தையும் சொல்லுகிறது. அவனைச் சொல்லும்போது “ஸ்ரீமாந்” என்ன வேண்டினவோபாதி இவளைச் சொல்லும்போதும், “விஷ்ணுபத்நீ” என்னவேண்டியிறே இருப்பது. நிருபகத்தையொழிய நிருப்யத்துக்கு ஸ்திதி யில்லாதவோபாதி, நிருப்யத்தையொழிய நிருபகத்துக்கும் ஸ்திதியில்லையே.

விளக்கம் – ஆனால் இங்கு இவர் பிராட்டியின் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார் என்னும்போது, இங்கு “பகவந் நாராயண” என்பதை ஏன் கூறவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். காவிரிக்கு ஸஹ்யமலை உள்ளது போன்றும், விளைநிலத்திற்கு ஒரு ஏரி உள்ளது போன்றும், பிராட்டியின் கல்யாணகுணங்களுக்கு ஆதாரமாக அவனுடைய கல்யாணகுணங்களின் சேர்த்தி உள்ளதையும், இவளுடைய விபூதிக்கு ஆதாரமாக அவனுடைய இரண்டு விபூதிகள் உள்ளதையும் உணர்த்தவே

இவ்விதம் கூறினார். அவனைக் கூறும்போது, “ஸ்ரீமாந்” என்று அவளை முன்னிறுத்தி உரைப்பது போன்று, இவளைக் கூறும்போது “விஷ்ணுபத்நீ” என அவனை முன்னிறுத்தி உரைக்கப்படுகிறது. ஒரு பொருளை நிரூபிக்க உதவுகின்ற விஷயங்கள் இல்லாமல், நிரூபிக்கப்படும் அந்தப் பொருளை உணர இயலாது. அதே போன்று ஒரு பொருள் இல்லாமல், அந்தப் பொருளை நிரூபிக்க உதவும் விஷயங்கள் இருக்கமுடியாது.

வ்யாக்யானம் - (அபிமத) ஏவம்விதனாயிருந்துள்ள இவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கை. (அநுரூப) ராஜாக்கள் நீச ஸ்த்ரீ காற்கடையிலே துவளுமாபோலே அபிமதமேயாகிலும் அநுரூபமாயிருப்பன உண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே, “உனக்கேற்கும்” என்னும்படியே அநுரூபமாயிருக்கை. இப்படி அபிமதமாய் அநுரூபமாயிருக்கிறவை எவையென்னில்: ஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாதிகள். அவனுக்கு இவள் ஸ்வரூபம் அபிமதமாயிருக்கையாவது, இவள் ஸ்வரூபம் அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு தாரகமாயிருக்கை. ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோதும், இந்த்ரஜித்து மாயா ஸீதையைக் காட்டினபோதும், இருவரும் மெய்யென்று ப்ரமிக்கச் செய்தே அந்யோந்யம் தரித்துக் கிடந்தவிடம் ஸ்வரூப ஸத்தையாலேயிறே. அவன் ஸ்வரூபம் இவளுக்கு தாரகமாகிறது “ஸ்வரூபத்:”, இவள் ஸ்வரூபம் அவனுக்கு தாரகமாகிறது அபிமதத்வத்தாலே. அநுரூபமாகையாவது, “யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம்” என்றும், “த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப” என்றும், “யுக்தா ராமஸ்ய பவத்” என்றும், “தவைவோசிதயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவளுடைய ஸ்வரூபம் அவனோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. (ரூப) ரூபமாவது விக்ரஹம். ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னவந்தரம் ஸ்வரூபகுணங்களைச் சொல்ல ப்ராப்த மாயிருக்க, விக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்று, ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வரூபாச்ரிதமான குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாகையாலே. ஸ்வரூபம் அபிமதமாகாநின்றால் ரூபம் அபிமத மென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிதே; அதுதான் ஸ்வரூபாச்ரயமென்றிறே அபிமதமாயிற்று. ரூபம் அபிமதமாகையாவது, “அகலகில்லேனிறையு” என்று அவள் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான அவன்தானும் மேல் விழும்படியாயிருக்கை. “மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்”, “மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்று அவனுக்கு “உண்ணும் சோறு பருகு நீரும்” இவள் வடிவேயாயிறே இருப்பது. இது அநுரூபமாகையாவது, சீலத்தாலும், வயஸ்ஸாலும், வருத்தத்தாலும் துல்யமாயிருக்கை.

விளக்கம் – (அபிமத) – இவ்விதமாக உள்ள அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளாள். (அநுரூப) – அரசர்கள் சிலர் தாழ்ந்த பெண்களுடன் கூடியிருப்பார்கள்; அவர்கள் அரசர்களுக்கு இனிமையாக உள்ளபோதிலும், பொருத்தம் அற்றவர்களாக இருப்பர். ஆனால் பெரியபிராட்டி அவனுக்கு அவ்விதம் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (10-1-6) – உனக்கு ஏற்கும் – என்பது போன்று, பொருத்தமானவளாக இருக்கிறாள். இவ்விதம் இனிமையாகவும், பொருத்தமாகவும் இவளிடம் உள்ளவை எவை என்றால், “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவம், ஐச்வர்யம், சீலம்” போன்றவை ஆகும். இவளுடைய ஸ்வரூபம் அவனுக்கு இனிமையாக இருத்தல் எப்படி என்றால், இவளுடைய ஸ்வரூபமானது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கும்படிச் செய்தலால் ஆகும். இராமன் இறந்துவிட்டான் என்று பொய்யான தலையினை சீதையிடம் இராவணன் காண்பித்தபோதும், சீதை இறந்துவிட்டாள் என்று இந்தரஜித் இராமனிடம் கூறியபோதும், இருவரும் மயக்கம் அடைந்தபோதிலும், இருவரும் உயிர் துறக்காமல் இருந்தது இந்தக் காரணத்தினால் ஆகும். அவனுடைய ஸ்வரூபம் இவளைத் தரிக்கும்படிச் செய்வது, இவளை அவன் அந்தர்யாமியாக நின்று காப்பதன் மூலம் ஆகும். இவளுடைய ஸ்வரூபம் அவனைத் தரிக்கும்படிச் செய்வது, இவளுடைய இனிமையால் ஆகும். இவள் அவனுக்குப் பொருத்தமாக இருத்தல் எப்படி? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் -மஹாவிஷ்ணு எவ்வாறு எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளானோ, அதே போன்று பெரியபிராட்டியும் உள்ளாள் – என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-9-126) - த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப - உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் இவை அனைத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளன – என்றும், யுத்தகாண்டம் (116-47) - யுக்தா ராமஸ்ய பவதீ – இராமனுக்கு ஏற்றவளாகவும் – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (38) – தவைவோசிதயா – உனக்கு உசிதமாக – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவளுடைய ஸ்வரூபமானது அவனுடன் சேர்த்தே கூறலாம்படி உள்ளதால் ஆகும். (ரூப) – ரூபம் என்றால் திருமேனி. ஸ்வரூபம் குறித்து உரைத்தவுடன், ஸ்வரூப குணங்கள் குறித்து உரைப்பதே பொருத்தமாக உள்ளபோது, திருமேனி குறித்து ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது, ஸ்வரூபம் மற்றும் அந்த ஸ்வரூபத்தில் உள்ள குணங்கள் ஆகியவற்றை அந்தத் திருமேனி வெளிப்படுத்துவதால் இவ்விதம் கூறினார். பெரியபிராட்டியின் ஸ்வரூபம் அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளபோது, அவளுடைய திருமேனியும் அவ்விதமே இனிமையாக இருத்தலைத் தனியே கூறவேண்டாம் அல்லவோ? பிராட்டியின் ஸ்வரூபமானது அவளுடைய திருமேனிக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால், இனிமையாக

உள்ளது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் இறையும் – என்று அவள் உரைத்தபடி இருக்கின்ற அவனும், அவளிடம் அவ்விதமே இருக்கும் நிலையானது. திருநெடுந்தாண்டகம் (13) - மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய் – என்றும், பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுக்கு திருவாய்மொழி (6-7-1) - உண்ணும் சோறு பருகு நீர் – என அனைத்துமாக இவளுடைய திருமேனியே உள்ளது. இவளுடைய திருமேனியானது “சீலம், வயது, ஒழுக்கம்” போன்ற பலவற்றாலும் அவனுக்கு நிகராக உள்ளதால், அவனுக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (குண) ரூபாந்தர பாவித்வத்தாலே இதுதான் ஸௌந்தர்யாதிகளாகக் கடவது. இவையும் ரூபத்துக்கு நிறங் கொடுத்து, போக வர்த்தகங்களுமாயிருக்கையாலே அபிமதமாயிருக்கும்; அத ஏவ அநுரூபமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (குண) – திருமேனியைத் தொடர்ந்து “குண” என்பது கூறப்படுவதால், இந்தப் பதமானது ஸௌந்தர்யம் முதலானவற்றைக் குறிக்கிறது. இவை திருமேனிக்கு மேலும் எழிலை அளித்து, இன்பத்தை வளர்க்கின்றன. ஆகவே இவையும் இனிமையாகவே உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (விபவ) “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ” என்று அர்த்தாம்சம் அவனதாய், சப்தாம்சம் இவளதாயிருக்கை. “புந்நாமா பகவாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீ:” என்னும்படி புல்லிங்க பதார்த்தங்கள் அவனதாய், ஸ்த்ரீலிங்க பதார்த்தங்கள் இவளதாயிருக்கை. “ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய” என்று ஸர்வபோகங்களையும், விட்டுக் காடேறப் புறப்பட்டாள் என்கையாலே லீலோபகரணங்களும் போகோபகரணங்களும் அவன் விபூதியிலும் விஞ்சியிருக்கை. அவையாவன, “முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை”, “பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள்” என்னுமவையும், ஸ்ரக் சந்தநாதிகளும்; இவைதான் ஸாமாந்யமாயும், அந்த:புர பரிகரமாயுமிருக்கும். அங்ஙனன்றியே, “யோ யோ ஜகதி பும்பாவ:”, “சேஷித்வே பரம: புமாந்” என்னும்படியே ஸவிபூதிகளான ஈச்வரன் என்றுமாம். இது அவனுக்கு அபிமதமாகிறது அந்த:புர பரிகரமாகையாலே.

விளக்கம் – (விபவ) – ஸ்ரீவிபு. (1-8-18) - அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ - விஷ்ணு சொற்களுடைய பொருளாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்களுடைய பொருள் என்னும் பகுதியானது அவனுடையதாகவும், சொற்களுடைய ஓசை என்னும் பகுதியானது இவளுடையதாகவும் உள்ளன. ஸ்ரீவிபு. (1-8-35) - புந்நாமா பகவாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாமநீ லக்ஷ்மீ: - ஆண்களாக உள்ள அனைத்தும் பகவான் ஹரியின் அம்சம் பெற்றதாகும், பெண்களாக உள்ள அனைத்தும் லக்ஷ்மியின் அம்சம் கொண்டதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆண்பால் பதார்த்தங்களும் அவனுடைய செல்வங்களாகவும், அனைத்து பெண்பால் பதார்த்தங்களும் இவளுடைய செல்வங்களாகவும் உள்ளன. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-19) - ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய - இன்பம் அளிக்கும் அனைத்தையும் துறந்து - என்று கூறுவது போன்று, “அனைத்து இன்பங்களையும் கைவிட்டு கானகம் சென்றாள்” என்பதால், இவளுடைய விளையாட்டிற்கு உதவியாக உள்ளவை மற்றும் இன்பத்திற்கு உதவியாக உள்ளவை என அனைத்தும், அவனுடைய செல்வங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே உள்ளன. இவளுடைய செல்வங்களாவன பெரியதிருமொழி (3-7-8) - முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்தும் ஊசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டு அகன்ற செழுங்கோதை - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-3) - பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் - என்றும் கூறப்படுபவையும், மாலை மற்றும் சந்தனம் போன்றவையும் ஆகும். இவற்றில் சில பொதுவானதாகவும், சில பெரியபிராட்டியின் அந்தப்புரத்தில் மட்டுமே உள்ளவையாகவும் இருக்கும். அல்லது “விபவ” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஸந்தகுமார ஸம்ஹிதை - யோ யோ ஜகதி பும்பாவ: - ஜகத்தில் ஆண்மை உள்ள இடங்கள் அனைத்திலும் ஸ்ரீஹரி உள்ளான் [பெண்மை உள்ள இடங்கள் அனைத்திலும் லக்ஷ்மி உள்ளாள்] - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (22) - சேஷித்வே பரம: புமாந் - பரமபுருஷன் உனது ஸ்வாமியாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டு விபூதிகள் மற்றும் அவற்றைக் கொண்ட ஈச்வரன் ஆகியவை இவளுடைய செல்வங்களாக உள்ளன என்றும் கூறலாம். இவை அவளுடைய அந்தப்புரத்தில் உள்ளவை என்பதால் அவனுக்கும் இனிமையாகவே உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (ஐச்வர்ய) அதாவது, ஸகல பதார்த்த நியமந ஸாமர்த்யம். த்ரிவித சேதநரையும் ஸ்வரூபேண நியமிக்கும்; ஈச்வரனை ப்ரணயித்வத்தாலே நியமிக்கும். நியமிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்னில்: பத்தரைக் கர்மாநுகுணமாக நியமிக்கும்.

நித்யமுத்தரை ஸ்வரூபாநுரூபமாக நியமிக்கும். ஈச்வரனை ரக்ஷணாநுகுணமாக நியமிக்கும். இதுதான் அபிமதமாகிறதுதம் புருஷோத்தமத்வ ஸூசகமாகையாலே. ப்ரணயினியினுடைய நியமனம் ப்ரணயிக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமாயிருக்குமிறே. இது ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் – (ஐச்வர்ய) – அனைத்து பொருள்களையும் நியமிக்கும் திறமை [அடக்கி ஆளும் திறமை]; பத்தர், முத்தர் மற்றும் நித்யர் என்பதான மூன்றுவிதமான சேதநர்களை தனது ஸ்வரூபத்தால் நியமனம் செய்கிறாள். ஈச்வரனைத் தனது காதல் மூலம் நியமிக்கிறாள். எவ்விதம் நியமனம் செய்கிறாள்? ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப நியமிக்கிறாள். நித்யர்கள் மற்றும் முத்தர்களை அவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற கைங்கர்யத்தில் நியமிக்கிறாள். ஈச்வரன் சேதநர்களைக் காக்கும்விதமாக, அவர்களுக்காகப் பரிந்துரை செய்து நியமிக்கிறாள். இவ்விதம் உள்ள இவளுடைய நியமிக்கும் திறமையானது, “இவனே புருஷோத்தமன்” என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துவதால், இந்தத் திறமையும் அவனுக்கு இனிமையாகவே உள்ளது. அன்பான மனைவியின் நியமிக்கும் திறமை என்பது, அவளுடைய அன்பான கணவனுடைய ஆண்மையை வெளிப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். இங்கு கூறப்பட்ட ஐச்வர்யம் என்பது ஞானம் முதலான அனைத்து குணங்களுக்கும் (அதாவது பலம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ்) உபலக்ஷணம் ஆகும் [“அந்தப் பறவை அமர்ந்திருக்கும் மரம்” என்று அடையாளம் காண்பித்தலே உபலக்ஷணம் ஆகும்].

வ்யாக்யானம் - (சீல) சீலம் ராக்ஷஸிகள் பக்கல் ப்ரஸித்தம். ராவணனைக் குறித்து “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்” என்றும், “விதிதஸ் ஹி தர்மஜ்ஞா:” என்றும்; ராக்ஷஸிகளைக் குறித்து “பவேயம் சரணம் ஹி வ:” என்றும்; “ராஜஸம்சர்ய வச்யாநாம்” என்றும், “பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா” என்றும் திருவடியோடே மறுதலைத்து ரக்ஷித்தாளிறே. இக்குணம் அபிமதமாகிறது, தனக்கு ஸ்வரூபமான ரக்ஷணத்துக்கு உபயோகியாகையாலே. “ஆதி” சப்தத்தாலே அநுக்தமான குண விசேஷங்களை நினைக்கிறது. ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகளைப் பேசிலும் இவளைப் பேசிமுடியாது என்கை.

விளக்கம் – (சீல) – மற்றவர்களுடன் கலந்து பழகும் இக்குணத்தை ராக்ஷஸிகளிடம் இவள் காண்பித்ததை அனைவரும் அறிவர். இராவணனிடம் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம்

(21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் - இராமனை நண்பனாகக் கொள்வாயாக - என்றும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ் ஹி தர்மஜ்ஞ: - தர்மத்தை அறிந்தவராகவும் - என்றும் கூறினாள். ராசுஷஸிகளிடம், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - உங்களுக்கு நான் சரணம் அளிக்கிறேன் - என்று உரைத்தாள். அனுமனிடம் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-38) - ராஜஸம்சர்ய வச்யாநாம் - தனது அரசனுக்கு வசப்பட்டு [நிற்கும் இந்த ராசுஷஸிகளிடம் யாரேனும் கோபம் கொள்வார்களா] - என்றும், இராமாயணம் - பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா - பாபிகளாக இருந்தாலும், நல்லவர்களாக இருந்தாலும் [நல்லவன் கருணையே காண்பிப்பான்] - என்றும் மறுத்து உரைத்து, ராசுஷஸிகளைக் காப்பாற்றினாள். இந்தக் குணமானது, ஸர்வேச்வரனாகிய தனது ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதாகிய “அனைவரையும் காப்பாற்றுத” என்பதற்கு உதவியாக உள்ளதால், இவளுடைய இக்குணம் அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளது. “சீலாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி - முதலான” என்ற பதமானது, இங்கு கூறப்படாத மற்ற குண சிறப்புகளை உரைக்கிறது. அனைத்து குணங்களையும் உள்ளடக்கிய பகவானைக் குறித்து முழுவதுமாக உரைக்க முடிந்தாலும், இவளைக் குறித்து அவ்விதம் முழுவதுமாக உரைக்க இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (அநவதிகாதிசய) இவைதான் ஓரொன்றே அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும். (அஸங்க்யேய) எண்ணிறந்திருக்கை. (கல்யாண) “இயம் து பவதோ பார்யா தோஷரேதைர் விவர்ஜிதா” என்கிறபடியே உள்ளதெல்லாம் அழகியதாயிருக்கை. இவள் குணங்களுக்கு வ்யாவர்த்தகம் அவன் குணங்கள். அவன் குணங்களுக்கு தோஷமேதென்னில், அவனுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியான நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யமுண்டு. “க்ரோதமாஹாரயத்” என்று கோபத்தை அருளப்பாடிட்டுக் கார்யம் கொள்ளவேண்டும் தசையுண்டு. அதுதானும் இவளுக்கு இன்றிக்கேயிருக்கை. (குணகணாம்) இவைதான் திரள் திரளாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அநவதிகாதிசய) - இந்த ஒவ்வொரு குணமும் அளவிட பெருமையைக் கொண்டதாக உள்ளது. (அஸங்க்யேய) - இவ்விதம் உள்ள குணங்கள் எண்ணற்றவையாக உள்ளன. (கல்யாண) - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (13-7) - இயம் து பவதோ பார்யா தோஷரேதைர் விவர்ஜிதா - இராமா! உனது மனைவியான இவள் எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவள் ஆவாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து

குணங்களும் அழகானதாக உள்ளன. இவளுடைய இக்குணங்கள் தோஷம் அற்றவை என்பதற்கு வேறுபட்டு அவனுடைய குணங்கள் உள்ளன. இவ்விதம் கொண்டால், அவனுடைய குணங்களுக்கு தோஷம் உள்ளது என்றாகிறது; அந்தத் தோஷம் ஏது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதால், அந்த நிலைக்கு ஏற்றபடி தடையில்லாத சுதந்திரம் அவனுக்கு உள்ளது. இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (24-34) – க்ரோதமாஹாரயத் – ராசுஷஸர்களை அழிப்பதற்காக இராமன் கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான் – என்பதற்கு ஏற்ப கோபத்தை அருளப்படு கூறி அழைக்கும்படியான நிலை அவனுக்கு உள்ளது. ஆனால் அவ்விதமான நிலை ஏதும் இவளுக்கு இல்லை. (குணகணாம்) – இந்த அனைத்து குணங்களும் கூட்டம் கூட்டமாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (பத்மவநாலயாம்) - பத்மசப்தம் மங்களங்களுக்கு உபலக்ஷணமாய், “ஸர்வ மங்கள நிவாஸிநீ” என்கை. அங்ஙனன்றியே, “ஸர்வகந்த:” என்கிற வஸ்துவையும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே பரிமளிதமாக்குகை என்றுமாம். பத்மசப்தத்தாலே போக்யதையைச் சொல்லிற்றாய், அத்தாலே நிரதிசய போக்யபூதை என்றுமாம். பரிமளமிறே இவள் வடிவுக்கு உபாதானம். “ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:” என்னும் இவையிரண்டும் இத்தலையிலே கிடந்தபடி. (பகவதீம்) பகவச்சப்தம் பூஜ்யவாசி. “தத்ர பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோயம் நோபசாரேண” என்கிறவனுக்கும் பூஜ்யையாயிருக்கை. ஆக, (பத்மவநாலயாம் பகவதீம்) என்கிற இத்தால், தன்வழியாக அவனைப் பற்றினால் குற்றம் பாராதபடி அவனைத் தன் போக்யதையாலே துவக்கிப் பொறுப்பிக்குமவளென்கை. (ச்ரியம்) தன்னைப் பற்றி ஸர்வமும் உண்டாம்படியாய், தான் அவனைப் பற்றி உளருமாயிருக்கை. இதிலே நிருக்தி ப்ரக்ரியையும் நடக்கக்கடவது. (தேவீம்) வடிவில் புகரிருக்கிறபடி. அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே த்யோதமானையா யிருக்கிறவளை.

விளக்கம் - (பத்மவநாலயாம்) – “பத்ம – தாமரை” என்ற பதமானது அனைத்து மங்களப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாக உள்ளது. அதாவது, “அனைத்து மங்கள்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவள்” என்று கருத்து. இவ்விதம் அல்லாமல், சாந். (3-14-2) – ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணமும் – என்னும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனையும், தனது ஸம்பந்தம் காரணமாக நறுமணத்துடன் இருக்கும்படிச் செய்பவள் என்றும் பொருள்

கொள்ளலாம். அல்லது “பத்ம” என்ற பதமானது “இனிமை” என்னும் பொருள் தருவதாகக் கொண்டு, “தன்னைக் காட்டிலும் வேறு உயர்ந்த இனிமை என இல்லாதவள்” என்றும் பொருள் கூறலாம். இவளுடைய திருமேனியானது பரிமளமே வடிவம் பெற்றது அல்லவோ? சாந். (3-14-2) – ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து நறுமணமும் அனைத்து சுவையும் – என்ற இரண்டும் இவளிடம் உள்ளது. (பகவதீம்) – “பகவத்” என்னும் பதமானது பூஜிக்கத்தக்கவரைக் குறிப்பதாகும். ஸ்ரீவிபு. (6-5-78) - தத்ர பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோயம் நோபசாரேண – “பூஜிக்கத்தக்கவன்” என்னும் பரிபாஷையுடன் கூடிய பகவத் சப்தமானது, அவன் விஷயத்தில் உபசாரமாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை – என்னும்படி உள்ள அவனாலும் பூஜிக்கத்தக்கவளாக இருத்தல். எனவே, “பத்மவநாலயாம் பகவதீம்” என்பதால் கூறப்படுவது என்னவென்றால், “பெரியபிராட்டியாகிய தன் மூலமாகச் சென்று அவனைப் பற்றினால், அவன் அவர்களுடைய குற்றங்கள் எதனையும் ஆராயாதபடி, அவனைத் தனது இனிமையால் மயக்கி, அவர்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்பவள்” என்பதாகும். (சீரியம்) – மற்ற அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் தன்னால் உண்டாகச் செய்யும்படியும், தனது ஸ்வரூபம் அவனால் உண்டாகும்படியும் உள்ளவள். (தேவீம்) – வடிவிலேயே ஒளி பொருந்தியுள்ளது. அவனுடைய சேர்த்தியால் ஒளி வீசும்படியாக உள்ளவளை.

வ்யாக்யானம் - (நித்யாநபாயிநீம்) “விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ” என்கிறபடியே அவனோடுண்டான நித்யஸம்சுலேஷத்தாலே அபாயமின்றியேயிருக்கை. அபாய: - விசுலேஷ: (நிரவத்யாம்) கீழ்ச் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் ஸ்வார்த்தமாயிராதே அத்தலைக்கேயாம்படி யிருக்கை. ஏதேனுமொன்று “எனக்கு” என்கை அவத்யம்; “பிறர்க்கு” என்கை நிரவத்யம். இனி விஷய விபாகமேயுள்ளது. அது வகுத்த விஷயமாமித்தனையே வேண்டுவது. அவன்தானும், தன்னையும் தன் உடைமையையும் “பக்தாநாம்” என்றிறே இருப்பது. (தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்) ஸர்வேச்வர ஸாம்ராஜ்யத்திலே “தேவர்க்கும் தேவனான”வனோடொக்க அபிஷித்தையானவள். “க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ”.

விளக்கம் - (நித்யாநபாயிநீம்) – ஸ்ரீவிபு (1-8-17) - விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ – விஷ்ணுவின் செல்வமாக உள்ளவளும், அவனை விட்டு அகலாதவளும் – என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடன் எப்போதும் உள்ளதான சேர்க்கை காரணமாகப் பிரிவு இன்றி இருப்பவள். அபாயம் என்றால் பிரிவு ஆகும். (நிரவத்யாம்) – மேலே கூறப்பட்ட

அனைத்து மேன்மைகளும் தனக்கு என இல்லாமல், அவனுக்கே சேரும்படியாக உள்ளவள். ஏதேனும் ஒன்றை “எனக்கு” எனக் கருதுதல் குற்றம் அல்லது தாழ்வு ஆகும்; “மற்றவர்களுக்கு” எனக் கருதுதல் குற்றம் இன்மை ஆகும். அத்தகைய “பிறர்” என்பது யார் எனப் பிரித்து அறியவேண்டியது மட்டுமே இனி உள்ளது. அத்தகைய விஷயமானது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இருத்தல் வேண்டும். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் (1-5) – பக்தாநாம் – பக்தர்களுக்காகவே – என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் தன்னையும் தனது உடைமையையும் தனது பக்தர்களுக்காகவே வைத்துள்ளான். (தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்) – ஸர்வேச்வரனுடைய அரசவையில், திருவாய்மொழி (8-1-5) – தேவர்க்கும் தேவாவோ – என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுக்கு நிகராக வைக்கப்படுபவள். அமரகோசம் (2-6-5) – க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ – அரசனுடன் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவள் மஹிஷி ஆவாள் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அகில ஜகந்மாதரம்) இப்பெரிய மேன்மையைக் கண்டு இறாய்க்க வேண்டாதபடி ஸகல சேதநரோடுண்டான அவிநாபூதமான குடல் துடக்கைச் சொல்லுகிறது. ஸார்வபௌமன் மஹிஷி, தன் ப்ரஜை சேற்றையளைந்து மடியிலே ஏறப் பூக்கால் அணைத்து உச்சிமுகக்குமித்தனையிறே. ப்ரஜையின் பக்கல் ப்ராப்தியேயிறே ஜீவிப்பது. அகில சப்தத்தில் தாமும் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கச் செய்தேயும், அகில ஜகத்தும் ஒரு தட்டும், தாம் ஒரு தட்டுமாகத் தம் பக்கலில் வாத்ஸல்யாதிசயம் கண்டாராகையாலே விசேஷித்து அருளிச்செய்கிறார் “அஸ்மந் மாதரம்” என்று. (அசரண்ய சரண்யாம்) குணலேசமாத்ரத்தாலே குற்றங்களையடையப் பொறுத்து உகக்குமவள். அங்ஙனன்றிக்கே “தேந மைத்ரீ பவது” என்று குற்றத்தோடே உகக்குமவள். புறம்பு புகலற்றார்க்கு பகவத் விஷயம் புகலாயிருக்கும். பகவத் விஷயத்துக்கும் புறம்பாயிருப்பார்க்கும் புகலாயிருக்கும் இவள். “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னுமவர் சீறிக் கையும் வில்லுமானவன்றும், இவள் திருவடிகளே புகலாயிருக்கும். “ஸர்வலோக சரண்யர்” என்று காளமூதித் திரிகிறவர் அசரண்யரானவன்றும் இவள் சரண்யையாயிருக்கும். சரணம் என்கிற உக்தியைப் பற்றி சரண்யர் அவர். ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக சரண்யையாயிருக்கும் இவள். “ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:”, “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்”, “விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ:”, “ராஜஸம்ச்ரய வச்யாநாம்”, “பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா”, “அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோக சரண்ய” என்கிறபடியே ஸர்வஸமாச்ரயணீயமான பகவத் விஷயத்துக்குப் புறம்பாயிருப்பாரு முண்டோவென்னில், (அநந்ய சரணோஹம்) அந்த அநந்ய சரணாகிறான் நான்

என்கிறார். (சரணம் ப்ரபத்யே) சரண்யர்க்கும் சரண்யரான தேவர் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். சரண்யர்க்கும் சரண்யை யாவதென்னென்னில்: அகிலஜகந்மாதாவாகையாலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேவர்க்கும் பரிக்ரஹித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான அபேக்ஷையையும் பண்ணினேன். “தாம் பத்மநேமிம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே”.

விளக்கம் - (அகில ஜகந்மாதரம்) – இப்படிப்பட்ட இவளுடைய மேன்மைகளைக் கண்டு இவளை அண்டுவதற்குத் தயங்கி நிற்கவேண்டாதபடியாக, அனைத்து சேதநர்களுடன் உண்டான உறவுமுறையைக் கூறுகிறார். சக்ரவர்த்தியின் பட்டமஹிஷியாக உள்ளபோதிலும், தனது குழந்தை சேற்றில் விளையாடிய பின்னர், அந்தச் சேற்றுடன் தனது மடியில் அமர்ந்தாலும், அந்தக் குழந்தையை அனைத்துக் கொண்டு உச்சந்தலையை முகர்வாள் அல்லவோ? அந்தக் குழந்தையிடம், தனது தாயுடன் உள்ள உறவுமுறை மட்டுமே காணப்படுகிறது அல்லவோ? “அகில” என்னும் சொல்லில் அனைத்தும் அடங்கும்போது தானும் அடங்கியுள்ளபோதிலும், அனைத்து ஜகத்தும் ஒரு தராசுத்தட்டிலும் தான் ஒரு தட்டிலும் உள்ளபோது, தன்னிடம் பெரியபிராட்டியார் காண்பிக்கும் அதிகமான வாத்ஸல்யத்தை கண்ட காரணத்தால், “அஸ்மந் மாதரம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். (அசரண்ய சரண்யாம்) – சிறிய அளவில் நற்குணங்கள் உள்ளபோதிலும், அதனை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு, பெரும் குற்றங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு மகிழ்பவள். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - தேந மைத்ரீ பவது - இராமனுடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும் – என்பதாக, ஒருவருடைய குற்றங்களுடனே ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்பவள். வேறு புகலிடம் இல்லாதவர்களுக்குப் பகவான் புகலிடமாக உள்ளான்; பகவானிடமும் சரணம் புக இயலாதபடி உள்ளவர்களுக்கு இவள் புகலிடமாக உள்ளாள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - செய்தாரேல் நன்று செய்தார் – என்று இரக்கம் காண்பிக்கும் பகவானும் கூட சீற்றம் கொண்டு கையும் வில்லுமாக நின்றாலும், இவளுடைய திருவடிகள் அவர்களுக்குப் புகலிடமாக உள்ளன. “அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத் தக்கவன்” என்ற விருது உள்ளதாகக் கொண்டாடித் திரிபவன் கூட சிலரால் சரணம் அடையத்தக்கவன் அல்லன் என்னும்போது, இவள் அவர்களுக்கும் சரணம் புகத்தள்ளவள் ஆவாள். “சரணம்” என்று கூறினால் மட்டுமே சரணம் அடையத்தக்கவனாக அவன் உள்ளான்; ஆனால் உறவுமுறையை மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு சரணம்

அடையத்தக்கவளாக இவள் உள்ளாள். ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: - காகாஸுரன் தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் - இராமனுடன் நட்பு கொள்வாயாக - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: - இராமன் தர்மத்தை அறிந்தவர் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (116-38) - ராஜஸம்சர்ய வச்யாநாம் - அரசனுக்கு வசப்பட்டுள்ளதால் - என்றும், இராமாயணம் - பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா - பாபிகளாக இருந்தாலும், நல்லவர்களாக இருந்தாலும் - என்றும், சரணாகதிகத்யம் (5) - அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோக சரண்ய - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைவராலும் அண்டி நிற்கப்படவேண்டிய பகவத்விஷயத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அநந்ய சரண: அஹம்) - வேறு புகலிடம் உள்ளவன் நானே ஆவேன் என்கிறார். (சரணம் ப்ரபத்யே) - வேறு புகலிடம் அற்றவர்களுக்கும் புகலிடமாக உள்ள உனது திருவடிகளையே நான் உபாயமாக உறுதி கொள்கிறேன். ஆனால் இவள், “வேறு புகலிடம் அற்றவர்களுக்கும் புகலிடமாக இருத்தல்” என்பது எப்படி? அனைத்து ஜகத்திற்கும் தாயாக உள்ளவள் என்பதால், எந்தவிதமான விண்ணப்பத்தையும் எதிர்பாராமல் ஏற்கும் உன்னால் கூட “காப்பாற்றாமல் விட இயலாது” என்னும்படியான விண்ணப்பத்தை நான் செய்தேன். ஸ்ரீஸூக்தம் - தாம் பத்மநேமிம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே - தாமரையில் உள்ள அவளை நான் சரணம் அடைகிறேன்.

சூர்ணை - 2

பாரமார்த்திக பகவச் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்யப்ரயோஜந அநவதிக அதிசய ப்ரிய பகவத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைக: அதிருப நித்யகைங்கர்ய ப்ராப்தி அபேசுஷயா பாரமார்த்திகீ பகவச் சரணாரவிந்த சரணாகதி: யதாவஸ்திதா அவிரதா: அஸ்து மே

சூர்ணை - 2 - அவதாரிகை - கீழ் பிராட்டியுடைய சரண்யதையையும், அதுக்கடியான ஊற்றுவாயையும், தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தையும் சொல்லி, அவள் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கு நின்றார். அநந்தரம் “உமக்கு அபேசுஷிதமென்” என்று பிராட்டி திருவுள்ளமாக, “கைங்கர்ய ருசியும் ப்ரபத்தி நிஷ்டையும் எனக்கு உண்டாகவேணும்”

என்கிறார். ஈச்வரன் திருவடிகளிலே கைங்கர்ய ஸித்திக்கிறே சரணம் புகுவது. அவ்வளவன்றிக்கே, ருசி விச்வாஸங்களென்று தனித்தனியே அபேக்ஷித்துப் பெற வேண்டுவன சில அதிகாரி விசேஷணங்களுண்டிறே. இப்போது அபேக்ஷித்துப் பெற வேண்டும்படி இதுக்கு முன்பு இவர்க்கு இன்றிக்கேயிருந்ததோ? என்னில்: உண்டானாலும், தந்தாமுக்கு என்றுமில்லையாகவினே தந்தாமை நினைத்திருப்பது.

விளக்கம் – முதல் சூர்ணையில் பெரியபிராட்டியின் “அனைவருக்கும் அடைக்கலமாக உள்ள தன்மை, அதற்கான காரணம் அவள் பகவானுடைய பட்டமஹிஷியாக உள்ள நிலை, தனக்கு வேறு புகலிடம் இல்லாத நிலை” ஆகியவற்றைக் கூறி, தொடர்ந்து அவளுடைய திருவடிகளில் சரணம் அடைந்தார். இதனைக் கண்ட ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் உடையவரிடம், “நீவிர் வேண்டுவது என்ன?”, என்றாள். இதற்கு உடையவர், “நீயும் ஸ்ரீரங்கநாதனுமாக உள்ள இந்தச் சேர்த்தியில் உங்களுக்கு எப்போது கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்னும் ருசி மற்றும் பகவானைச் சரணம் அடைவதில் உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஆகியவை எனக்கு உண்டாகவேண்டும்”, என்று இந்தச் சூர்ணையில் உரைக்கிறார். ஆனால், ஈச்வரனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் கைகூடவேண்டும் என்பதற்காக அல்லவோ அவனிடம் சரணம் புகுவார்? அது மட்டும் அல்லாமல், கைங்கர்யத்தில் உள்ள ருசி மற்றும் பகவானிடம் கொள்ளும் விச்வாஸம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே விண்ணப்பித்து பெறவேண்டியதாக ஒரு சிலருடைய நிலைகள் உள்ளன. ஆனால் உடையவர் இப்போது இங்கு அவற்றை விண்ணப்பிக்கிறார் என்னும்போது, இதற்கு முன்பு இவரிடம் இவை இல்லையோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல. அவை இவருக்குப் பரிபூர்ணமாக உள்ளபோதிலும், தன்னிடம் கைமுதல் இல்லை என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் இவ்விதம் விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (பாரமார்த்திக) “அர்த்தம்” என்று ப்ரயோஜனத்துக்கும் மெய்க்கும் பெயர். இது பரபக்திக்கு விசேஷணமானபோது, அதனுடைய அக்ருத்ரிமத்வம் சொல்லுகிறது. திருவடிகளுக்கு விசேஷணமானபோது அதினுடைய பரமப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்: பக்தி விஷயமானபோது திருவடிகள் பரமப்ரயோஜநமாகக் கடவது. திருவடிகள் விஷயமானபோது, பக்தி அக்ருத்ரிமையாகக் கடவது. (பகவச் சரணாரவிந்த) கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சப்தம் ஸர்வோத்கர்ஷ வாசி. இது குணயோகத்தால் வந்த ரஸ்யதையைச் சொல்லுகிறது. குணங்களும் போக்யமா

யிருக்கையாலே பரமபக்தி ஜநகம். (சரணாரவிந்த) விக்ரஹவத்தையால் வந்த போக்யதை சொல்லுகிறது. (யுகள) சேர்த்தியால் வந்த போக்யதை. (ஐகாந்திக) ஏகமே அந்தமாயிருக்கை. அதாவது, வேறொரு விஷயத்தையுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கை. (ஆத்யந்திக) அந்தத்தை அதிக்ரமித்திருக்கை. அதாவது, நித்யமாயிருக்கை. (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) பரபக்தியாவது, ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷ ஸுக துக்கராமபடியான ப்ரேம விசேஷம். பரஜ்ஞாநமாவது, இதினுடைய விபாகதசையான ஸாக்ஷாத்காரம். பரம பக்தியாவது, சஷணகாலமும் விச்லேஷத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தசை. “உபயபரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாந கர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனாய், பக்தி பிறந்து, அதினுடைய விபாகதசை பரமபக்தியாகக் கடவது உபாஸகனுக்கு. இவர்க்கு அந்த ஸ்தானத்திலே பகவதநுக்ரஹம் நிற்க, மேலுள்ள தசைகளை அபேக்ஷிக்கிறார். (க்ருத) இவற்றாலே பண்ணப்பட்ட. (பரிபூர்ண) பரிபூர்ணமாகையாவது ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளித்தனையும் ஒருகாலே அநுபவ விஷயமாகை. (அநவரத) அவிச்சின்னமாயிருக்கை. அதாவது, இடைவிடாதே செல்லுகை. (நித்ய) யாவதாதம் பாவியாயிருக்கை. (விசததம) விசதமாவது, பரபக்தி தசையில் அநுபவம். விசததரமாவது, பரஜ்ஞாந தசையில் அநுபவம். விசததமமாவது, பரமபக்தி தசையில் அநுபவம். (அநந்ய ப்ரயோஜந) “அநுபவ ஜநித ப்ரீதியும், ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமும் வேண்டா; இதுதானே அமையும் என்னும்படியிருக்கை.

விளக்கம் – (பாரமார்த்திக) – “பாரமார்த்திக” என்பதில் உள்ள “அர்த்தம்” என்ற சொல்லானது பயன் மற்றும் உண்மை ஆகிய இரண்டையும் கூறுவதாகும். இந்தச் சொல்லானது பரபக்திக்கு அடைமொழியாக உள்ளபோது, பரபக்தியின் பொய் கலவாத தன்மையைக் கூறுகிறது. இந்தச் சொல்லானது திருவடிகளுக்கு அடைமொழியாக உள்ளபோது, திருவடிகள் மிகவும் உயர்ந்த பயனாக உள்ளதைக் காண்பிக்கிறது. “பாரமார்த்திக” என்பது “பரபக்தி மெய்யானது” என்ற பொருளில் உள்ளபோது, திருவடிகள் மிகவும் உயர்ந்த பயனாக உள்ளவை என்பது தானாகவே வெளிப்படும். “பாரமார்த்திக” என்பது “திருவடிகள் மிகவும் உயர்ந்த பயனாக உள்ளவை” என்ற பொருளில் உள்ளபோது, பரபக்தி மெய்யானது என்பது தானாகவே வெளிப்படும். (பகவச் சரணாரவிந்த) – முதல் சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “பகவான்” என்ற சொல்லானது “இவன் அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவன்” என்று கூறுவதாக வந்தது. அவனுக்கு அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் உள்ளதால், திருவடிகளுக்கு சுவை உள்ளது என்றாகிறது.

அவனுடைய குணங்கள் அனைத்தும் இனிமையாக உள்ளதால், அவை பரமபக்தியை உண்டாக்குகின்றன. (சரணாரவிந்த) – திருமேனியுடன் கூடியவனாக உள்ளதால் வந்த இனிமையைக் கூறுகிறது. (யுகள்) – திருவடிகள் இரண்டாக உள்ளதால், அந்தச் சேர்த்தி காரணமாக வந்த இனிமை. (ஐகாந்திக) – ஒன்றைக் குறித்து மட்டுமே உள்ளதால், இதுவே முடிவாக இருக்கை. அதாவது, பரமபக்தி போன்றவை வேறு எதனையும் சாராமல், அவனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே பற்றியுள்ளவை. (ஆத்யந்திக) – எல்லையை மீறி உள்ளது ஆத்யந்திகம் எனப்படும். அதாவது, பரபக்தி போன்றவை நித்யமாக இருப்பவை. (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) – பரபக்தி என்பது, “அவனுடன் சேர்ந்துள்ளபோது உண்டாகும் சுகம், பிரியும்போது உண்டாகும் துக்கம்” என்பதான ப்ரேமைச் சிறப்பு. பரஜ்ஞாநம் என்பது பரபக்தியின் முதிர்ந்த நிலையாகிய “பகவானை மனதில் நேரடியாகக் காண்பது” என்ற நிலை. பரமபக்தி என்பது, ஒரு சஷணம் கூட அவனை விட்டுப் பிரிவதைப் பொறுக்கமுடியாத நிலை. ஆத்மஸித்தியில் ஸ்வாமி ஆளவந்தார் - உபயபரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானத்தால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மனம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் மற்றும் கர்மங்களால் தூய்மையாக்கப்பட்ட அந்தகரணம் கொண்ட உபாஸகனுக்கு, பக்தி பிறந்து, அதனுடைய முதிர்ந்த நிலையாக பரமபக்தி விளங்கும். எம்பெருமானாருக்கு பகவத் அனுக்ரஹத்தால், அந்த பரமபக்தி விளைந்தவுடன், அடுத்துள்ள நிலைகளை விண்ணப்பிக்கிறார். (க்ருத) – இத்தகைய பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட. (பரிபூர்ண) – பரிபூர்ணம் என்றால் பகவானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் அனுபவ விஷயங்களாக இருத்தல். (அநவரத) – இத்தகைய அனுபவமானது எல்லையற்று இருத்தல், அதாவது இடைவெளி இன்றி இருத்தல். (நித்ய) – இத்தகைய அனுபவமானது ஆத்மா உள்ளவரை இருத்தல். (விசததம) – விசதம் என்றால் பரபக்தி நிலையில் அனுபவம். விசததரம் என்றால் பரஜ்ஞாந நிலையின் அனுபவம். விசததமம் என்றால் பரமபக்தி நிலையில் அனுபவம்; இவை முறையே “தெளிந்த, மிகமிகத் தெளிந்த, மிகவும் தெளிந்த” என்னும் பொருள் தருவதாகும். (அநந்ய ப்ரயோஜந) – “இத்தகைய அனுபவத்தால் உண்டாகின்ற ப்ரீதி, அத்தகைய ப்ரீதியால் ஏற்படுகின்ற கைங்கர்யம்” என்பது போன்றவை அவசியம் இல்லை. இந்த அனுபவம் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அநவதிகாதிசய ப்ரிய) அநவதிகமான அதிசயத்தை உடைத்தான ப்ரீதி. (பகவதநுபவ) சரம சரீராவஸாநஸமநந்தரமாக அர்ச்சிராதி கதியாலே போய்ப் பரமபதத்தில் அநுபவிக்கும் அநுபவம். (ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித) அத்தால் பிறந்த ப்ரீதியாலே பண்ணுவிக்கப்பட்ட; “ஸ்வார்த்தணி ஜந்தோ வா”. (அசேஷாவஸ்தோசித) ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுகூலமாயிருக்கை. (அசேஷசேஷதைகரதிருப) “நிவாஸ சய்யா” இத்யாதிப்படியே ஸர்வவித சேஷதையிலுமுண்டான அபிநிவேசத்தையே வடிவாக உடைத்தாயிருக்கை. (நித்ய) அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமாயிருக்கை. (கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா) கைங்கர்ய ப்ராப்தியிலுண்டான அபேக்ஷையாலே. (பாரமார்த்திகீ) ஆர்த்த ரூபமாயிருக்கை. (பகவத்) ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளால் பூர்ணமான விஷயமாகையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாய பௌஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது. (சரணாரவிந்த) விக்ரஹத்தினுடைய பரமோபாயத்வம் சொல்லுகிறது. (சரணாகதி:) ஸலக்ஷணமாயிருக்கை. (யதாவஸ்திதா) உபாயாந்தரங்களுடைய அநுபாயத்வ புத்தி பூர்வகமாக அத்தைப் பற்றுகை போலே காணும். அதாகிறது, பற்றி விடுகையுமன் றிக்கே, பற்றிப் பற்றுகையுமன்றிக்கே, “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமபோலே விட்டுப் பற்றுகை. (யதாவஸ்திதா) என்றது இருந்தபடியே என்றபடி. இது இப்படிப்போலே காணுமிருப்பது. ரஹஸ்யமாகையாலே நேராக வெளியிடாதொழிகிறார். (அவிரதாஸ்து மே) அநந்ய கதியாயிருந்துள்ள எனக்கு யாவத் ப்ராப்தி விச்சேதமின்றிக்கே யொழியவேணும்.

விளக்கம் - (அநவதிகாதிசய ப்ரிய) – எல்லையற்ற மேன்மையைக் கொண்டதான ப்ரீதி. (பகவத் அநுபவ) – இத்தகைய அநுபவமானது, இந்தச் சரீரம் விழுந்தவுடன், அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று, பரமபதத்தை அடைந்து, அங்கு அநுபவிக்கும் அநுபவம் ஆகும். (ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதி காரித) – அத்தகைய அநுபவத்தால் உண்டான ப்ரீதியால் செய்விக்கப்பட்ட கைங்கர்யம்; அல்லது “அத்தகைய ப்ரீதியால் செய்யப்பட்ட” என்றும் கூறலாம். (அசேஷ அவஸ்த உசித) – அனைத்து நிலைகளிலும் ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை. (அசேஷ சேஷதைகரதிருப) – ஸ்தோத்ரரத்னம் (40) – நிவாஸ சய்யா – எம்பெருமானுடைய திருமாளிகையாகவும், படுக்கையாகவும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் உள்ள மிகுந்த ஆர்வமே வடிவம் கொண்டதாக இருத்தல். (நித்ய) – மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாதபடி உள்ள அங்கு எழுகின்ற கைங்கர்யம் போன்ற அடையாளம் கொண்டது. (கைங்கர்ய ப்ராப்தி அபேக்ஷயா) – கைங்கர்யத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதில் உள்ள விருப்பத்தால். (பாரமார்த்திகீ) – மிகுந்த ஆர்த்தியுடன்

கூடியதாக இருத்தல். (பகவத்) – ஞானம், சக்தி போன்ற குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவன் என்பதால், வேறு எதனுடைய துணையையும் எதிர்பாராமல் உள்ளதான “உபாயத்தின் நிறைவு” என்பதைக் கூறுகிறார். (சரணாரவிந்த) – திருமேனியுடைய “மிகவும் உயர்ந்த உபாயமாக உள்ள தன்மை” என்பது கூறப்பட்டது. (சரணாகதி:) – சரணாகதிக்கு உரிய லக்ஷணத்துடன் இருத்தல். (யதாவஸ்திதா) – “அவனைத் தவிர மற்ற உபாயங்கள் எதுவும் உபாயம் அல்ல” என்னும் சிந்தனையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, அவனைப் பற்றுதல். அதாவது, அவனைப் பற்றிய பின்னர் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல் அல்லது மற்ற உபாயங்களையும் கைக்கொண்டு அவனையும் உபாயமாகக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது கூடாது. மாறாக, “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத – நீராடிய பின்னர் உணவு உட்கொள்ளவேண்டும் – என்பது போன்று, உறுதியுடன் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டு, அவனைப் பற்றவேண்டும். இதனை இவ்விதமே அறியவேண்டும். இது ஒரு ஆசார்யனிடம் அறியவேண்டிய கருத்து என்பதால், நேரடியாகக் கூறாமல், மறைமுகமாகக் கூறுகிறார். (அவிரதா அஸ்து மே) – வேறு கதியின்றி உள்ள எனக்கு, அவனை அடையும்வரை, “அவனே உபாயம்” என்பதான சிந்தனை எந்தவிதமான தடையும் இன்றி இருக்கவேண்டும்.

சூர்ணை – 3

அஸ்து தே

சூர்ணை – 3 – வ்யாக்யானம் – (அஸ்து தே) பிராட்டி அருளிச்செய்கிறார். “உமக்கு அப்படியே உண்டாயிடுக”.

விளக்கம் – (அஸ்து தே) – ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அருளிச்செய்கிறார். “நீவிர் விண்ணப்பித்த அனைத்தும் உமக்கு அப்படியே உண்டாகட்டும்”, என்றார்.

சூர்ணை – 4

தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே

சூர்ணை – 4 – வ்யாக்யானம் – (தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே) அப்படிப்பட்ட உபாயந்தன்னாலேயே பரபக்தி தொடக்கமாகக் கைங்கர்யமீறாக நடுவுள்ள தசைகளடைய உண்டாகக் கடவது.

விளக்கம் – (தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே) – ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அருளிச்செய்கிறார். “நீவிர் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் செய்கின்ற சரணாகதி என்னும் உபாயத்தின் மூலம், பரபக்தி தொடங்கி கைங்கர்யம் முடிய உள்ள நிலையின் நடுவில் உள்ள அனைத்து நிலைகளும் முழுவதுமாக உமக்கு உண்டாக்கடவது”, என்றார்.

சூர்ணை – 5

அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப!

சூர்ணை – 5 – அவதாரிகை – மேல் ஆச்ரயணீயவஸ்து நிர்ந்தேசம் பண்ணுகிறார். ஆச்ரயணீயனானவன் நாராயணனிறே. அதில் நார சப்தத்தார்த்தம் மேல் சொல்லுவதாகக்கோலி, அதுக்கு ஆச்ரயமாய் அயந சப்தத்தார்த்தமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை முதலிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – அடுத்து, அண்டி நிற்கவேண்டிய வஸ்து இன்னது என்பதை உறுதியாக்குகிறார். அண்டி நிற்கவேண்டியவன் நாராயணன் அல்லவோ? அதில் உள்ள “நார” என்பதன் பொருளை அடுத்து விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம் கொண்டு, அத்தகைய நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், “அயந” என்னும் பதத்தில் பொருளாகவும் உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

சூர்ணை – 5 – வ்யாக்யானம் – (அகிலஹேய ப்ரத்யநீக) “நிர்க்குணம்” என்கிற வஸ்து இருக்கிறபடி. ஹேயங்களாவன, அசித்தமான பரிணாமமும், சேதநகதமான

துக்காஜ்ஞாநாதிகளும், நித்யமுத்தர் பக்கலுண்டான பாரதந்தர்யமும்; அகில சப்தத்தாலே உபயவிபூதியிலுண்டான சேதநா சேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. பாரதந்தர்யம் ஹேயமாமோவென்னில்: புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதமும் ஸ்தரீக்கு சம்சுரு ஸம்யோகமும்போலே பாரதந்தர்யனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் ஹேயம். அப்படியே ஸ்வதந்தர்யான ஈஸ்வரனுக்குப் பாரதந்தர்யம் ஹேயமாகக்கடவது. ப்ரத்யநீகத்வமாவது, பதார்த்ததாந்தர ஸம்ஸர்க்காபாவாதாரத்வம். ஆசரிதருடைய ஹேயநிரஸநத்துக்கு அடியான ஹேயப்ரத்யநீகத்வமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (அகிலஹேய ப்ரத்யநீக) - ஆத்மோபரிஷத்தில் - நிர்குணம் - தாழ்ந்த குணங்கள் அற்றது - என்பதாகவே ப்ரஹ்மம் உள்ளது. தாழ்ந்தவை என்றால் அசித் வஸ்துக்களில் உள்ள மாற்றங்கள், சேதநர்களிடம் உள்ள துக்கம் மற்றும் அஜ்ஞானம், நித்யமுத்தர்களிடம் உள்ள அடிமைத்தனம் ஆகும். “அகில” என்ற பதமானது, இரண்டு விபூதிகளிலும் உள்ள சேதநம் மற்றும் அசேதநத்தைக் கூறுகிறது. ஆனால், சேதநர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள அடிமைத்தனம் என்பது தாழ்வாகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆண்களுக்கு ஸ்தனக்கள் வளர்வதும், பெண்களுக்கு மீசை வளர்வதும் போன்று, மற்றவர்கள் வசப்படவேண்டிய சேதநனுக்கு, சுதந்திரம் என்பது தாழ்வே ஆகும். இது போன்றே, சுதந்திரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, மற்றவர்கள் வசப்பட்டு நிற்பது என்பது தாழ்வே ஆகும். தாழ்விற்கு எதிர்த்தட்டு என்பது, மற்ற வஸ்துக்களுக்கு வசப்படாமல், அவற்றின் தாழ்வுகளால் தீண்டப்படாமல் இருத்தல் ஆகும். அடியார்களுடைய தாழ்வுகளை நீக்கவல்லவனாக இருத்தல் என்பதும் “தாழ்விற்கு எதிர்த்தட்டு” ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (கல்யாணைகதாந) கல்யாணைகவிஸ்தார. அகண்டைக ரஸம் போலே இச்சப்தம். (ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண) அத ஏவ ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண. (அநந்த) த்ரிவித பரிச்சேத ரஹித. விபுத்வாத் தேச பரிச்சேதராஹித்யம். நித்யத்வாத் கால பரிச்சேதராஹித்யம். ஸ்வ வ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தரமில்லாதபடி நிற்கையாலே ஸத்ருச வஸ்த்வபாவத்தாலே வஸ்து பரிச்சேதராஹித்யம். துலையாலேயாதல், ப்ரஸ்தாதிகளாலேயாதல் வரும் பரிச்சேத ராஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப) அநந்யாதீந ப்ரகாசத்வாஹ்லாதகரத்வ ஜ்ஞாநமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ: ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:;

அதாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஸுக ரூபத்வங்களே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இப்படி திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – (கல்யாணைகதாந) - முற்றிலுமாக ஒரே சுவையைக் கொண்டது போன்று, முழுவதும் மங்களகரமாக இருத்தல். (ஸ்வ இதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண) – அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சிறப்புடன் இருத்தல். (அநந்த) – மூன்றுவிதமான அளவுகளும் இல்லாத நிலை. “எங்கும் பரவி நிற்பது” என்பது, இடத்தால் அளவுபடுத்தப்படாமல் இருத்தல் ஆகும். “எப்போதும் இருத்தல்” என்பது, காலத்தால் அளவுபடுத்தப்படாமல் இருத்தல் ஆகும். தன்னைத் தவிர உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் தான் ப்ரகாரியாகவும், தனக்கு ஏதும் ப்ரகாரம் இல்லாததாகவும் உள்ளதால், தன்னைப் போன்று வேறு ஒரு வஸ்து இல்லாத காரணத்தால், வஸ்துவால் அளவுபடுத்தப்படாமல் இருத்தல் ஆகும். அல்லது எடையை அளக்கும் தராசு முதலியவற்றாலும், படிக்கல் போன்றவற்றாலும் வருகின்ற அளவுடன் கூடிய நிலை இல்லை என்று கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப) – தனது ப்ரகாசத்திற்கு மற்ற எதனையும் அண்டி நிற்காமல், தானே ஒளிர்கின்ற இயல்பே ஞானம் ஆகும். இத்தகைய ஞானமானது மகிழ்வை வெளிப்படுத்தினால் “ஆனந்தம்” எனப்படுகிறது. அதாவது தானே தன்னை வெளிப்படுத்துவதாகவும், சுகத்தை உண்டாக்குவதும் ஆகிய ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். இப்படியாக திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாபிமத அநுரூப ஏகரூப அசிந்த்ய திவ்ய அப்புத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவந ஆதி அநந்த குணநிதி திவ்யரூப!

அவதாரிகை – அநந்தரம், நார சப்த வாச்யங்களில் ஸ்வரூப குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் பஞ்சோபநிஷண்மயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை அருளிச்செய்கிறார்

விளக்கம் – அடுத்து, “நார” என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் ஸ்வரூபம் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதும், பஞ்சோபநிஷத்துக்களால் ஆனதும் ஆகிய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாபிமத) கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு, குணங்களிற்காட்டில் ப்ரகாசகமுமாய், அந்தரங்கமுமாயிருக்கையாலே குணங்களுக்கு முன்னே விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வாபிமத) “இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ:” என்கிறபடியே திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் அபிமதமாயிருக்கை. (அநுரூப) ஸ்வரூபாநுபவத்துக்குத் திரோதாயகமா யிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுபவத்துக்கு வர்த்தகமாயிருக்கை. (ஏகரூப) ஷட்பாவ விகார ரஹிதமாயிருக்கை. “ஸதைக ரூப ரூபாய” என்றிருக்கை. (அசிந்த்ய) இதர ஸஜாதீயதயா சிந்தயிதும் அசக்யமாயிருக்கை. (திவ்ய) வருந்தியும் உபமானமின்றிக்கே யிருக்கை. அப்ராக்ருதமாயிருக்கை என்றுமாம். (அத்புத) ஷுணந் தோறும் அபூர்வமாயிருக்கை; அத ஏவ ஆச்சர்யா வஹமாயிருக்கை. (நித்ய நிரவத்ய) நித்யநிர்தோஷமாயிருக்கை. அதாவது, என்றுமொக்க ஸ்வார்த்தமாயிராதொழிகை. “பக்தாநாம்” என்றிருக்கும் இருப்பு. (நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய) ஸர்வதேஜஸ்ஸுக்களையும் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒளஜ்ஜ்வல்யம். இத்தால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அமைத்துக் காட்டவேண்டும்படியாயிருக்கை. இத்தால் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று. அத விக்ரஹ குணாநாஹ (ஸௌந்தர்ய) அவயவ சோபை. (ஸௌகந்த்ய) “ஸர்வகந்த:” என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் பரிமளிதமாக்கவற்றா யிருக்கை. (ஸௌகுமார்ய) நாய்ச்சிமாரும் உறைக்கப் பார்க்கப் பொறாதபடி புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருக்கை. (லாவண்ய) ஸமுதாய சோபை. அதாவது, லவணம் போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து நின்று ரஸத்தைத் தரவற்றாயிருக்கை (யௌவந) “யுவாகுமார:” என்கிறபடியே நித்ய யுவாவாயிருக்கும் பருவம். (ஆதி) இவை தொடக்கமான. (அநந்த குணநிதி) அஸங்க்யாதமான குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருக்கும். (திவ்யரூப) திவிஸ்தித ரூப! அதாவது, இவ்வியூதியில் அடங்காதிருக்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வாபிமத) முன்பு கூறப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை, அவற்றில் உள்ள குணங்களைக் காட்டிலும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளதாலும், அவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானதாக உள்ளதாலும், முதலில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வாபிமத) ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ: - தனக்கு விருப்பமான பல தேஹங்களைக் கொண்டவன் – என்பதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் இனிமையானதாக உள்ளது. (அநுரூப) ஸ்வரூப அநுபவத்தை மறைக்காமல், ஸ்வரூப அநுபவத்தை மேன்மேலும் வளர்ப்பதாக உள்ளது. (ஏகரூப) ஆறுவிதமான மாற்றங்கள் இல்லாதது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-1) - ஸதைக ரூப ரூபாய –

எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ரூபம் கொண்டவன் - என்றிருக்கை. (அசிந்த்ய) - மற்ற வஸ்துக்கள் இவனைப் போன்று உள்ளன என எண்ணுவதற்குக் கூட இயலாதபடி உள்ளவன். (திவ்ய) இவனைப் போன்று மற்றொரு வஸ்து உள்ளதா என எத்தனை தேடினாலும், உபமானம் இல்லாமல் உள்ளவன். அல்லது, இந்த உலகில் கிட்டாத வஸ்துவாக உள்ளவன் என்றும் கொள்ளலாம். (அத்புத) ஒவ்வொரு சூட்சுணத்திலும் புதியதாக உள்ளவன்; அதனால் வியப்பை அளிக்கவல்ல நிலை. (நித்ய நிரவத்ய) எப்போதும், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாமல் உள்ளவன். அதாவது, எப்போதும், தனக்காக இல்லாமல், மற்றவர்களுக்காகவே உள்ள நிலை. ஜிதந்தே (1-5) - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே - என்னும் தன்மை. (நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய) - அனைத்து தேஜஸ்ஸுக்களையும், தாழ்ந்ததாகவே செய்யும் ஒளி. இதன் மூலம், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுக்குக் கூட தன்னுடைய ஒளியைக் குறைத்தே காண்பிக்கிறான் என்றாகிறது. இவை மூலம் விக்ரஹத்தின் மேன்மை கூறப்பட்டது. இதுவரை திருமேனியின் மேன்மை கூறப்பட்டது. இனி குணங்களுடைய சிறப்பு கூறப்பட உள்ளது. (ஸௌந்தர்ய) - அவயவங்களுடைய அழகு. (ஸௌகந்த்ய) - சாந். (3-14-2) - ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் நறுமணம் உள்ளதாக மாற்றவல்ல நிலை. (ஸௌகுமார்ய) - பிராட்டிமாரும் உற்றுப் பார்த்தால் வாடிவிடும்படியாக உள்ள மலர் போன்ற மென்மையான திருமேனி. (லாவண்ய) - ஸௌந்தர்யம் என்பது அவயவங்களுடைய அழகு, லாவண்யம் என்பது திருமேனி முழுவதும் அழகாக உள்ள நிலை. அதாவது, உப்புக்கட்டி உப்புத்தன்மையானது எங்கும் பரவி நிற்பது போன்று, அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பரவி நிற்கும் சுவையை அளிப்பதாக உள்ளது. (யௌவந) - ருக்வேதம் - யுவாகுமார: - யௌவனன் மற்றும் பாலகன் - என்கிறபடியே எப்போதும் வாலிபனாக உள்ள பருவம். (ஆதி) இவை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து குணங்களுக்கும். (அநந்த குணநிதி) - எண்ணற்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன். (திவ்யரூப) பரமபதத்தில் உள்ள திருமேனி கொண்டவனே! அதாவது, இந்த லீலாவியூதியில் இத்திருமேனி அடங்காது.

ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய பக்தி தேஜ:

வ்யாக்யானம் - விக்ரஹ குணங்கள் விக்ரஹத்துக்கு பூஷணமா யிருக்குமாபோலே திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு பூஷணமான ஸ்வரூப குணங்களைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வாபாவிக) ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலே ஸ்வபாவ ஸித்தமாயிருக்கை. (அநவதிக

அதிசய) நிஸ்ஸீமமுமாய், ஆச்சர்யகரமுமாயிருக்கை. ப்ரதமத்தில் ஜ்ஞாநாதிகள் ஆறும் ஸர்வவிஷயங்கள். அவற்றில், (ஜ்ஞாந) "யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத:" என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே எப்போதும் உள்ளபடி அறியவற்றாயிருக்கை. (பல) ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தரிக்கும் தாரண ஸாமர்த்யம். (ஐச்வர்ய) ஸமஸ்த பதார்த்த நியமந ஸாமர்த்யம். (வீர்ய) ஸர்வத்தையும் தரித்து நியமித்துப் போராநின்றால் புருவம் வேராத அநாயாஸம். எல்லாவற்றையும் உண்டாக்காநின்றால் தான் அவிக்ருதனாயிருக்கும் அவிகாரதை என்னவுமாம். (சக்தி) ப்ரவ்ருத்த்யந்முகரான சேதநர்க்கு சக்தியைக் கொடுத்து ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் ப்ரவர்த்தகத்வ ஸாமர்த்யம். அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம் என்னவுமாம். ஜகதுபாதான சக்தி என்னவுமாம். (தேஜ:) பராபிபவந ஸாமர்த்யம். "தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்" இத்யாதி.

விளக்கம் – திருமேனியுடைய குணங்கள், திருமேனிக்கு ஆபரணங்களாக உள்ளது போன்று, ஸ்வரூப குணங்கள் அனைத்தும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணங்களாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (ஸ்வாபாவிக) – நீருக்கு குளிர்ச்சியானது இயல்பாக உள்ளது போன்று, இத்தகைய ஸ்வரூப குணங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளன. (அநவதிக அதிசய) – இந்தக் குணங்கள் எல்லை இல்லாமலும், வியக்கவைக்கும்படியும் உள்ளன. முதலில், "ஞானம்" போன்ற ஆறு குணங்களும், அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள விஷயங்கள் ஆகும். (ஜ்ஞாந) – ந்யாயதத்வத்தில் - யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் குறித்து தானாகவே நேரடியாக அறிகிறானோ – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் எப்போதும் உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல தன்மை. (பல) – ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே அனைத்து வஸ்துக்களையும் தரிக்கின்ற சாமர்த்யம். (ஐச்வர்ய) – அனைத்து வஸ்துக்களையும் நியமிக்கும் திறன். (வீர்ய) – அனைத்து வஸ்துக்களையும் தரித்து நியமித்து நின்றாலும் கூட, புருவம் கூட வேர்க்காமல் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய திறன். அல்லது, அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து நின்றாலும் கூட, தான் எந்தவிதமான மாறுமாட்டையும் அடையாமல் உள்ள தன்மையே வீர்யம் ஆகும் எனலாம். (சக்தி) – செயல்களைச் செய்ய முயலும் சேதநர்களுக்கு, அதற்கான சக்தியை அளித்து, அவர்களை அந்தந்த செயலில் ஈடுபட வைக்கும் திறன். இதனை, யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யும் திறன் எனலாம். அல்லது ஜகத்திற்கு உபாதானக்காரணமான சக்தி எனலாம். (தேஜ:) – மற்றவர்களை

அடக்கும் திறன். கடோபநிஷத்தில் (2-5) - தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் – அவனைப் பின் தொடர்ந்தே அனைத்தும் ஒளிக்கின்றன – என்பது காண்க.

ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவ ஆர்ஜவ ஸௌஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்ய ஓளதார்ய சாதுர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸர்வோத்க்ருஷ்டனானவனுக்கு, இனி பன்னிரண்டு குணம் ஆச்ரித விஷயம். (ஸௌசீல்ய) “மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்வம் சீலம்”. அந்த மஹத்த்வம் தம் திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கேயொழிகை ஸௌசீல்யம். “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்னுமாபோலே. (வாத்ஸல்ய) தன் ப்ரேமத்தாலே ஆச்ரிதகதமான தோஷமும் குணமாகத் தோற்றுகை. “கோபாலத்வம் ஜுகுப்ஸிதம்”. (மார்த்தவ) ஆச்ரித விச்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத திருவுள்ளத்தில் மென்மை. “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:”. (ஆர்ஜவ) ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தில் தன்னுடைய மநோவாக்காயங்கள் ஏகரூபமாயிருக்கை. அதாவது, அவர்களுக்குத் தன்னை நியமித்துக் கொடுக்கை. (ஸௌஹார்த்த) ஆச்ரிதர்க்கு ஸர்வமங்களாந்வேஷண பரனாகை. “சோப நாசம்ஸீதி ஸுஹ்ருத்”. (ஸாம்ய) ஜாதி குண வ்ருத்தாதிகளைப் பாராதே அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயத்வத்தில் ஸமனாயிருக்கை. “குஹேந ஸஹித:”, “சபர்யா பூஜித:”. (காருண்ய) “ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம்”, “ரிஷேர் தர்மாத்மநஸ் தஸ்ய காருண்யம்”. (மாதுர்ய) ஹந்தும் ப்ரவ்ருத்தத்வேபி ரஸாவஹத்வம். “ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜ பத்ர நேத்ர”, “அஸூர்யமிவ ஸூர்யேண நிவாதமிவ வாயுநா க்ருஷ்ணேந ஸமுபேதேந ஜஹ்ருஷே பாரதம் புரம்”, “ஸர்வரஸ:”. (காம்பீர்ய) ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ய நினைத்திருக்குமவை ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கை. அதாவது, தன் கொடையின் சீர்மையும், கொள்ளுகிறவன் சிறுமையும் பாராதிருக்கை. “ய ஆத்மதா பலதா:”. (ஓளதார்ய) ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களைத் தானே இரந்து கொடுக்கை. “ஸ ஸர்வாநர்த்தி நோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச”, “உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே”. (சாதுர்ய) ஆச்ரித தோஷங்களைப் பிராட்டியும் அறியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கை. ஆச்ரிதருடைய அதிசங்கையைப் போக்கி ரக்ஷிக்கை என்னவுமாம். “பாதாங்குஷ்டேந சிக்ஷேப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம்”. (ஸ்தைர்ய) ப்ரத்யூஹ சதைரபி ஆச்ரித ரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞா பங்கம் ந கரோதி. “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந”. (தைர்ய) அதுக்கடியான நெஞ்சில் திண்ணிமை.

விளக்கம் – இவ்விதம் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகிய அவனுக்கு, அடுத்துக் கூறப்படுகின்ற பன்னிரண்டு குணங்களும், அடியார்கள் விஷயத்தைச் சேர்ந்தவை ஆகும். (ஸௌசீல்ய) “மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்வம் சீலம் – உயர்ந்தவன் ஒருவன், தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகும் தன்மையே சீலம் ஆகும்”. தனக்குரிய அத்தகைய மேன்மையைத் தனது திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் எண்ணாமல் இருத்தலே “ஸௌசீல்யம்” ஆகும். யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே – என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் – என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (வாத்ஸல்ய) – அடியார்கள் மீது தான் வைத்துள்ள ப்ரேமை காரணமாக, அவர்களுடைய தோஷங்களையும் குணங்களாகவே காணவைக்கும் தன்மை. கோபாலத்வம் ஜுகுப்ஸிதம் – வெறுக்கத்தக்க இடைச்சாதியைக் கொண்டான் – என்பது காண்க. (மார்த்தவ) – தனது அடியார்களை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால், பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் இருக்கின்ற மென்மை. யுத்தகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ் ஸததம் ராம: - சீதையைப் பிரிந்த இராமன் உறக்கம் அற்று உள்ளான் – என்பது காண்க. (ஆர்ஜவ) – அடியார்களுடன் சேர்ந்துள்ளபோது, தனது மனம் வாக்கு மற்றும் செயல் ஆகியவற்றை ஒரே போன்று வைத்துள்ள தன்மை. அதாவது, அவர்களுக்குத் தன்னை வசப்படுத்தி வைக்கும் தன்மை. (ஸௌஹார்த்த) – தனது அடியார்களுக்கு ஏற்ற அனைத்துவிதமான மங்களங்களையும் எப்போதும் தேடியபடி உள்ள தன்மை. “சோப நாசம்ஸீதி ஸுஹ்ருத் – மற்றவர்களுக்கு நன்மையைத் தேடுபவனே நண்பன்”. (ஸாம்ய) – தனது அடியார்களுடைய ஜாதி, குணங்கள் மற்றும் செயல்களை ஆராயாமல், அவர்கள் அனைவரும் தன்னை வந்து அடையும் விஷயத்தில் அனவருக்கும் சமமாக இருத்தல். பாலகாண்டம் (2-30) - குஹேந ஸஹித: - குகனுடன் சேர்ந்து - என்றும், பாலகாண்டம் (2-59) - சபர்யா பூஜித: - சபரியால் பூஜிக்கப்பட்டு – என்றும் கூறப்பட்டது. (காருண்ய) – “ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம் – தனக்காக எந்தப் பலனையும் எதிர்பார்க்காமல், மற்றவர்கள் அடையும் துன்பத்தை பொறுத்துக் கொள்ளாமை என்பது கருணை ஆகும்”. பாலகாண்டம் (2-13) - ரிஷேர் தர்மாத்மநஸ் தஸ்ய காருண்யம் – வேடனால் தாக்கப்பட்ட பறவையைக் கண்டதும் தர்மாத்மாவாகிய வால்மீகி முனிவருக்குக் கருணை உண்டானது – என்பது காண்க. (மாதுர்ய) – தன்னைக் கொல்ல வரும்போதும் இனியவனாக இருத்தல். மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (59-98) – (பீஷ்மர் தன்னை வீழ்த்த வரும் கண்ணனிடம் கூறுதல்) ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜ பத்ர நேத்ர - மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே – என்றும், மஹாபாரதம் -

அஸூர்யமிவ ஸூர்யேண நிவாதமிவ வாயுநா க்ருஷ்ணேந ஸமுபேதேந ஜஹ்ருஷே பாரதம் புரம் – சூரியன் இல்லாத இடத்தில் வந்த சூரியன் போன்றும், காற்று இல்லாத இடத்தில் வந்த காற்று போன்றும், க்ருஷ்ணன் வந்ததால் ஆனந்தம் உண்டானது - என்றும், சாந். (2-14-2) - ஸர்வரஸ: - அனைத்து சுவைகளும் ப்ரஹ்மமே - என்றும் கூறப்பட்டது. (காம்பீர்ய) - தனது அடியார்களுக்கு இவன் என்ன செய்ய எண்ணியுள்ளான் என்பதை யாராலும் அளவிட்டு அறிய இயலாதபடி உள்ள நிலை. அதாவது, தான் அளிக்கின்ற கொடையின் மென்மையையும், அதனை ஏற்பவனுடைய சிறுமையையும் ஆராயாமல் இருத்தல். யஜுர் - ய ஆத்மதா பலதா: - தன்னையும் அளித்து, தன்னை அனுபவிக்கும் பலத்தையும் அளிக்கிறான் - என்பது காண்க. (ஒளதார்ய) - தனது அடியார்களுக்கு விருப்பமானவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி, தானே அவர்களிடம் யாசித்து நிற்கும் தன்மை. அயோத்யாகாண்டம் (16-27) - ஸ ஸர்வாநர்த்தி நோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச - தன்னிடம் யாசிக்க வந்தவர்களைக் கண்ட இராமன், அவர்களை மகிழ்வித்த பின்னர் - என்றும், கீதை (7-18) - உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே - இவர்கள் அனைவரும் தாராளமாவர்களே ஆவர் - என்றும் கூறப்பட்டது. (சாதுர்ய) - தனது அடியார்களுடைய குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியாரும் கூட காணாதபடியாக அவற்றை மறைக்கும் திறன். அல்லது, தனது வலிமையில் அடியார்கள் கொள்கின்ற சந்தேகத்தை நீக்கி, அவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்றும் கூறலாம். பாலகாண்டம் (1-65) - பாதாங்குஷ்டேந சிசேஷப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம் - மிகுந்த வலிமை கொண்ட இராமன் துந்துபியின் எலும்பை தனது திருவடியின் கட்டைவிரலால் பத்து யோஜனை தூரம் தள்ளினான் - என்பது காண்க. (ஸ்தைர்ய) - தனது அடியார்களைக் காப்பாறும் விஷயத்தில் நூற்றுக்கணக்கான தடைகள் வந்தாலும், “அவர்களைக் காப்பேன்” என்னும் சபதத்திற்கு எந்த பாதிப்பும் வராமல் உறுதியாக நிற்கும் தன்மை. யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நான் கைவிடமாட்டேன் - என்பது காண்க. (தைர்ய) - இவ்விதம் உறுதியாக நிற்பதற்கு ஏற்றதான திருவுள்ளத்தின் உறுதி.

சௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம் இரண்டு குணம் ப்ரதிபக்ஷ விஷயம். (சௌர்ய) ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்யவல்லனாயிருக்கை. (பராக்ரம) அளவற முடுகினாலும் வினை செய்யவல்லனாயிருக்கை. அதவா, தைர்யாதித்ரயோ குணா ப்ரதிபக்ஷ விஷயா:.. (தைர்ய) மூலபலே ஸந்நிஹிதேபி பூர்வ: ச்ஷணாத் ந விசேஷ:.. (சௌர்ய) அவ்வளவன்றிக்கே,

அநுகூல இவ தத் பல ப்ரவேசநம். (பராக்ரம) “ப்ரஹுர்த்தா ச”, “சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்”. (ஸத்யகாம) “காம்யந்த இதி காமா:”; காம்யம் என்றது காமிக்கப்படும் விஷயத்தை. “ஸத்யா: காமா: யஸ்ய ஸ: ஸத்யகாம:”. கல்யாணகுணங்களையும் விபூதிகளையும் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான குணவிபூதிகள் என்கை. (ஸத்யஸங்கல்ப) அமோகமான அபூர்வ போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க சுகமனாகை. “ஆச்ரித ஸம்ரசஷண விஷயோ மநோரத: காம: | ஸோப்ரதிஹதோ பவதீதி ஸத்யகாம: || தத் ரசஷணாய தேவ மநுஷ்யாத்யவதார ஸங்கல்போ மநோரத: | ஸோப்ரதிஹதோ பவதீதி ஸத்யஸங்கல்ப:” இக்குணங்களிரண்டும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாகையாலே மத்யஸ்த ஜகத் ரசஷணார்த்தமாகவுமாம்.

விளக்கம் – அடுத்த இரண்டு குணங்களும் அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயமான குணங்கள் ஆகும். (சௌர்ய) – தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழியும்படிச் செய்யவல்லவன். (பராக்ரம) – விரோதிகள் அளவற்று போரிட்டாலும், அவர்களை அழிக்கவல்லவனாக இருத்தல். அல்லது, “தைர்யம், சௌர்யம், பராக்ரமம் ஆகிய மூன்றும் தனது அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயமாக உள்ளவை” எனலாம். (தைர்ய) – மிகப் பெரிய பலம் கொண்ட ஸேனை அருகில் வந்தபோதிலும், முன்பிருந்த நிலையில் எந்தவிதமான மாறுபாடும் இல்லாத தன்மை. (சௌர்ய) - அது மட்டும் அல்லாமல், தனக்கு வேண்டிய கூட்டத்தில் புகுவது போன்று, அந்த ஸேனையிலும் புகுதல். (பராக்ரம) – ஸேனைக்குள் புகுந்து அழித்தல். யுத்தகாண்டம் (94-22) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் – ராசுஷஸர்களுடைய ஸேனையானது சிந்நாபிந்நமானது, வெட்டுப்பட்டது – என்பது காண்க. (ஸத்யகாம) “காம்யந்த இதி காமா: - விரும்பப்படுவது காமம் எனப்படும்” என்பதற்கு ஏற்ப, “காம்யம்” என்பது விரும்பப்படும் விஷயத்தை ஆகும். “ஸத்யா: காமா: யஸ்ய ஸ: ஸத்யகாம: - அனுபவிக்கத்தகுந்த விஷயங்களைக் கொண்டவன் ஸத்யகாமன்” என்பதாக, அனைத்து கல்யாணகுணங்களையும் விபூதிகளையும் கூறுகிறார். அதாவது அடியார்களால் அனுபவிக்கத்தகுந்த குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகும். (ஸத்யஸங்கல்ப) – எந்தவிதமான பழுதும் இல்லாத அபூர்வமான இன்பங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவனாக இருத்த. “ஆச்ரித ஸம்ரசஷண விஷயோ மநோரத: காம: | ஸோப்ரதிஹதோ பவதீதி ஸத்யகாம: - அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதில் உள்ள மநோரதம் என்பது காமம் ஆகும்; அந்த விஷயத்தில் வேகம் கொண்டவன் ஸத்யகாமன்” என்று கூறலாம். “தத் ரசஷணாய தேவ மநுஷ்யாத்யவதார ஸங்கல்போ மநோரத: |

ஸோப்ரதிஹதோ பவதீதி ஸத்யஸங்கல்ப: - அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதில் மனிதன் முதலான அவதாரங்களைக் கைக்கொள்ளும் ஸங்கல்பத்தில் மனோரதம் உள்ளது; இத்தகைய ஸங்கல்பம் கொள்பவன் ஸத்யஸங்கல்பன் ஆவான்” எனவும் கூறலாம். “ஸத்யகாமம், ஸத்யஸங்கல்பம்” ஆகிய இரண்டு குணங்களும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளதால், இவை இரண்டும் ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும் பொதுவானவை ஆகும் எனலாம்.

க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதா ஆதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணைக மஹார்ணவ!

வ்யாக்யானம் - (க்ருதித்வ) ஆச்ரிதர் அபேக்ஷிதம் பெற்றால் அந்த லாபம் தன்னதாயிருக்கை. “அபிஷிச்ய ச லங்காயாம்”. இவர்கள் கர்த்தவ்யங்களையடையத் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டிருக்கை என்னவுமாம். “ஆதி கர்மணி க்திந்நந்த:”. (க்ருதஜ்ஞதா) ஒருகால் சரணமென்னும் உக்திமாத்ரத்தாலே, பின்பு செய்யும் குற்றங்கள் பாராதே அத்தையே நினைத்திருக்கை. ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் அவற்றை மறந்து அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கை என்னவுமாம். “ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி”. ஆச்ரித விஷயத்தில் தான் செய்த அபகாரத்தையே நினைத்திருக்கை என்னவுமாம். “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா”. “ஆதி” சப்தத்தாலே அநுத்த குணங்களை நினைக்கிறது. (அஸங்க்யேய) இக்குணங்கள் எண்ணிறந்திருக்கை. “அநவதிகாதிசய” என்று நிஸ்ஸீமத்வம்; இத்தால் நிஸ்ஸங்க்யேயத்வம். (கல்யாண) உள்ளதெல்லாம் நன்றாயிருக்கை. (குணகணைக) அவைதான் திரள் திரளாயிருக்கை. க்ரோதாதிகளும் ஆச்ரிதர்க்கு ப்ராப்யமாயிருக்கை. (மஹார்ணவ) “அஸ்மந் மனோகேராசரா: கேசிதேவ உக்தா:”; “வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா ந சக்யா:”, “சதுர்முகாயு:”.

விளக்கம் - (க்ருதித்வ) தனது அடியார்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றால், அவர்கள் அடைந்த லாபமானது தன்னுடையதாகக் கொள்ளுதல். பாலகாண்டம் (1-85) - அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் – இலங்கையின் அரசனாக முடிசூட்டி –

என்பது காண்க. தனது அடியார்கள் செய்யவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையும் தானே செய்யவேண்டியவையாக, தன் மீது கொண்டு. “ஆதி கர்மணி க்திந்நந்த: - க்ருத என்பது செயலைக் குறிப்பது”. (க்ருதஜ்ஞதா) ஒருமுறை “சரணம்” என்று கூறிய சொல்லை மட்டுமே திருவுள்ளத்தில் கொண்டு, அதன் பின்னர் அவன் செய்யும் குற்றங்கள் எதனையும் பாராமல், அந்த சொல்லையே எண்ணியிருக்கை. அல்லது, தனது அடியார்களுக்கு அனைத்தையும் செய்தாலும், அவை அனைத்தையும் மறந்து, அவர்கள் செய்த ஏதேனும் ஒரு சிறிய நற்செயலை மட்டுமே எண்ணியிருத்தல் என்றும் கூறலாம். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-22) – ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி – திரௌபதி என்னை கோவிந்தா என அழைத்தது, எனது இதயத்தை விட்டு அகலவில்லை – என்பது காண்க. அல்லது, தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் தான் செய்த அபகாரத்தை மட்டுமே நினைத்திருத்தல் என்றும் கொள்ளலாம். யுத்தகாண்டம் (124-19) - சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா – தனது தலையால் யாசித்த பரதனுடைய சொற்கள் என்னால் செய்யப்படவில்லை – என்றது காண்க. “ஆதி” என்பதன் மூலம், இங்கு கூறாமல் விடப்பட்ட மற்ற குணங்கள் எண்ணப்படுகின்றன. (அஸங்க்யேய) – இப்படிப்பட்ட குணங்கள், எண்ணற்று உள்ளன. “அநவதிகாதிசய” என்பது, ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையற்று உள்ளதைக் கூறுகிறது. “அஸங்க்யேய” என்பது, இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எண்ணற்று உள்ளன என்கிறது. (கல்யாண) – அனைத்து குணங்களும் நற்குணங்கள் ஆகும். (குணகணௌக) – அந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் கூட்டம் கூட்டமாக உள்ளன. கோபம் முதலான குணங்கள் அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயத்தில் செயல்படுவதால், அக்குணங்களும் அடியார்களால் அடைபடுவதாக உள்ளன. (மஹார்ணவ) – “அஸ்மந் மநோகேராசரா: கேசிதேவ உக்தா: - எனது மனதிற்குத் தென்பட்ட சில குணங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டன”. மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா ந சக்யா: - பதினாயிரம் வருடங்கள் ஆனாலும் எந்தக் குணங்களைக் குறித்து உரைக்க சக்தி இல்லையோ - என்றும், வராஹபுராணம் (73-94) – சதுர்முகாயு: - பல நான்முகன்களுடைய ஆயுள் இருந்தாலும் – என்றும் கூறுவது காண்க.

ஸ்வோசித விவித விசித்ர அநந்த ஆச்சர்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஸுகந்த

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வோசிதேதி) விக்ரஹ குணமான ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூத்தாப்போலே சாத்தின கிரீட மகுடாதி திவ்யாபரணங்களை அநுஸந்தித்தருளுகிறார். ஏவம்விதனானவனுக்கு சோபாவஹமான திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஜ்ஞாநாதிகள் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அலங்காரமானவோபாதி விக்ரஹத்துக்கு ஆபரணங்கள் அலங்காரமாகையாலே, அவற்றைச் சொல்லுகிறார். (ஸ்வோசித) அவயவங்கள் தான் ஒருபடி பூத்தாப்போலே தகுந்திருக்கை. (விவித) அவைதான் நாநாவாயிருக்கை. அதாவது கிரீடாதி பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டிருக்கை. (விசித்ர) அங்குலீயகம் என்றால், இடைச்சரி கடைச்சரி என்னுமாபோலே ஓரோ வகைகளிலே நாநாவிதமாயிருக்கை. (விவித) முத்தின்படி மாணிக்கப்படி என்கிற விவித பேதத்தைச் சொல்லுகிறது. (விசித்ர) கிரீடாதி நூபுராந்தமான வைசித்ர்யத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (அநந்தாச்சர்ய) எல்லையிறந்த ஆச்சர்யத்தை உடைத்தாயிருக்கை. ஓரோ ஆபரணச்சேர்த்தியை அனுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதிருக்கை. நிரவத்யங்களாயிருக்கு மவற்றுக்கும் காதாசித்தமான அவத்யங்களுண்டயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே நித்யநிரவத்யங்களாயிருக்கை. (நித்ய) உத்பத்தி விநாச ரஹிதமாயிருக்கை. (நிரவத்ய) “ஸ்ரக் வஸ்த்ராபரணைர் யுக்தம்” என்கிறபடியே திவ்யாபரணாழ்வார்கள் சேதநராகையாலே தந்தாமுடைய சோபை, ஸ்வார்த்தமன்றிக்கேயிருக்கை. சேதநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தமென்றிருக்கை அவத்யமிறே. (நிரதிசய ஸுகந்த) “ஸர்வகந்த:” என்கிற விஷயத்துக்கும் ஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. அதாவது, திருவாபரணம் சாத்தினால் திருமாலை சாத்துகை பரிமளத்துக்கு உறுப்பன்றிக்கே அலங்காரத்துக்கு உறுப்பாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வோசிதேதி) அடுத்து, திருமேனியின் குணங்களாக உள்ள ஸௌந்தர்யம் முதலானவையே பூத்தது போன்று அணிந்து கொண்டுள்ள கிரீடம், மகுடம் போன்ற திவ்யமான ஆபரணங்களை எண்ணுகிறார். இப்படிப்பட்ட அவனுக்கு, அழகைச் சேர்க்கும் திவ்யமான ஆபரணங்களைக் கூறுகிறார். ஞானம் முதலான குணங்கள், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அலங்காரமாக உள்ளது போன்று, திருமேனிக்கு ஆபரணங்கள் அலங்காரமாக உள்ளதால், அவற்றைக் கூறுகிறார். (ஸ்வோசித) – அந்தந்த அவயவங்களில் பூத்தது போன்று ஆபரணங்கள் அமைந்துள்ளன. (விவித) – அந்த ஆபரணங்கள் பலவிதமாக உள்ளன. அதாவது கிரீடம் முதலான வேறுபாடுகளால் பலவகைப்பட்டு உள்ளன. (விசித்ர) விரலில் அணியப்படும் மோதிரம் என்பது, இடைச்சரி மற்றும் கடைச்சரி என்று பலவிதமாக உள்ளது போன்று, ஒவ்வொரு ஆபரணமும் பலவிதமாக உள்ளன. (விவித) – அதாவது முத்தால் செய்யப்பட்டவை, மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்டவை என்று பலவிதமான வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டன. (விசித்ர) – கிரீடம்

தொடங்கு, திருவடிகளில் உள்ள சதங்கை முடிய உள்ள பலவிதங்களைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அந்த ஆச்சர்ய) - எல்லையற்ற வியப்பை அளிக்கவைப்பதாக உள்ளன. அந்தந்த அவயவங்களுடன் கூடியுள்ள அந்தந்த ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி அழகை அனுபவித்து முடிக்க இயலாதபடி அவை உள்ளன. எந்தவிதமான அழுக்கும் இல்லாதபடி உள்ள ஆபரணங்களில் கூட, சில நேரங்களில் அழுக்கு சேரக்கூடும்; ஆனால் இவை அவ்விதம் இல்லாமல், எப்போதும் தோஷம் அற்று உள்ளன. (நித்ய) – தோற்றம் மற்றும் அழிவு இன்றி உள்ளன. (நிரவத்ய) – பௌஷ்கர ஸம்ஹிதையில் - ஸ்ரக் வஸ்த்ராபரணர் யுக்தம் - மாலைகளுடனும், வஸ்த்ரங்களுடனும், ஆபரணங்களுடனும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு திவ்யமான ஆபரணமும் நித்யஸூரி சேதநர்களாக உள்ளதால், அவர்கள் தங்களுடைய அழகு மற்றும் தங்களுக்காகவே இருத்தல் என்று இல்லாமல் உள்ளனர். சேதநர்கள் “தங்களுக்கு” என்று இருத்தல், தோஷம் அல்லவோ? (நிரதிசய ஸுகந்த) – சாந். (3-14-2) - ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் ப்ரஹ்மமே – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து நறுமணமாகவும் உள்ள அவன் விரும்பும் நறுமணமாக உள்ள நிலை. அதாவது, திருவாபரணங்களை அவனுக்கு அணிவிக்கும்போது, அவனுடைய திருமாலை என்பது “நறுமணம் வீசுவதற்காக அல்ல, வெறும் அலங்காரத்திற்காக மட்டுமே ஆகும்” என்று கூறலாம்படி, ஆபரணங்கள் நறுமணம் வீசுகின்றன.

ஸுகஸ்பர்ச நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுர ஆதி பரிமித திவ்யபூஷண!

வ்யாக்யானம் - (நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச) அல்லாத ஆபரணங்கள் அழகுக்குறுப்பாகையாலே, போகத்தில் வந்தால் கழற்றவேண்டிவரும். இவையோவென்னில், பிராட்டிமாரோட்டைக் கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடி ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி அநுகூலமாயிருக்கும். (நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய) விக்ரஹ காந்தியையும் அழுக்கும் ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை உடைத்தாயிருக்கை. (கிரீட மகுட) கிரீடமாகிறது திருவபிஷேகத்தின் சுற்று, மகுடமாகிறது மேலில் கவிப்பு. (சூட) திருச்சுட்டி [திருச்சுட்டு]. (அவதம்ஸ) திருச்செவிமலர். (மகரகுண்டல) மகராகாரமான திருத்தோடுகள். (க்ரைவேயக) திருக்கழுத்தில் [ரேகா த்ரயங்களுக்கும் ஆபரணமான முத்துத் திருக்கட்டு] சாத்தும் திருவட்ட மணி முதலானவை. (ஹார) “பெரியவரை மார்பில் பேராரம் பூண்டு”

என்னுமபோலே திருமார்பில் மடித்துச் சாத்தவேண்டும்படியான திருவாரம். (கேயூர) திருத்தோள்வளை. (கடக) முன் கையில் சாத்தும் திருவளைகள். (ஸ்ரீவத்ஸ) திருமறு. கீழுள்ள ஆபரணங்கள் போலே ப்ருதக் ஸ்திதி யோக்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமான ஆபரணம். (கௌஸ்துப) ஸ்ரீகௌஸ்துபம். ஒரு காலமும் பிரியாதபடி அபிமதமாய், ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமாயிருக்கும் ரத்நம். (முக்தாதாம) ஏகாவரீ, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் தொடக்கமான திருமுத்து வடங்கள். (உதர பந்தந) திருவுதர பந்தநம். ப்ரளயாபத்துக்களிலே ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்துப் போந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்குப் பட்டங்கட்டினாற் போலேயிருக்கை. (பீதாம்பர) ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷணமாய், திருவரை பூத்தாற்போலே ஸுஸங்கதமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமாயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்பரம். (காஞ்சீகுண) அந்தத் திருப்பீதாம்பரத்துக்கு சோபாவஹமாய். அந்தரங்கமாயிருந்துள்ள அரை நூல் பட்டிகை. (நூபுர) பகவத்விஷயத்தில் இழிவார் எல்லாருக்கும் இழியும் துறையான திருவடிகளுக்கு ப்ரகாசகமான திருச்சிலம்பு. “ஆதி” சப்தத்தாலே, “புடையார் பொன் நூலினன்” என்கிறபடியே அநுக்தமான திருயஜ்ஞோபவீதம், கணையாழி மோதிரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (அபரிமித) “எண்ணில் பல்கலன்” என்றும், “பலபலவேயாபரணம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாபரணங்களுக்குத் தொகையிலையென்கிறது. (திவ்யபூஷண) சுத்தஸத்வாத்மகமாய், திவ்யாவயவங்களுக்கும் ஆபரணங்களுக்கும் உண்டான சேர்த்தியழகுக்கும் அடியான த்ரவ்ய வைலக்ஷண்யம்.

விளக்கம் - (நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச) – இந்த உலகில் காணப்படும் சாதாரண ஆபரணங்கள் அனைத்தும் அழகு சேர்ப்பதற்காக மட்டுமே உள்ளதால், மனைவியுடன் சேரும்போது அவற்றைக் கழற்றும்படியாகவே உள்ளன. ஆனால் இவனுடைய திவ்யமான ஆபரணங்கள், இவன் பிராட்டிமாருடன் சேர்ந்துள்ள நேரத்திலும் கூட, கழற்றவேண்டாதபடி, மாலை மற்றும் சந்தனம் போன்று ஏற்றதாகவே இருக்கும். (நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய) – திருமேனியின் காந்தியையும் கூட தாழ்வாகச் செய்யும்படியான ஒளியைக் கொண்டதாக உள்ளன. (கிரீட மகுட) – கிரீடம் என்பது தலையைச் சுற்றியுள்ள பகுதி, மகுடம் என்பது அதன் மேல் கவிக்கப்பட்டுள்ள அமைப்பு. (சூட) – நெற்றியில் தொங்குகின்ற திருச்சுட்டி, அல்லது திருச்சுட்டு. (அவதம்ஸ) – காதுகளுக்கு மலர் போன்றுள்ள ஆபரணம். (மகரகுண்டல) – மீன்கள் போன்றுள்ள வடிவு கொண்ட திருத்தோடுகள். (க்ரைவேயக) - திருக்கழுத்தில் அணிவிக்கப்படும் திருவட்டமணி போன்றவை. அல்லது திருக்கழுத்தில் காணப்படும் மூன்று கோடுகளுக்கு அணிவிக்கப்படும் ஆபரணமான முத்துத் திருக்கட்டு எனலாம். (ஹார) – மூன்றாம்

திருவந்தாதி (55) - பெரியவரை மார்பில் பேராரம் பூண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப, திருமார்பில் மடித்து அணிவிக்கவேண்டும்படியான ஆரம். (கேயூர) – திருத்தோள் வளைகள். (கடக) - முன் கையில் சாத்தும் திருவளைகள். (ஸ்ரீவத்ஸ) – திருமார்பில் உள்ள மச்சம். இதுவரை கூறப்பட்ட ஆபரணங்கள் போன்று தனியாக இருப்பதற்கு இயலாமல், “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்பதை அடையாளம் காண்பிக்கும் ஆபரணம். (கௌஸ்துப) - ஸ்ரீகௌஸ்துபம். இவனை விட்டு ஒருபோதும் பிரியாதபடி இவனுக்கு விருப்பமானதாகவும், “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்பதை அடையாளம் காண்பிப்பதாகவும் உள்ள இரத்தினம். (முக்தாதாம) - ஏகாவளி, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் என்பது தொடக்கமாக உள்ள பலவிதமான திருமுத்து வடங்கள். (உதர பந்தந) – திரு வயிற்றைச் சுற்றி உள்ள திருவுதரபந்தனம் என்னும் ஆபரணம். ப்ரளய காலத்தில் உண்டான ஆபத்துக்களிலிருந்து ஜகத்தைக் காப்பாற்ற, அதனைத் தனது திருவயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டான்; இப்படியாக ஆபத்துக்காலத்தில் வந்து உதவிய செயலுக்குப் பட்டம் கட்டியது போன்றுள்ள ஆபரணம். (பீதாம்பர) - “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்பதற்கு அடையாளமாகவும், இடுப்புப்பகுதியானது பூத்தது போன்று பொருத்தமாகவும், “இவனே புருஷர்களில் உயர்ந்தவன்” என்று உணர்த்துவதாகவும் உள்ள திருப்பீதாம்பரம். (காஞ்சீகுண) - அந்தத் திருப்பீதாம்பரத்திற்கு அழகு சேர்ப்பதாகவும், அந்தரங்கமாகவும் உள்ள திரு அரை நாண். (நூபுர) – பகவத்விஷயத்தில் வந்து ஈடுபடும் அனைவரும் பற்றி நிற்கும் இடமான திருவடிகளை வெளிப்படுத்தும் திருச்சிலம்புகள். சூர்ணையில் உள்ள “ஆதி” என்னும் பதம் மூலம், திருவாய்மொழி (3-7-4) - புடையார் பொன் நூலினன் – என்பதற்கு ஏற்ப, இதுவரை கூறப்படாத பூணூல், கணையாழி மோதிரம் ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். (அபரிமித) – திருவாய்மொழி (4-3-5) - எண்ணில் பல்கலன் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-5-6) – பலபலவே ஆபரணம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய திருவாபரணங்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை. (திவ்யபூஷண) – சுத்தஸத்வத்தால் ஆகிய அவனுடைய திருமேனி மற்றும் அவயவங்கள் ஆகியவற்றுக்குச் சேரும்விதமாக அவனுடைய ஆபரணங்களும் உள்ளன. அவை, அவனுடைய திருமேனியின் அழகுக்குச் சேரும்விதமாக மட்டும் அல்லாமல், திருமேனியைப் போன்றே சுத்தஸத்வமாக உள்ளன.

ஸ்வாநுரூப அசிந்த்ய சக்தி சங்க சக்ர கதா சார்ங்க ஆதி அஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய கல்யாண திவ்யாயுத !

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாநுரூபேதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம் படியான திவ்யாயுத வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வாநுரூப) கீழ்ச்சொன்ன பல வீர்யாதிகளையுடைய தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கை. அதவா, ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்யும்போது ஆயுதமாய், ஆச்ரிதரை உகப்பிக்கும்போது ஆபரணமாயிருக்கு மென்றுமாம். (அசிந்த்ய சக்தி) ஸர்வசக்தியினுடைய சக்தியைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்க அரிதான சக்தியையுடைத்தாயிருக்கை. (சங்க சக்ர கதா சார்ங்க) இவை அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸி சப்த விதுரமாகவே கிடக்கிறது. “பத்யவத் கத்யத்துக்கும் ஒரு நியதியுண்டாயிருக்குமிறே” என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர். (ஆதி) இவை முதலான. (அஸங்க்யேய) இவைதான் எண்ணிறந்திருக்குமிறே. ஆபரணங்களோபாதி திவ்யாயுதங்களுக்கும் தொகையில்லாமையாலே ப்ரதாநமான சில சொன்னவித்தனை. (நித்ய) உத்பத்தி விநாச ரஹிதங்களாயிருக்கை. (நிரவத்ய) சிந்மயராகையாலே ப்ரதிகூல நிரஸநாதிகளில் சக்திப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வார்த்தமாயிராதே சேஷிக்கு உறுப்பாயிருக்கை. அதவா, (நித்ய நிரவத்ய) நாள் செல்ல நாள் செல்ல மழுங்குகையன்றிக்கே, “மழுங்காத வைந்நுதிய” என்கிறபடியே சத்ரு சரீரங்களில் தைக்கத் தைக்கச் சாணையி லிட்டாப்போலே கூர்மை மிக்கிருக்கை. (நிரதிசய கல்யாண) ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வமங்களங்களையும் அத்தலைக்கு உண்டாக்கவற்றாயிருக்கை. அதாவது, ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்தில் வந்தால் ஈச்வர ஸங்கல்பத்திலும் முற்பாடராயிருக்கை. “அறமுயலாழி” யிறே. (திவ்யாயுத) அப்ராக்ருத விக்ரஹராயிருக்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வாநுரூபேதி) - இதுவரை கூறப்பட்ட ஆபரணங்களுடன் சேர்த்து எண்ணலாம்படியாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கூறுகிறார். (ஸ்வாநுரூப) முன்பு கூறப்பட்ட பலம் மற்றும் வீர்யம் ஆகிய குணங்களுக்கு ஏற்றதாக உள்ள ஆயுதங்கள். அல்லது, அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழியும்படியாகச் செய்யும்போது ஆயுதங்களாகவும், அடியார்களை மகிழும்படிச் செய்யும்போது அவை ஆபரணங்களாகவும் உள்ளன என்றும் கூறலாம். (அசிந்த்ய சக்தி) - அனைத்து சக்தியையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய சக்தியைக் கூட அளவிட்டு அறியக்கூடும்; ஆனால் இந்த ஆயுதங்களுடைய சக்தியை அளவிட இயலாதபடியான சக்தியைக் கொண்டதாக உள்ளன. (சங்க சக்ர கதா சார்ங்க) - இவை ஐந்து ஆயுதங்களையும் கூறுகின்றன. வாளைக் குறிக்கும் சொல்லானது மறைவாக உள்ளத். ஸ்வாமி நம்பிள்ளை -

பத்யவத் கத்யத்துக்கும் ஒரு நியதியுண்டாயிருக்குமிதே – ச்லோகங்களால் அமையப்பெற்ற பத்ய க்ரந்தங்களுக்கு உள்ளது போன்று, கத்ய க்ரந்தங்களுக்கு ஓசை நயம் உள்ளது – என்று அருளிச்செய்வார். (ஆதி) - இவை தொடக்கமாக உள்ள. (அஸங்க்யேய) – ஆயுதங்கள் எண்ணிக்கை அற்று உள்ளன. ஆபரணங்களைப் போன்று ஆயுதங்களுக்கும் எண்ணிக்கை இல்லை என்பதால், முதன்மையாக உள்ள சில ஆயுதங்களைக் கூறினார். (நித்ய) – உற்பத்தி மற்றும் அழிவு இன்றி உள்ளன. (நிரவத்ய) – ஒவ்வொரு ஆயுதமும் நித்யஸூரியாக உள்ளதால், விரோதிகளை அழிப்பதில், அவர்களுக்கான சக்தியும் செயலும் தங்களுக்காக என இல்லாமல், தங்களுடைய எஜமானனுக்காகவே என உள்ள நிலை. அல்லது, (நித்ய நிரவத்ய) - நாள் செல்லச்செல்ல கூர்மை மழுங்காமல், திருவாய்மொழி (3-1-9) - மழுங்காத வைந்நுதிய – என்பதற்கு ஏற்ப, வ்ரோதிகளுடைய சரீரங்களில் சென்று அழுந்தும்போது, மேலும் சாணை பிடிக்கப்படுவது போன்று, கூர்மை அதிகமாக இருத்தல். (நிரதிசய கல்யாண) – தங்களுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக, ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்துவிதமான மங்களங்களையும் உண்டாக்கும் நிலை. அதாவது, அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும் நிலை வந்தால், ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தைக் காட்டிலும் தாங்கள் தயாராக உள்ள தன்மை. திருவாய்மொழி (2-10-5) – அறமுயலாழி – அல்லவோ? (திவ்யாயுத) – இந்த உலகப் பொருள்களால் செய்யப்படாத ஆயுதங்கள் கொண்டவனே!

ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்ய அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய சீலாதி அநவதிக அதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப! ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக !

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்ய அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய சீலாதி அநவதிக அதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணேத்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யமடையக் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாதபடி போக்த்ரிகளான மஹிஷீ வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரதம சூர்ணையிலும் இக்குணங்கள் உக்தமாயிருக்கத் திரியட்டும் சொல்லுகிறது புநருக்தமன்றோவென்னில்: இவர் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரன்றியிலே அநுபவிக்கிறாராய், அத்தாலே வந்த ஆதராதிசயம் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறாராகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. அதவா, அங்கு சரண்யதைக்குறுப்பாக அருளிச்செய்தார். இங்கு வால்லப்யத்துக்குறுப்பாக அருளிச்செய்கிறார். இங்குள்ள பதங்களுக்கு அர்த்தமதுவே. (ஸ்ரீவல்லப) ஏவம்வித

வைலக்ஷண்யோபேதையான பிராட்டிக்கு நாயகனானவனே! பசியன் சோற்றின் மேலே விழுமாபோலே அவன் தானும் மேல்விழும்படியாயிருக்கை. “பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு” என்னக்கடவதிறே. இவ்வால்லப்யம் புருஷகாரபாவத்துக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உறுப்பாயிருக்குமிறே. (ஏவம்பூத) ஏவம்வித வைலக்ஷண்யோபேதைகளான. (பூமி நீளா நாயக) “வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள்” என்னக்கடவதிறே. கீழ் “ஸ்ரீவல்லப” என்றது; இங்கு, “நாயக” என்கிறது, இவர்கள் பக்கல் முறையாலே பரிமாறுகையும், அவள் பக்கல் முறைகெடப் பரிமாறுகையும். இம்முறை கேடு தனக்கு இவர்கள் தானும் தங்களை எழுதிக்கொடுத்திறேயிருப்பது.

விளக்கம் - (ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்ய அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய சீலாதி அநவதிக அதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணேத்யாதி) துவரை கூறப்பட்ட திருமேனி முதலானவற்றின் சிறப்புகள் அனைத்தும், காட்டில் வீசும் நிலவின் ஒளு போன்று வீணாகப் போகாமல், அவற்றை அனுபவித்தபடி உள்ள பிராட்டிமார்களைக் கூறுகிறார். முதல் சூர்ணையில் இவர் பெரியபிராட்டியாருடைய குணங்களாகக் கூறியவற்றை இங்கு மீண்டும் கூற முற்படுவது “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் அல்லவோ எனக் கேட்கலாம். இவர் இங்கு இவற்றை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்விதத்தில் கூறாமல், தான் அனுபவிக்கும்விதமாகக் கூறுவதால், அத்தகைய அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஆர்வமானது இவரை இவ்விதமாக மீண்டும் கூறச்செய்கிறது; ஆகவே, “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் இல்லை. அல்லது, முதல் சூர்ணையில் சரணாகதி செய்வதற்கான புருஷகாரமாகக் கூறினார், இங்கு அவனுடைய இனிமையான நாயகியாகக் கூறுகிறார்; இங்குள்ள சொற்களுக்கு, முதல் சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸ்ரீவல்லப) – இப்படிப்பட்ட மிகுந்த பெருமை கொண்ட பெரியபிராட்டிக்கு நாயகனானவனே! பசி எடுத்த ஒருவன் சோற்றின் மீது விழுந்து உண்பது போன்று, அவன் மிகுந்த ஈடுபாடு கொள்ளும்படியான பெருமை கொண்டவள் ஆவாள். திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு – என்பது காண்க. இவ்விதம் இனிய நாயகியாக இருத்தல் என்பது, இவளுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மைக்கும், அடையத்தக்க இலக்காக இருத்தலுக்கும் ஏற்றபடி உள்ளது. (ஏவம்பூத) – இப்படியாக உள்ள பெரியபிராட்டியைப் போன்றே சிறப்பு கொண்டவர்களான. (பூமி நீளா நாயக) – திருவாய்மொழி (9-2-10) – வடிவிணை இல்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் – என்பது காண்க. முன்பு “ஸ்ரீவல்லப – பெரியபிராட்டியின் நாயகன்” என்றார்; இங்கு, “நாயக” என்கிறார்; ஏனென்றால், இவர்களிடம் தான் நாயகன்

என்னும் முறையுடன் கலப்பான்; ஆனால் அவளிடம், தான் எஜமானன் என்னும் முறை ஆராயாமல், தாழ் நின்று கலப்பான். இவ்விதம் இவன் பெரியபிராட்டியிடம் தகுந்த முறை இன்றிக் கலத்தல் என்பது, இவர்கள் தங்களைப் பெரியபிராட்டியாருடைய அவயவங்களாக எண்ணுவதால் ஆகும்.

ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேத அசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாந க்ரியா ஐச்வர்ய ஆதி அநந்த கல்யாண குண கண சேஷ சேஷாசந கருட ப்ரமுக நாநாவித அநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகள் !

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி) இப்படிப் பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியே தங்களுக்கு ஸ்வரூப லாபமாய், அவர்களோட்டைக் கலவிக்குக் கைதொடுமானமாயிருக்கிற பரிஜனத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி) நித்யஸூரிகள் முகமறிந்து பரிமாறுமவர்களாகையாலே ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்திகளாயிருப்பார்கள். ஸம்ஸாரிகள் முறையறியாதே பரிமாறுகையாலே ஸங்கல்பாநுவர்த்திகளாயிருக்கும். ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களாவது, ஈச்வரன் யாவர் சிலரைக் கொண்டு யாதோரடிமை கொள்ள நினைத்தருளுகிறான், அவ்வடிமைக்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கை. “பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந” என்னக்கடவதிறே. (அசேஷசேஷதைக ரதிரூப) ஈச்வரன் அடிமை கொள்ளும்போது அவ்வோ அடிமைகளில் வ்யவஸ்திதராயிருக்குமத்தனைபோக்கி அவ்வாதரத்தைப் பார்த்தால் ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியிலும் உண்டான ஆதரத்தையே வடிவாக உடையராயிருப்பார்கள்.

விளக்கம் - (ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி) – இவ்விதம் இவன் பிராட்டிமார்களுடன் சேர்த்திருத்தல் என்பதையே தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் கிடைத்த பேறாக இருப்பவர்களும், அவர்களுடைய சேர்த்திக்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகளைக் கூறுகிறார். (ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி) – இத்தகைய நித்யஸூரிகள், அவனுடைய குறிப்பறிந்து அவனுடம் பழகுவதால், இவர்கள் அவனுடைய திருள்ளத்திற்கு ஏற்றபடி நடப்பார்கள். ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் இவ்விதம் அவனுடைய குறிப்பறிந்து நடக்கும் முறை அறியாதவர்கள் என்பதால், அவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் நியமிக்கப்பட்டபடி இருப்பார்கள். “ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி” என்பதான வேறுபாடுகள் ஏன் உள்ளது என்றால், ஈச்வரன் யாரைக் கொண்டு

எந்தவிதமான கைங்கர்யம் செய்து கொள்ள எண்ணுகிறானோ, அத்தகைய அடிமைக்கு ஏற்றபடியான ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை அளிப்பதால் ஆகும். ஆரண்யகாண்டம் (15-28) - பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந – குறிப்பறிந்து செயலாற்றுவவனும், எனக்குச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்பவனும் – என்பது காண்க. (அசேஷசேஷதைகரதிரூப) - ஈச்வரன் தனது கைங்கர்யங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அந்தந்த கைங்கர்யங்களில் நிலைநிற்பவர்களாக இவர்கள் உள்ளனர்; ஆயினும் இவர்கள் கொள்ளும் ஈடுபாட்டைக் காணும்போது, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் உண்டாகும் ஆர்வத்தையே தங்களுடைய வடிவமாகக் கொண்டதாகவே நித்யஸூரிகள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - தாஸ்யோபகரணங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். (நித்ய) முக்தரைப்போலே ஒருகால் இல்லாமல் ஒருகால் உண்டாகையன்றிக்கே, எப்போதுமுண்டாயிருக்கை. (நிரவத்ய) ஜ்ஞாநாதிகள் ஸ்வோத்கர்ஷ ஹேதுவாயிருக்கையன்றிக்கே “ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி” என்று கைங்கர்யத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கை. அஜ்ஞராய், அக்ரியராய், இருக்கிலும் இருப்பார்கள். (நிரதிசய ஜ்ஞாந) அடிமைக்குறுப்பான அஸங்குசித ஜ்ஞாநம். (க்ரியா) ஜ்ஞாநாநுரூபமான வ்யாபாரம். (ஐச்வர்ய) அடிமைக்குறுப்பான நியமநம். ஸேநை முதலியார் பிரம்பும் கையுமாய்ப் பிறரை நியமிக்குமதுவும் அங்குற்றைக்கு உறுப்பாயிருக்குமிநே. “ஆதி” சப்தத்தாலே அநுக்தங்களான குணவிசேஷங்களை நினைக்கிறது. (அநந்த) ஈச்வரனுடைய ரசஷண விஷயமான குணங்களுக்குத் தொகையில்லாதாப்போலே கைங்கர்ய விஷயமான குணங்களுக்குத் தொகையின்றிக்கே யிருக்கை. (குணகண) திரள் திரளாக அறியுமத்தனை போக்கித் தனித்தனியே காண அரிதாயிருக்கை. (சேஷ) திருவநந்தாழ்வான். (சேஷாசந) ஸேநைமுதலியார். (கருட) பெரிய திருவடி. (ப்ரமுக) இவர்கள் தொடக்கமான. (நாநாவித) சண்டாதி த்வாரபாலர்கள், குமுதாதி கணாதிபர்கள் முதலான விவித பேதங்கள். (அநந்த பரிஜந) குணங்களுக்குத் தொகையில்லாதாப்போலே இவர்களுக்கும் தொகையின்றிக்கேயிருக்கை. (பரிசாரிகா பரிசரித சரண யுகள) ஏவம்வித ஜ்ஞாநாதிகளையுடைய விமலாதிகளென்ன, “சதம் மாலாஹஸ்தா:” என்கிறபடியே, “மதிமுகமடந்தை”யரென்ன. ஸூத்ரவதி முதலான இவர்கள் மஹிஷிகளென்ன, இவர்களாலே அடிமை செய்யப்பட்ட ஏற்றத்தையுடைய திருவடிகளையுடையவனே! இவர்கள் மஹிஷிகள் தம் போகத்துக்கு உறுப்பாகையன்றிக்கே அங்குத்தைக்கு உறுப்பாயிருப்பரிநே. “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றிநே ஏற்றம்.

விளக்கம் – இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யங்களுக்கு உதவியாக உள்ள கருவிகளை அடுத்து கூறுகிறார். (நித்ய) – முக்தர்கள் போன்று ஒரு நேரத்தில் இல்லாமல், ஒரு நேரத்தில் மட்டுமே இருத்தல் என்பது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் உள்ள இருப்பு. (நிரவத்ய) – இவர்களுடைய ஞானம் போன்றவை, தங்களுக்கு பெருமை சேர்ப்பதற்கான காரணமாக இல்லாமல், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) – ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி – உன்னை மகிழ்விக்கப்போகிறேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடியாகவே உள்ளதாகும். அல்லது இவர்கள் தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் செயலாற்றும் திறன் ஆகியவற்றைக் காண்பிக்காமல், ஆபரணங்கள் போன்று அவனுடைய திருமேனியில் இருப்பார்கள். (நிரதிசய ஜ்ஞாந) – கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடியான சுருக்கம் அற்ற ஞானம். (க்ரியா) – ஞானத்திற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள செயல்கள். (ஐச்வர்ய) – கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடியாக மற்றவர்களை ஈடுபடுத்தும் செல்வம் கொண்டவர்கள். ஸேநை முதலியார் தனது திருக்கரத்தில் பிரம்பு கொண்டு அனைத்து நித்யஸூரிகளையும் நியமித்தல் என்பது, எம்பெருமானுடைய மகிழ்விற்குக் காரணமாக இருப்பதாலேயே ஆகும். “ஆதி” என்பதன் மூலம், இங்கு கூறாமல் விடுபட்ட மற்ற குணங்களுடைய சிறப்பை எண்ணுகிறார். (அநந்த) – ஈச்வரன் தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்பது போன்று, இவர்கள் கைங்கர்யம் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ள குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை. (குணகண) – அவற்றைக் கூட்டம் கூட்டமாக மட்டுமே அறிய இயலும் அல்லாமல், தனித்தனியாகக் காண்பதற்கு இயலாது. (சேஷ) – ஆதிசேஷ. (சேஷாசந) ஸேநை முதலியார். (கருட) பெரிய திருவடியான கருடன். (ப்ரமுக) – இவர்கள் தொடக்கமாக உள்ள. (நாநாவித) சண்டன், ப்ரசண்டன் போன்ற த்வாரபாலர்கள்; குமுதன் தொடக்கமாக உள்ள கண அதிபர்கள் என்பது போன்ற பலவிதமான வேறுபாடுகள். (அநந்த பரிஜந) – குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்பது போன்று, இவர்களுக்கும் எண்ணிக்கை இல்லை. (பரிசாரிகா பரிசரித சரண யுகள) – இப்படிப்பட்ட ஞானம் முதலான குணங்களைக் கொண்ட விமலை போன்ற நித்யஸூரிகள், கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-34) – சதம் மாலாஹஸ்தா: - நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கைகளில் மாலையைக் கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவாய்மொழி (10-9-10) – மதிமுகமடந்தையர், ஸேநை முதலியாருடைய பத்னியாகிய ஸூத்ரவதி போன்ற நித்யஸூரிகளுடைய மஹிஷிகள்; இப்படிப்பட்ட பலராலும்

கைங்கர்யம் செய்யப்படும் ஏற்றம் கொண்ட திருவடிகளை உடையவனே! நித்யஸூரிகளுடைய மஹிஷிகள், இவர்களுடைய இன்பத்திற்கு என இருக்காமல், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காகவே இருப்பர். திருவாய்மொழி (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி – என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைத் தங்கள் நாயகனாகக் கொள்வதால் அல்லவோ இவர்களுக்கு ஏற்றம் உண்டாகிறது?

பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ! ஸ்வாபிமத விவித விசித்ர அநந்த போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாந ஸம்ருத்த, அநந்த ஆச்சர்ய அநந்த மஹாவிபவ அநந்த பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத !

வ்யாக்யானம் - (பரமேதி) ஸூரி போக்யமான கைங்கர்யத்தினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று கீழ். அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான தேசவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது மேல். (பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ) “முத்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் யத் ச்வேதத்வீப வாஸிநாம்” என்கிற ஸநகாதிகளுடைய வாங்மநஸூக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடைத்தா யிருக்கை. அதாவது, பஞ்சோபநிஷந்மயம், சுத்தஸத்வமயம் என்று திரள நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யுமத்தனையொழிய “ஏவம் ஸ்வரூபம், ஏவம் ஸ்வபாவம்” என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கை. பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே ஏக த்ரவ்யமென்ன வொண்ணாது; அநேக த்ரவ்யோபசயாத்மகமாகையாலே நித்ய த்ரவ்யமென்ன வொண்ணாது. அவஸ்தாந்தரா பத்தியில்லாமையாலே பரிணாம ஸ்வபாவமென்ன வொண்ணாது. பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே சிலவுண்டாகச் சொல்லுகையாலே, ஏகரூபம் என்னவொண்ணாது. ஆகையால், அளவுடையராயிருக்கும் பரமயோகிகளாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதாயிருக்குமாய்த்து தேசம். (ஸ்வாபிமத) “அன்புற்றமர்ந் துறைகின்ற” என்கிறபடியே ஆதரித்து வர்த்திக்கிறபடியாலே அபிமதமாய். (விவித விசித்ர) நாநாவிதமாய். (அநந்த) முடிவின்றிக்கேயிருப்பதான. (போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாந ஸம்ருத்த) போக்யங்களான அப்ராக்ருதமான சப்தாதி விஷயங்களென்ன, போகோபகரணங்களான “சூட்டு நன்மாலை” பரிஜந பரிச்சதாதிகளென்ன, போக ஸ்தாநங்களான தேச விசேஷங்களென்ன, இவற்றாலே ஸம்ருத்தமாயிருந்துள்ள. (அநந்த ஆச்சர்ய) அளவிறந்த ஆச்சர்யத்தை உடைத்தான. (அநந்த மஹாவிபவ) அநந்தோத்யாந நதீ தடாகாதி லக்ஷணமான விபவத்தையுடைத்தாயிருக்கை. அநந்தாச்சர்யமாகையாவது

க்ருதகம் என்றாதல், நவம் என்றாதல், புராதகம் என்றாதல் சொல்லவொண்ணாதே, அக்ருத்ரிமமாய், ப்ரதிஷ்ணம் அபூர்வமாயிருக்கை. மஹத்த்வமாவது, இவற்றுள் ஓரொன்றே போக்தாக்களால் அனுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதிருக்கை. (அநந்த பரிமாண) ஆயாம விஸ்தாரங்களால் அளவிறந்திருக்கை. (நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத) ஸதைகரூபமாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அதிசயிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு நாதனானவனே! பரமபதத்தில் போக்தாக்களைச் சொல்லாதொழிந்தது, “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிறபடியே இவர்கள் போகத்துக்குக் கைதொடுமானமாம் ஆகாரமொழிய “அஹம் மம்” என்றிருப்பாரில்லாமையாலே. ஆனால் ச்ருதி, “அந்நாத:” என்று போக்தாக்களைச் சொல்லிற்றில்லையோவென்னில், தான் அங்குத்தைக்கு ஸ்ரக் சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணமாயிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தமாகையாலே சொல்லிற்றித்தனை. அங்ஙனன்றாகில், “அஹமந்நம்” என்றத்தோடு விரோதிக்குமிறே.

விளக்கம் - (பரமேதி) - இதுவரை நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக உள்ள கைங்கர்யத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கூறினார். அடுத்து, அத்தகைய கைங்கர்யம் வளர்கின்ற இடமான பரமபதத்தின் சிறப்பைக் கூறுகிறார். (பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (344-45) - முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் யத் ச்வேதத்வீப வாஸிநாம் - ச்வேத த்வீபத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எவ்விதம் அஞ்சலி செய்வது அடையாளமாக உள்ளதோ அதே போன்று முக்தர்களுக்கும் உள்ளது - என்படஹற்கு ஏற்ப, ஸநகர் முதலானவர்களுடைய வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடியான ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்புகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. அதாவது, “பஞ்சோபநிஷந்மயம், சுத்தஸத்வமயம்” என்று ஒரே கூட்டமாகப் பொருளை எண்ணி உரைக்கலாம் அல்லாமல், தனித்தனியாக, “இதுவே ஸ்வரூபம், இதுவே இயல்பு” என்று அளவிட இயலாது. ஐந்து உபநிஷத்மயமாக உள்ளதால், “ஒரே த்ரவ்யம்” என்று கூற இயலாது; “பல த்ரவ்யங்களை உள்ளடக்கியது” என்பதால், “நித்ய த்ரவ்யம்” என்று கூற இயலாது; “சுத்தஸத்வம்” என்னும் நிலையில் மாறுபாடு இல்லாத காரணத்தால், “மாறுபடக்கூடியது” என்று உரைக்க இயலாது; பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே இங்குள்ள பலவும் பரிணமிக்கையால், “ஒரே ரூபம் கொண்டவை” என்று கூற இயலாது. ஆகவே, அளவுடன் கூடிய ஞானம் கொண்ட பரமயோகிகளாலும், அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி உள்ள இடம் ஆகும். (ஸ்வாபிமத) - திருவாய்மொழி (7-10-

1) - அன்புற்று அமர்ந்து உறைகின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள இடம் என்பதால், இனிமையானதாக உள்ளது. (விவித விசித்ர) - ஒவ்வொரு வஸ்துக்களும் பலவிதங்களாக உள்ளன. (அநந்த) - அவி ஒவ்வொன்றும் எண்ணிக்கையற்று உள்ளன. (போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாந ஸம்ருத்த) - இனிமையானது, இந்த உலகில் காண இயலாததும் ஆகிய சப்தம் போன்ற விஷயங்கள்; இன்பத்தை அளிக்கவல்ல கருவிகளான திருவிருத்தம் (21) - சூட்டு நன்மாலை - என்பது போன்ற மாலை முதலானவைகள்; இன்பத்தை அளிக்கும் இடங்களாக உள்ள இடங்களின் சிறப்புகள்; இவற்றால் எங்கும் நிறைந்தபடி உள்ளதான. (அநந்த ஆச்சர்ய) - அளவில்லாத வியப்பைக் கொண்டதாகிய. (அநந்த மஹாவிபவ) - எண்ணற்ற நந்தவனங்கள், நதிகள், தடாகங்கள் என்பதான மேன்மையான வைபவத்தைக் கொண்ட பரமபதம். “எல்லையற்ற ஆச்சர்யம்” என்றால், “ஒருமுறை செய்யப்பட்டது, புதியதாக உள்ளது” என்று கூற இயலாமல், யாராலும் செய்யப்படாததாக, ஒவ்வொரு நொடியிலும் புதிதுபுதிதாக இருத்தல். “மஹத்த்வம்” என்றால், இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டாலும், யாராலும் முழுமையாக அதனை அனுபவித்து முடிக்க இயலாது. (அநந்த பரிமாண) - நீளம் போன்ற பல அளவுகளாலும், அளவுபடுத்தப்படாமல் உள்ளது. (நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத) - ஸத்வம் என்ற ஒரே ரூபமாகவும், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்துவிதங்களிலும் சிறந்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு நாதனாக உள்ளவனே! பரமபதத்தில் ஆனந்தம் அனுபவிப்பவர்களை ஏன் கூறவில்லை? காரணம், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப - என்பதற்கு ஏற்ப, திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆனந்தத்திற்காக மட்டுமே உள்ளனர் அல்லாமல், “அஹம் மம - நான் எனது” என்று இருப்பவர்கள் அல்லர் என்பதால் ஆகும். ஆனால் தைத்திரீயத்தில் (10-6) - அந்நாத: - அன்னத்தை புஜிப்பவன் - என்று, ஆனந்தம் அனுபவிப்பவர்கள் கூறப்பட்டனர் அல்லவோ எனக் கேட்கலாம்; அவர்கள் அங்குள்ள மாலை, சந்தனம் என்பவை போன்று, திவ்யதம்பதிகளுடைய இன்பத்திற்குக் கருவியாக இருத்தலையே தங்களுடைய புருஷார்த்தமாகக் கொண்டவர்கள் என்பதால், அவ்விதம் கூறப்பட்டது; இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், தைத்திரீயத்தில் (10-6) - நான் அன்னம் (அதாவது ஸர்வேச்வரனால் அனுபவிக்கப்படுபவன்) - என்பதுடன் முரண்பாடு உண்டாகும்.

ஸ்வஸங்கல்ப அநுவிதாயி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைக ஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக விவித விசித்ர அநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தாந ரூப நிகில ஜகத் உதய விபவ லய லீல!

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வஸங்கல்பேதி) இப்படி அப்ராக்ருதமான நித்யவியூதி யுக்தனுக்கு ஆவதழிவதாய், லீலா ரஸ ஹேதுவான லீலாவியூதி யோகம் சொல்லுகிறது மேல். (ஸ்வஸங்கல்ப அநுவிதாயி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி) ஸ்வஸங்கல்பத்தைப் பின் செல்லாநின்றுள்ள ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடைத்தாய். ப்ரக்ருதியாவது ஸத்வாதி குண த்ரயாத்மகமாய், அநந்தமாய், விசித்ரமான அவஸ்தா விசேஷ ரூப பரிணாமத்துக்கு ஸமர்த்தமாயிருந்துள்ள ப்ரதாநம்; ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபமாவது ஸத்வாதி குணமான ஜடத்வம்; ஸ்திதியாவது சேதநருக்கு போக, மோசஷ ஸாதநா நுஷ்டாநத்துக்கும், பலாநுபவத்துக்கும் உபகரணமாயிருக்கை; ப்ரவ்ருத்தியாவது ததார்த்தமாக போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ரூபேண பரிணமிக்கை. ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு ஸ்வரூபமாவது அசித் விசிஷ்டாகாரத்வம்; ஸ்திதியாவது அந்நாதிகளால் தரிக்கை; ப்ரவ்ருத்தியாவது, புண்யபாப ரூப கர்மாநுஷ்டானமென்ன, தத் பலாநுபாவமென்ன இவை. காலத்துக்கு ஸ்வரூபமாவது அசித்த்வம். ஸ்திதியாவது சேதநாசேதநங்களுடைய பரிணாமங்களுக்கு நிர்வாஹமாயிருக்கை; ப்ரவ்ருத்தியாவது நிமேஷ கலா காஷ்டாதி ரூபத்தாலே உத்பத்தி விநாசாதிகளை ப்ரவர்த்திப்பிக்கை. (ஸ்வசேஷதைக ஸ்வபாவ) தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கை. (ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக) இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி புருஷ கால ரூபமாய், (விவித) அத ஏவ விவிதமாய், (விசித்ர) விசித்ரமாய், (அநந்த) அநந்தமான, (போக்ய) போக்யமென்ன, (போக்த்ரு வர்க்க) போக்த்ரு வர்க்கமென்ன, (போகோபகரண) போகோபகரணங்களென்ன, (போக ஸ்தாந) போக யோக்யங்களான ஸ்தாந விசேஷங்களென்ன, (ரூப) இவற்றை வடிவாகவுடைய, (நிகில ஜகத் உதய விபவ லய லீல) ஸகலலோகங்களினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாக உடையவனே! விசித்ரமாகையாவது நாநாவிதமாயிருக்கை. அநந்தமாகையாவது தொகையின்றிக்கேயிருக்கை. போக்த்ரு வர்க்கமாவது தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம்புத்தியாலே ஸ்வதந்த்ரராய், சப்தாதி விஷயங்களுக்கு போக்தாக்களாகை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளுண்டாகிறது ஈச்வரனுக்கு உபகரணதயாவல்லது ஸ்வதந்த்ரதயாவல்ல. ஆனால் து:க்க ரூபமாயிராதோ? என்னில், அவர்களுக்குத் தப:பலமாய் வந்ததாகையாலே ஸுக ரூபமாயிருக்கும். நித்யவியூதி

யோகத்தால் வந்த பூர்த்தியை உடையனாகையால் ஈசுவரனுக்கு இது லீலையாயிருக்கும். ஆக நாராயண சப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (ஸ்வஸங்கல்பேதி) - இப்படியாக இந்த உலகில் காணப்படாத வஸ்துவாகிய நித்யவியூதியுடன் கூடிய ஸர்வேசுவரனுக்கு, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் உண்டாவதாகவும் ப்ரளய காலத்தில் அழிவதாகவும் உள்ளதும், அவனுக்கு விளையாட்டுச் சுவையை அளிப்பதும் ஆகிய லீலாவியூதியுடனான சேர்க்கை அடுத்து கூறப்படுகிறது. (ஸ்வஸங்கல்ப அநுவிதாயி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி) - ஸர்வேசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்தைத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்களைக் கொண்டதாக மூன்று தத்வங்கள் உள்ளன; அவையாவன ப்ரக்ருதி, ஸம்ஸாரி சேதநன் மற்றும் காலம் ஆகும். ப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம் போன்ற மூன்று குணங்களைக் கொண்டதாகவும், எல்லையற்று உள்ளதாகவும், வியக்கவைக்கும் நிலைகளாகப் பரிணமிக்கக் கூடியதான ப்ரதாநம் என்பதாகும்; ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபம் என்பது, ஸத்வம் போன்ற குணங்களைக் கொண்டதாகவும், தானாகவே ப்ரகாசிக்க இயலாததாகவும் இருப்பதாகும். ப்ரக்ருதியின் இருப்பு என்பது சேதநர்களுடைய இன்பங்கள் மற்றும் மோஷும் ஆகியவற்றுக்கு அவசியமான கருவியாகவும், அவற்றின் பலனை அனுபவிக்க வைக்கும் கருவியாகவும் இருத்தல் ஆகும். ப்ரக்ருதியின் செயல்பாடு என்பது, இவ்விதமாக அனுபவிக்க ஏற்றபடியான இன்பங்களாகவும், இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியாகவும், இன்பங்களை அனுபவிக்கவல்ல இடங்களாகவும் பரிணாமம் அடைதல் ஆகும். ஸம்ஸாரி சேதநனுடைய ஸ்வரூபமாவது, ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களாக உள்ள சரீரம் போன்றவற்றுடன் இருத்தல்; அவனுடைய இருப்பானது, அன்னம் முதலானவற்றால் உயிர் வாழ்தல் ஆகும்; அவனுடைய செயல்பாடுகளாவன, புண்ணிய பாபங்களின் வடிவில் உள்ள கர்மங்களை இயற்றுதல், அவற்றின் பலன்களை அனுபவித்தல் ஆகியவை ஆகும். காலத்திற்கு ஸ்வரூபமாவது அறிவற்ற வஸ்துவாக இருத்தல்; காலத்தின் இருப்பானது, சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றின் மாற்றங்களுக்குத் துணை நிற்பதாகும்; காலத்தின் செயல்பாடு என்பது நிமேஷம், கலா மற்றும் காஷ்டை ஆகிய வடிவங்களை எடுத்து உற்பத்தி மற்றும் அழிவுகளை உண்டாக்குதல் ஆகும். (ஸ்வசேஷதைக ஸ்வபாவ) - ஸர்வேசுவரன் அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் வசப்படாமல் இருத்தலை இயல்பாகக் கொண்டவை ஆகும். (ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக) - இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலம் ஆகிய ரூபமாக. (விவித) -

ஆகவே பலவிதங்களில் உள்ளதாக, (விசித்ர) - விசித்ரமாக, (அநந்த) - இப்பிரிவுகளுக்கு எண்ணிக்கை அற்றதாக, (போக்ய) - இனிமையாக உள்ள பொருள்கள், (போக்த்ரு வர்க்க) - இன்பங்களை அனுபவிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்கள், (போகோபகரண) - இன்பங்களை அனுபவிக்க உதவும் கருவிகள், (போக ஸ்தாந) இன்பங்களை அனுபவிக்க உதவும் இடங்கள், (ரூப) இவற்றை வடிவமாகக் கொண்ட, (நிகில ஜகத் உதய விபவ லய லீல) - அனைத்து லோகங்களுடைய உற்பத்தி, இருப்பு மற்றும் நாசம் ஆகியவற்றை லீலையாக உடையவனே! விசித்ரம் என்றால், பலவிதமாக இருத்தல். அநந்தம் என்றால் எண்ணிக்கை அற்று இருத்தல். “போக்த்ரு வர்க்கம்” என்பது தேவர்கள் முதலான சரீரங்களையே “நான்” என்று எண்ணிக்கொண்டு, தங்களைச் சுதந்திரமானவர்களாக நினைத்து, சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்களை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள். நான்முகன் முதலானவர்கள், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு கருவியாக இருந்தபடி ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கிறார்கள் அல்லாமல், சுதந்திரமாக அல்ல. ஆனால் இவ்விதம் செய்தல் என்பது அவர்களுக்கு துக்கத்தை உண்டாக்காதோ என்றால், அவர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி முதலான பொறுப்புகள், அவர்களுடைய தவங்களின் பலனால் வந்தவை என்பதால், அவர்களுடைய செய்கைகள் அனைத்துள் அவர்களுக்கு இன்பமாகவே இருக்கும். நித்யவிபூதியைக் கொண்டவன் என்னும் பூர்த்தியைக் கொண்டவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளதால், ஸ்ருஷ்டி முதலான செய்கைகள் ஈச்வரனுக்கு லீலையாகவே இருக்கும். இப்படியாக, “நாராயண” என்னும் பதத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கலாவது உபேய ருசியும் உபாயாத் யவஸாயமும் உண்டானாலாகையாலே, அதினுடைய ஸித்த்யர்த்தமாக, முதல் சூர்ணையிலே பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார். இரண்டாம் சூர்ணையிலே, பிராட்டி ப்ரஸாதத்தாலே அத்தை ப்ராப்தரானார். அநந்தரம் ஆச்ரயணீயராவார் ஆரென்னுமபேசையிலே “காரணம் து த்யேய:”, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” என்னுமித்யாதியாலே, ஸகல ஜகத்காரணபூதனான நாராயணனே ஆச்ரயணீயனாக வேண்டுகையாலே “அகில ஹேய” என்கிற சூர்ணையிலே நார சப்தவாச்சயங்களுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி அநந்தரம், ஸ்வரூப குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லி, அநந்தரம் அவ்விக்ரஹத்துக்கு அலங்காரமான திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, அநந்தரம், ஏவம்விதமானவற்றுக்குக் காவலான திவ்யாயுத வர்க்கங்களைச் சொல்லி, அநந்தரம், இப்போக்யதை காட்டிலெரித்த நிலாவாகாதபடி தலைநீர்ப்பாட்டிலே இருந்து அநுபவிக்கும் மஹிஷிகளைச் சொல்லி,

அந்தரம், இச் சேர்த்தியழகைக் கண்டு அனுபவித்துத் தோற்று எழுதிக் கொடுத்து, எடுத்துக் கைநீட்டிப் பரிமாறும் திவ்ய பரிஜநங்களைச் சொல்லி, அந்தரம், கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமாய், தத் வர்த்தகமுமான நித்யவிபூதியைச் சொல்லி, அந்தரம் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு விஷயமான லீலாவிபூதியைச் சொல்லி, இப்படி அவனுடைய உபய விபூதிநாதத்வத்தைப் பேசியருளினார்.

விளக்கம் – அடையப்படும் பேறாக உள்ள கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாடும், “அவனே உபாயம் ஆவான்” என்னும் உறுதியும் உண்டானால் மட்டுமே, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அண்டுதல் என்பது உண்டாகும்; ஆகவே அவை கிட்டுவதற்காக, முதல் சூர்ணையிலே பெரியபிராட்டியார் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தார். இரண்டாம் சூர்ணையில், பெரியபிராட்டியின் கருணையால் அதனை அடைந்தார். அடுத்தபடியாக, “அண்டி நிற்கத்தக்கவர் யார்?” என்னும் கேள்வி எழுந்தது; அதர்வசிகையில் - காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருள் த்யானிக்கத்தக்கது - என்றும், ச்வே. (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் – யார் முதலில் நான்முகனைப் படைத்தானோ – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் உள்ளது போன்று, அனைத்து ஜகத்திற்கும் காரணமாக உள்ள நாராயணனே அண்டி நிற்கத்தக்கவன் ஆகிறான்; ஆகவே, “அகில ஹேய” என்று தொடங்கும் சூர்ணையில், “நார” என்னும் பதத்தால் கூறப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. அடுத்து, ஸ்வரூபத்தையும் குணங்களையும் வெளிப்படுத்துவதாக திவ்யமங்கள விக்ரஹம் கூறப்பட்டது. அடுத்து, அந்தத் திருமேனிக்கு அலங்காரமாக உள்ள திவ்யமான ஆபரணங்கள் கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, இவை அனைத்திற்கும் காவலாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதக் கூட்டங்கள் கூறப்பட்டது. அடுத்து, ஸர்வேச்வரனுடைய இந்த இனிமையானது, காட்டில் வீசும் நிலவின் ஒளி போன்று வீணாகாமல், அவனது அருலில் எப்போதும் இருந்து அனுபவித்தபடி உள்ள மஹிஷிகளைக் குறித்துக் கூறப்பட்டது. அடுத்து, திவ்யதம்பதிகளுடைய இத்தகைய சேர்த்தியழகைக் கண்டு அனுபவித்துத் தோற்று தங்களை அடிமையாக எழுதிக் கொடுத்து, அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள திவ்யமான நித்யஸூரிகள் கூறப்பட்டனர். தொடர்ந்து, கைங்கர்யத்திற்காக மட்டுமே உண்டான இடமும், அத்தகைய கைங்கர்யம் ஓங்கி வளரும் இடமும் ஆகிய நித்யவிபூதி கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு விஷயமாக உள்ள லீலாவிபூதியைக் கூறினார். இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நாதன்” என்னும் தன்மையை அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இனி, ஆச்ரயிக்கையிறே உள்ளது. அவ்வாச்ரயணத்துக்கு உபயோகியான குணங்களைச் சொல்லுகிறது மேல் “அபாரகாருண்ய” இத்யாதியாலே. நடுவே எட்டு குணங்கள் சொல்லாநின்றதே; இவற்றால் சொல்லுகிறதென்? என்னில்: மேல் பண்ணப் புகுகிற ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பாய், கீழ்ச்சொன்னவற்றை அநுபாஷிக்கிறதுமாயிருக்கிறது. கீழ் ஆச்ரயணீயனைச் சொல்லிற்றாகில் அநந்தரம் ஆச்ரயிக்கவமையாதோ? என்னில், அமையாது. ஆசார்யோபதேச பூர்வகமாயிறே ஆச்ரயணமிருப்பது. அவ்விடத்தில், ஆசார்யோபதேசமுகத்தாலே அவனே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களென்று அத்யவஸித்து அநந்தரம் ஆச்ரயிக்கவேண்டும். அல்லாதபோது அவனுடைய ரக்ஷகத்தவத்திலேயாதல் உபாயத்தவத்திலேயாதல் அதிசங்கை நடக்குமாகில் ஆச்ரயித்தவனாகமாட்டான். ஆகையால், “அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி:” என்னும் ந்யாயத்தாலே, கீழ்ச்சொன்ன நாராயணத்தவத்தை அநுபாஷித்துக் கொண்டு அவனே உபயோபேயங்களென்று அத்யவஸிக்கிறார். இரண்டாம் சூர்ணையிலே, பிராட்டி ப்ரஸாதத்தாலே தாம் பெற்ற அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, அவனைப் பற்றுவதல் என்பதே செய்யவேண்டிய செயலாக உள்ளது. அவ்விதம் பற்றுவதற்கு உபாயமாக உள்ள குணங்களை, “அபார காருண்ய” என்று தொடங்கி உரைக்கிறார். அதற்கு முன்பாக எட்டு குணங்கள் கூறப்படுகின்றன; இதன் கருத்து என்ன? அடுத்து அவனைப் பற்றுவதற்கு உதவியாகவும், இதுவரை கூறப்பட்டவற்றை மீண்டும் உரைப்பதற்குமாக அந்த எட்டு குணங்கள் கூறப்படுகின்றன. இதுவரை, பற்றுவதற்கு ஏற்றவனாக உள்ளவனை கூறியாகிவிட்டது என்னும்போது, தொடர்ந்து அவனைப் பற்றலாம் அல்லவோ என்றால், அது இயலாது. ஆசார்யனுடைய உபதேசத்தை முன்னிட்டே அவனைப் பற்றவேண்டும். அதாவது, ஆசார்யனுடைய உபதேசம் மூலமாக அவனே அடையத்தக்க இலக்கு என்றும், அந்த இலைக்கி அடியும்படிச் செய்வதும் அவனே ஆவான் என்றும் உறுதி கொண்டு, அதனைத் தொடர்ந்து அவனைப் பற்றவேண்டும். இவ்விதம் செய்யாதபோது, அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை மற்றும் உபாயமாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றில் நமக்கு சந்தேகம் ஏற்படும்; இவ்விதம் சந்தேகம் கொள்பவன் அவனைப் பற்றுபவன் அல்லன். ஆகவே, விஷ்வக் ஸம்ஹிதயில் கூறப்பட்ட - அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: - தனது விருப்பம் வேறு எதனைக் குறித்தும்

இல்லை என்னும்போது, மஹாவிச்வாஸத்துடன், அவனை மட்டுமே உபாயமாக இருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்தலே ப்ரபத்தி ஆகும், அதுவே சரணாகதி - என்னும் ந்யாயத்தாலே, முன்னர் கூறப்பட்ட “நாராயண” என்பதை மீண்டும் உரைத்தபடி, அவனே உபாயம் மற்றும் பேறு என்று உறுதியாக்குகிறார். இரண்டாம் சூர்ணையிலே, பெரியபிராட்டியாருடைய கருணை மூலமாகத் தான் அறிந்தவற்றை எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதல் நாலு குணங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பு. மேல் நாலு குணங்களும் ப்ராப்யத்வத்துக்கு உறுப்பு. “ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத!” என்கிறவை லீலாவிபூதி சூர்ணையோடே அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. “புருஷோத்தம! நாராயண!” என்கிறவை குண சூர்ணையோடே அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. “மஹாவிபூதே! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” என்கிறவை நித்யவிபூதி சூர்ணையோடே அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. “ஸ்ரீமந்!” என்னுமது மஹிஷீ சூர்ணையோடே அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. “ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” என்கிறது, ஆச்ரயித்தால் அடிமை கொள்ளும் தேசத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரயித்தால் பின்னை அடிமை செய்கைபோலே காணும் சேஷபூதனுக்கு க்ருத்யம். இத்தால் அடிமை கொள்ளும்படி ஆச்ரயிக்கையே ஆச்ரயணம் என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - இந்த எட்டு குணங்களில், “ஸத்யகாம, ஸத்யஸங்கல்ப, பரப்ரஹ்மபூத, புருஷோத்தம” என்னும் முதல் நான்கு குணங்களும், “அவனே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தவன்” என்பதைக் கூறுகின்றன. அடுத்த நான்கு குணங்களாகிய “மஹாவிபூதே, ஸ்ரீமந், நாராயண, ஸ்ரீவைகுண்டநாத” ஆகியவை, “அவனே அடையத்தக்கவன்” என்பதைக் கூறுகின்றன. இவற்றில், “ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத!” ஆகிய குணங்கள், லீலாவிபூதி சூர்ணையுடன் சேருகின்றன. “புருஷோத்தம! நாராயண!” ஆகிய குணங்கள், குண சூர்ணையுடன் சேருகின்றன. “மஹாவிபூதே! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” ஆகிய குணங்கள், நித்யவிபூதி சூர்ணையுடன் சேருகின்றன. “ஸ்ரீமந்!” என்பது மஹிஷீ சூர்ணையுடன் சேர்கிறது. “ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” என்பது, அவனை அண்டிய பின்னர் அவன் நம்மைக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் பரமபதத்தைக் கூறுகிறது. அவனை அண்டிய பின்னர், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலே ஜீவாத்மாவின் செயலாகும். இதன் மூலம், ஸர்வேச்வரன் தனது கைங்கர்யத்தில் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும்விதமாக அவனைப் பற்றுதலே உண்மையான பற்றுதலாகும் என்றாகிறது.

ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப!

வ்யாக்யானம் - (ஸத்யகாம) “காம்ய: ஸ்ப்ருஹா ஸ்மர: காம:” என்று நிகண்டு. காம சப்தம் ஸ்மரனையும், இச்சிக்கப்படுமத்தையும், இச்சையையும் சொல்லுகிறது. கீழே “ஸத்யகாம” என்கிறது ஆச்ரயித்தார்க்கு அநுபாவ்யமாய், அவ்வழியாலே தனக்கும் காம விஷயமான விபூதியைச் சொல்லுகிறது. இங்கு “ஸத்யகாம” என்றது லீலார்த்தமாக ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களை ஸ்ப்ருஹா விஷயமாக உடையவனென்கிறது. கீழ் காமிக்கப்படுமவற்றைச் சொல்லிற்று. இங்கு காமத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸத்ய” சப்தம் நித்யவாசி. ஸ்ருஷ்டிக்கு விஷயமான புருஷ ஸமஷ்டி, ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ரூபையான ப்ரக்ருதி, இவற்றைக் கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கைக்குக் காலம். ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் தப:பலமாகையாலே போக ரூபமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கு லீலையாயிருக்கும் ஐச்சிகமாகையாலே. லீலையென்கிறது சேதநனுக்கு பந்தகமுமாய், நாசஹேதுவுமாய், ஈச்வரனையும் மறைத்து அநர்த்தாவஹமாயிருக்க, ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹா விஷயமாவானென்னென்னில், “சுகோ முக்தோ வாமதேவோ விமுக்த:” என்கிறபடியே ஒன்றிரண்டு வ்யக்தியிலே பலிக்கக் காண்கிறதிறே. அந்நசையாயிற்று இவனுக்கு ஸ்ப்ருஹையை விளைக்கிறது. ஆகையிறே அழித்தழித்து ஸ்ருஷ்டிப்பது, ஸ்திதிப்பிப்பது, அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரிப்பது, பின்னையும் இது தன்னையே செய்வதாகா நிற்கிறது. என்போலவென்னில், ஒரு சேஷத்ரம் நெடுங் காலம் இட்டிறையாய்ப் போகாநின்றாலும், ஒருகால் பலிக்கக் காண்கையாலே அழித்தழித்துப் பயிர் செய்யும் கர்ஷகனைப்போலே. (ஸத்யஸங்கல்ப) கீழேயும் “ஸத்யஸங்கல்ப” என்றது, ஆச்ரயித்தார்க்கு அநுபாவ்யமான அபூர்வ போகங்களைத் தன் நினைவாலே ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவன் என்கைக்காக. இங்கு “ஸத்ய” சப்தம் அமோக வாசி. இங்கு “ஸத்யஸங்கல்ப” என்றது லீலைக்கு ஹேதுவான ஸங்கல்பம் அப்ரதிஹதமாயிருக்குமென்கைக்காக. அதாவது, இவற்றை அமோகமாகத் தன் நினைவிலே ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லனாகை. ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸங்கல்பமும் மோகமாயிருக்கும்; எங்ஙனையென்னில், ஸநகாதிகளைத் தன் நினைவாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாக ஸ்ருஷ்டித்தான், அவர்களோவென்றால், “முமுக்ஷுக்களான எங்களுக்கு இச்செயலாகாது; உனக்கேயாமித்தனை” என்று இகழ்ந்து போனார்கள். தான் ஸ்ருஷ்டித்த அஸுரர்கள்

கையிலே வேதத்தைப் பறி கொடுத்துத் தான் ஈச்வரன் காலிலே விழுந்து “வேதா மே பரமம் சக்ஷு:” என்று கூப்பிட்டான்.

விளக்கம் - (ஸத்யகாம) நிகண்டுவில் - காம்ய: ஸ்ரூஹா ஸ்மர: காம: - விரும்பப்படும் பொருள், ஆசை, மன்மதன் ஆகியவற்றை காமம் என்னும் பதம் குறிக்கும் - என்று கூறப்பட்டது. அதாவது “காம” என்ற பதமானது மன்மதனையும், விரும்பப்படும் பொருளையும், ஆசையையும் கூறுவதாகும். முன்புள்ள சூர்ணையில், “ஸத்யகாம” என்னும் பதமானது, ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும், அதன் மூலம் அவனுக்கு அனுபவிக்கத்தக்கதாக உள்ள இரண்டு விபூதிகளையும் கூறியது. இங்குள்ள “ஸத்யகாம” என்ற பதமானது, தனது லீலைக்கு ஏற்றபடியாக ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலங்களை விரும்பத்தக்க வஸ்துக்களாகக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறது. முன்புள்ள சூர்ணையில், “ஸத்யகாம” என்பது, விரும்பப்படும் வஸ்துக்களைக் கூறியது; இங்கு “ஸத்யகாம” என்பது விருப்பத்தைக் கூறுகிறது. “ஸத்ய” என்பது “நித்யமானது” என்னும் பொருள் தருவதாகும். அதாவது, ஸ்ருஷ்டிக்கு விஷயமாக உள்ள ஜீவாத்மாக்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கு “இன்பம், இன்பம் அளிக்கவல்ல கருவி, இன்பம் அனுபவிக்கவல்ல இடம்” என்னும் ரூபத்தில் உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும் இவை அனைத்தையும் அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி நிர்வாகம் செய்ய உதவும் காலம் ஆகிய அனைத்தும் “ஸத்யகாம” என்று கூறப்பட்டன.

ஐகத் ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுக்கு, அவர்களுடைய தவ பலனாக உள்ளதால், அவர்களுக்கு இன்பம் அளிப்பவையாகவே இருக்கும்; ஈச்வரன் இச்செயல்களை விரும்பிச் செய்வதால், லீலையாகவே இருக்கும். ஆனால் ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் சேதநனை பந்தப்படுத்துவதும், அவனுடைய ஸ்வரூபம் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அவனுக்கு ஈச்வரனை மறைப்பதும் என்பதாக உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளபோது, இவற்றை “ஈச்வரன் விரும்புகின்ற விளையாட்டு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? “சுகோ முக்தோ வாமதேவோ விமுக்த: - சுகர் முக்தரானார், வாமதேவர் முக்தரானார்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் செய்யும் இந்தச் செயல்கள், ஒரு சிலருக்கு முக்தி அளிப்பதால், பயன் உள்ளதாகவே ஆகின்றன. இத்தகைய ஆசையே இவனுக்கு இவற்றின் மீது விருப்பத்தை உண்டாக்குகிறது. இதன் காரணமாகவே, அழித்து அழித்து பின்னர் ஸ்ருஷ்டிப்பது, இவற்றைக் காப்பது, முறை தவறினால் அழிப்பது, மீண்டும் இதனையே செய்வது என அவன் உள்ளான். இது எப்படி உள்ளது என்றால், ஒரு

வயாலந்து நீண்டகாலம் சாவியாக இருந்தாலும், ஒருமுறை விளைவதைக் காண்பதால், அதனை அழித்து அழித்துப் பயிர் செய்யும் உழவன் போன்று ஆகும்.

(ஸத்யஸங்கல்ப) – முன்பும் “ஸத்யஸங்கல்ப” என்று கூறினார்; அங்கு, தன்னைப் பற்றுபவர்கள் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றதான அபூர்வமான இன்பங்களைத் தனது நினைவால் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டிக்கவல்லவன் என்று கூறுவதற்காக ஆகும். இங்குள்ள “ஸத்யஸங்கல்ப” என்பதில் காணப்படும் “ஸத்ய” என்னும் பதமானது, “வீணாகப் போகாதது” என்னும் பொருளைத் தருவதாகும்; அதாவது இங்கு “ஸத்யஸங்கல்ப” என்பது, லீலைக்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய ஸங்கல்பமானது, தடை இன்றி உள்ளதாகும் என்று கூறுவதற்காக ஆகும். அதாவது, இவை வீணாகப் போகாமல், தனது நினைவின் மூலம் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடியவன் என்று பொருள். நான்முகனுடைய ஸங்கல்பமானது சில நேரங்களில் வீணாகப் போகலாம்; எப்படி? நான்முகன் தனது நினைவால் ஸநகர் முதலானவர்களை, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்காகப் படைத்தான்; ஆனால் அவர்கள் நான்முகனிடம், “முமுக்ஷுக்களான எங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி செய்தல் ஆகாது. அவை உன்னுடைய செயலே ஆகும்” என்று இகழ்ந்து சென்றனர். நான்முகனாகிய தான் ஸ்ருஷ்டித்த அஸுரர்கள் கையில் வேதங்களைப் பறி கொடுத்தது, தான் ஈச்வரன் காலிலே சென்று விழுந்து, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (357-31) - வேதா மே பரமம் சக்ஷு: - வேதங்களே எனக்கு உயர்ந்த கண்கள் - என்று உதவிக்கு அழைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - மேலே, அவனுடைய திருவடிகளிலே சரணம் புகுகைக்குறுப்பாக, ஸ்ருஷ்டி முதலாக, புருஷார்த்தத்துக்கு எல்லையான கைங்கர்ய பர்யந்தமான நடுவுள்ளவையடங்க அவனிட்ட வழக்கென்று அருளிச்செய்கிறார் எட்டு ஸ்வபாவத்தாலே. (ஸத்யகாம) சேதநருடைய சரீர ஸம்பந்தத்துக்கடியான ஸ்ருஷ்டிக்கு உபகரணமான நித்ய பதார்த்தங்களை உடையவனென்கிறது. (ஸத்யஸங்கல்ப) ஸ்ருஷ்டியர்த்தமாக ஸங்கல்பிக்கும் ஸங்கல்பம் அமோகமாயிருக்குமென்கிறது. குண சூர்ணையிலே இவ்விரண்டு குணமும் உக்தமாயிருக்க இங்கும் சொன்னால் புநருக்தமன்றோவென்னில், அங்கு குண ஸத்பாவத்துக்குறுப்பாகச் சொல்லிற்று; இங்கு ஸ்ருஷ்டியர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதாகையாலே தோஷமில்லை.

விளக்கம் – அடுத்து, அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள எட்டு குணங்கள் மூலமாக, ஸ்ருஷ்டி தொடக்கமாக புருஷார்த்தத்துக்கு எல்லையான

கைங்கர்யம் முடிய உள்ள அனைத்தும் அவனுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார். (ஸத்யகாம) - சேதநர்களுடைய சரீர ஸம்பந்தத்திற்குக் காரணமாக உள்ள ஸ்ருஷ்டிக்குக் கருவியான நித்யமான வஸ்துக்களைக் கொண்டவன் என்கிறார். (ஸத்யஸங்கல்ப) - ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாகச் செய்யும் ஸங்கல்பம் வீணாகாமல் இருக்கும் என்கிறார். குண சூர்ணையில் இந்த இரண்டு குணங்களும் கூறப்பட்டன; இவ்விதம் உள்ளபோது, இங்கு மீண்டும் கூறினால், “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் உண்டாகாதா எனக் கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அங்கு குணங்களின் இருப்பிற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்டது; இங்கு ஸ்ருஷ்டியின் காரணமாகக் கூறப்பட்டது; ஆகவே எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

பரப்ரஹ்மபூத! புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந்! நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!

வ்யாக்யானம் - (பரப்ரஹ்மபூத) “பஹு ஸ்யாம்” என்கிறபடியே ஜகதா காரணாய் ப்ரும்ஹிதனாகை. ஸ்தூல சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமேயிறே கார்யமான ஜகத்தும். (புருஷோத்தம) புருஷாணாமுத்தம: “புருஷாணாம்” என்கிற பஹு வசநத்தாலே, த்ரிவித சேதநரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. புருஷ:, உத்புருஷ:, உத்தரபுருஷ:, உத்தமபுருஷ:. புருஷராகிறார். அசித் வ்யாவ்ருத்தரான பத்த சேதநர். உத்புருஷராகிறார், பத்தரில் வ்யாவ்ருத்தரான முக்தர். உத்தரபுருஷராகிறார், முக்தரில் வ்யாவ்ருத்தரான நித்யர். உத்தம புருஷனாகிறான், ஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தனான ஈச்வரன். பத்தர் ஹேயாகாரராயிருப்பர். முக்தர் ஹேயத்தினின்றும் ஒருநாள் குளித்தேறினவராயிருப்பர். நித்யர் ஹேய ரஹிதராயிருப்பதொழிய ஹேய ப்ரதிபடரல்லர். ஈச்வரன் ஹேய ப்ரதிபடனாயிருப்பன். ஈச்வரன் த்ரிவித சேதநாசேதனங்களிலும் அந்தராத்தமயா நிற்கச் செய்தே, அவற்றினுடைய ஹேய கந்தம் தட்டாதவனாய், ஆச்ரிதருடைய ஹேயத்தைப் போக்கவல்லனுமாயிருக்கும். இத்தால் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய வ்யாபநபரண ஸ்வாம்யத்தாலுண்டான வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. இத்தால் உஜ்ஜ்வலனாகா நிற்கும் என்றதாய்த்து. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அபேக்ஷித புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்குமவனாகையாலே புருஷோத்தமனென்னவுமாம். “புரு - பஹு, ஸநோதி - ததாதி” என்றிறே இதுக்கு வ்யுத்பத்தி.

விளக்கம் - (பரப்ரஹ்மபூத) – சாந். (6-2-3) - பஹு ஸ்யாம் – நான் பலவாகக் கடவேன் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்தூலமான ஜகத்தைக் கொண்டு விரிவடைந்தவன். ஸ்தூல நிலையில் உள்ள சித் மற்றும் அசித் என்பதாக உள்ள ப்ரஹ்மமே கார்யப்பொருளான ஜகத்தும் ஆகும். (புருஷோத்தம) - புருஷாணாமுத்தம: - புருஷர்களில் உத்தமன். “புருஷாணாம்” என்னும் பன்மை மூலம், மூன்றுவிதமான சேதர்களைக் காட்டிலும் இவனை வேறுபடுத்துகிறார். புருஷர்கள் “புருஷ:, உத்புருஷ:, உத்தரபுருஷ: மற்றும் உத்தமபுருஷ:” என பலவகை ஆவர். அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்ட சேதநர், புருஷர் ஆவார். ஸம்ஸாரி சேதநரைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட முக்தர், உத்புருஷர் ஆவார். முக்தரைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நித்யர், உத்தரபுருஷர் ஆவார். நித்யஸூரிகளிலும் வேறுபட்ட ஈச்வரன், உத்தம புருஷன் ஆகிறான். பத்தர்கள் தாழ்ந்த சரீரம் கொண்டவர்களாக இருப்பர். முக்தர்கள், விரஜா நதியில் நீராடிய காரணத்தால் தாழ்வுகள் இன்றி இருப்பர். நித்யர்கள், தாழ்வுகள் ஏதும் இல்லாதவர்கள் மட்டுமே அல்லாமல், மற்றவர்களுடைய தாழ்வை போக்கவல்லவர்கள் அல்லர். ஈச்வரன், தாழ்வு இல்லாமல் இருப்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், மற்றவர்களுடைய தாழ்வையும் போக்குபவன் ஆவான். ஈச்வரன் மூன்றுவிதமான சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளபோதிலும், அவற்றின் தாழ்வு என்னும் வாசனை சிறிதும் ஒட்டாதவனாகவும், அடியார்களுடைய தாழ்மைப் போக்கவல்லவனாக உள்ளான். ஆக, “புருஷோத்தம” என்னும் பதம் மூலம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தில் எங்கும் பரவி நிற்பவனாக, அதனைத் தாங்கி நிற்பவனாக, அதன் எஜமானனாக உள்ள சிறப்பு கூறப்பட்டது. இந்தச் செயல்களால் விளங்குபவன் என்று கருத்து. அல்லது, ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்முகன் ஆகியவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தத்தை அளிப்பதால் “புருஷோத்தமன்” எனப்படுகிறான் என்றும் கூறலாம். “புரு - பஹு, ஸநோதி - ததாதி - பலவாக அளிக்கிறான்” என்பதே இந்தப் பதம் மூலம் அறியப்படுவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மஹாவிபூதே) கீழேயும் விபூதியைச் சொல்லிற்று. மேலும் விபூதியைச் சொல்லப்புகாநின்றது. இப்படிச் சொல்லுகை புநருக்தமன்றோவென்னில், “விபூதிமாந்” என்கைக்காக விபூதியோகம் சொல்லிற்று கீழ். அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு அவ்விபூதியைக் கொடுக்குமென்று விபூத்யௌதார்யம் சொல்லுகிறது இங்கு. மேல், அடிமைக்கு ஏகாந்தமான தேசமென்று விபூதி (விநி)யோகம் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே தோஷமில்லை. (ஸ்ரீமந்) கொடுத்த தேசத்தில் போக்ய விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. அங்கு இருவருமாயிறே அடிமை கொள்ளுவது. “வைகுண்டே து பரே லோகே மயா ஸார்த்தம்

ஐகத்பதி: | ஆஸ்தே” என்னக்கடவதிறே. (நாராயண) அநந்த மங்கள குணங்களோடே குறைவறவிருந்து அடிமை கொள்ளுமவனென்கிறது. ஆக, “ஸ்ரீமந் நாராயண” என்கையாலே ஒரு மிதுநமே ப்ராப்யம் என்கிறது. (ஸ்ரீவைகுண்டநாத) அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான பரமபதத்திலே நாதனாயிருந்து அடிமை கொள்ளு மென்கிறது. இவற்றில் கீழ் நாலு குணங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாயிருக்கும். மேல் நாலு குணங்களும் ப்ராப்யத்வத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கும். காரணமுமாய், ப்ராப்யமுமான வஸ்துவிறே ப்ராபகம்.

விளக்கம் - (மஹாவிபூதே) - முன்பு இரண்டு விபூதிகளையும் கூறினார். இனி வரும் பகுதியிலும், இரண்டு விபூதிகளையும் கூற உள்ளார். இவ்விதம் உரைத்தல் என்பது, “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “விபூதிமாந் - இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன்” என்று கூறுவதற்காக, முன்பு இரண்டு விபூதிகளையும் கூறினார். அவன் அல்லாமல் வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு, அந்த விபூதியைக் கொடுப்பான் என்பதான “விபூதியை அளிக்கும் வள்ளல் தன்மை” இங்கு கூறப்படுகிறது. மேலும், கைங்கர்யம் செய்வதற்கான ஒரே இடம் என்று நித்யவிபூதி கூறப்படுகிறது. ஆகவே, “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் இல்லை. (ஸ்ரீமந்) - தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்குத் தான் அளித்த பரமபதத்தில் உள்ள இனிமையான விஷயத்தைக் கூறுகிறார். பெரியபிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனுமாகச் சேர்ந்து அல்லவோ அங்கு கைங்கர்யத்தை ஏற்கிறார்கள்? சிவபுராணம் - வைகுண்டே து பரே லோகே மயா ஸார்த்தம் ஐகத்பதி: | ஆஸ்தே - உயர்ந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், ஐகத்பதியான அவன் ஸ்ரீதேவியுடன் எழுந்தருளி - என்பது காண்க. (நாராயண) - எண்ணற்ற மங்கள குணங்களுடன், எந்தவிதமான குறையும் இன்றி, கைங்கர்யத்தை ஏற்பவன். ஆக, “ஸ்ரீமந் நாராயண” என்பதன் மூலம், ஒரு ஜோடியே அடையவேண்டிய இலக்கு என்று கூறப்பட்டது. (ஸ்ரீவைகுண்டநாத) - கைங்கர்யத்தை ஏற்பதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள பரமபதத்தில் நாதனாக இருந்து கைங்கர்யத்தை ஏற்கிறான். இதுவரை கூறப்பட்ட நான்கு குணங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு உதவுவதாக உள்ளன. அடுத்து கூற உள்ள நான்கு குணங்களும், “அடையவேண்டிய வஸ்து” என்னும் தன்மைக்கு உதவுவதாக உள்ளன. ஐகத்காரணமாகவும், அடையப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ள வஸ்து அல்லவோ அடையச்செய்யும் வஸ்துவாக இருக்க இயலும்?

அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய ஓளதார்ய ஐச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே!
அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக
ஜலதே!

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம் ஆச்ரயணீயத்வத்தில் ப்ரக்ருஷ்டோபகாரகங்களான குணங்களைச் சொல்லுகிறது. (அபாரகாருண்யேத்யாதி) காருண்யமாகிறது க்ருபை. அதாகிறது, பர து:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். இது அபாரமாகையாவது, “யதி வா ராவண: ஸ்வயம்” என்னுமளவும் செல்லுகை. அங்ஙனன்றியே என்னளவும் வர வெள்ளங்கோக்கும் குணமென்னவுமாம். (ஸௌசீல்ய) உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவர்களோடு வந்து கலவாநின்றால் “இவன் நம்முடையான்” என்று புரையறக் கலக்கலாம்படியிருக்கை. இதுக்கு அபாரத்வமாவது, தேவமநுஷ்யாத்யவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, மத்ஸ்ய கூர்மாத்யவதாரங்களிலும் இவை நம்முடையதென்றிருக்கையும், தானும் அவற்றிலே ஒன்றாயிருக்கையும், இவற்றிலே நாமொன்று என்று நினைத்திருக்கையும். “அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:”, “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே”. (வாத்ஸல்ய) வாத்ஸல்யமாவது, ப்ரேமத்தாலே ஆச்ரிதகதமான தோஷமும் குணமாகத் தோற்றுகை. “குன்றனைய குற்றஞ் செயினும் குணங் கொள்ளும்”. இதுக்கு அபாரத்வமாவது, ஆச்ரிதரளவன்றிக்கே, “ரிபூணாமபி வத்ஸல:” என்று சத்ருக்கள் பக்கலிலும் அப்படியிருக்கை. ஆனால், பையல் தலையை அறுத்துவிடுவானென்னென்னில், அவர்கள் பக்கலிலும் அவன் படியிற் குறையில்லை. அதுவும் ஜீவியாதபடி அவர்கள் சூழ்த்துக் கொண்டவித்தனை. அங்ஙனன்றியே தலையறுக்கைதானும் வாத்ஸல்யமாகவுமாம். எங்ஙனையென்னில், விளையாடக் கொடுத்த கோலைக் கொண்டு ப்ரஜை கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்ளப் பக்கால், கையில் கோலை வாங்கியிட்டு வைக்கும் தாயைப்போலே. (ஓளதார்ய) ஓளதார்யமாவது, ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான அபேக்ஷிதங்களைத் தன் பேறாகக் கொடுக்கை. இதுக்கு அபாரத்வமாவது, ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்திலனாக எப்போதும் நெஞ்சாறல் பட்டுக்கொண்டிருக்கை. “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ”, “உன்னடியார்க்கென் செய்வென்றே இருத்தி”. (ஐச்வர்ய) ஐச்வர்யமாவது, அர்த்திகள் அர்த்தித்தவையெல்லாம் கொடுக்கும்படியான அடியுடைமை. இதுக்கு அபாரத்வமாவது, அவ்வடியுடைமை தான் இவ்வளவென்றிருக்கையன்றிக்கே, கொடுக்க மேல் மேலென வளர்ந்துகொடு செல்லுகை. (ஸௌந்தர்ய மஹோததே) ஸௌந்தர்யமாவது அழகு. இதுக்கு அபாரத்வமாவது, “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே சரகிலை

தின்னிகளான ரிஷிகளயுங்கூட மடலெடுக்கப் பண்ணவற்றாயிருக்கை. அநுகூலரையன்றிக்கே ப்ரதிகூலையான சூர்ப்பணகி போல்வாரையும் மடலெடுக்கப் பண்ணுகை என்றுமாம். (அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய) ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்கள் பாராதே, இருந்ததே குடியாக சரணவரணார்ஹனானவனே! (ப்ரணதார்த்திஹர) இப்படி அத்யவஸித்த ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்தியைப் போக்குமவனே! (ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே) கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் ஒரு தலையானாலும், அவற்றையெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தும்படியான நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தையுடையவனே! “நிகரில் புகழாய்” என்கிறபடியே. ஆக, கீழ் ஆச்ரயணார்ஹதை சொல்லி, ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்தியைப் போக்குமவனென்று சொல்லி, அதுக்கடியான வாத்ஸல்யம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் – அடுத்து, ஸர்வேச்வரன் அனைவராலும் பற்றும்படியான தன்மை கொண்டவன் என்னும்போது, அதற்கு உதவும் குணங்களைக் கூறுகிறார். (அபாரகாருண்ய இத்யாதி) – காருண்யம் என்றால் க்ருபை. க்ருபையாவது, மற்றவர்கள் அடையும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை. இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, யுத்தகாண்டம் (18-34) - யதி வா ராவண: ஸ்வயம் – இராவணனாக இருந்தாலும் அபயம் அளிக்கப்பட்டது – என்று இராவணனிடம் கூடக் காண்பிக்கும் நிலை ஆகும். அல்லது, தாழ்ந்த என் அளவில் கூட வந்து வெள்ளம் இடுவதாக இருக்கும் குணம் என்றும் கூறலாம். (ஸௌசீல்ய) - உயர்ந்தவன் ஒருவன், தாழ்ந்தவர்களுடன் வந்து பழகும்போது, “இவன் நம்முடையவன்” என்று அவர்கள் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல் கலக்கும் குணம். இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, தவனாகவும் மனிதனாகும் எடுக்கும் அவதாரங்கள் போன்று அல்லாமல், மீனாகவும் ஆமையாகவும் அவதாரம் எடுத்தபோது, மற்ற மீன்களையும் ஆமைகளையும் காணும்போது, “இவை நம்முடைய இனம்” என்று எண்ணியவனாக, தான் அவற்றுடன் ஒன்றாக இருப்பவனாக, “இவற்றில் நாமும் ஒருவன்” என்று நினைப்பவனாக உள்ள நிலை. ஸ்ரீவிபு. (5-13-12) - அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: - நான் உங்கள் பந்துவாகப் பிறந்துள்ளேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே – என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் – என்றும் உள்ளது காண்க. (வாத்ஸல்ய) – அன்பு காரணமாக அடியார்களிடம் உள்ள குற்றத்தைக் கூட குணமாகவே காணும் தன்மையே வாத்ஸல்யம் ஆகும். முதல் திருவந்தாதி (41) - குன்றையை குற்றஞ் செயினும் குணங் கொள்ளும் – என்பது காண்க. இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் மட்டும் அல்லாமல், யுத்தகாண்டம் (5-

56) - ரிபூணாமபி வத்ஸல: - சத்ருக்களிதமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சத்ருக்கள் விஷயத்திலும் அவ்விதமே இருத்தல் ஆகும். இவ்விதம் என்றால், இராவணனுடைய தலைகளை ஏன் அறுக்கவேண்டும்? அவர்கள் விஷயத்திலும் இராமன் வாத்ஸல்யம் காண்பிக்கவே செய்தான்; ஆனால், அந்தக் குணமானது அவர்கள் விஷயத்தில் நடக்கதபடி அவர்களே செய்துகொண்டனர். அல்லது, இராவணனுடைய தலைகளை அறுத்ததும் வாத்ஸல்யம் காரணமாகவே ஆகும் எனலாம்; எப்படி? குழந்தை விளையாடுவதற்காக அளித்த குச்சி ஒன்றைக் கொண்டு அந்தக் குழந்தை தனது கண்ணைக் குத்திக் கொள்ளப் பார்க்கும்போது, அதன் கையில் உள்ள குச்சியைப் பிடுங்கும் தாய் போன்று செய்தான் எனலாம். (ஒளதார்ய) ஒளதார்யம் என்றால், அடியார்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள அவர்கள் விருப்பங்களை அளிக்கும்போது, அதன் மூலம் தனது விருப்பம் நிறைவேறியதாக எண்ணி அளித்தல் ஆகும். இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, அடியார்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் செய்தாலும், தான் ஏதும் செய்யவில்லை என்று எப்போதும் வருத்தம் கொண்டபடி இருத்தல் ஆகும். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-22) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ - கடன் போன்று எனது இதயத்தில் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (53) - உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே இருத்தி - என்றும் கூறியது காண்க. (ஐச்வர்ய) - ஐச்வர்யம் என்றால், தன்னிடம் ஏதேனும் கேட்டவர்களுக்கு, அவர்கள் கேட்ட அனைத்தையும் அளிக்கும் செல்வம் நிறைந்த தன்மை. இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, அந்தச் செல்வமானது ஒரு அளவுடன் கூடியதாக இருக்காமல், அளிக்க அளிக்க மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி இருக்கும் நிலை. (ஸௌந்தர்ய மஹோததே) - ஸௌந்தர்யம் என்றால் அழகு. இது எல்லையின்றி இருத்தல் என்பது, அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - ஆண்களின் கண்களையும் மனதையும் கூட இராமன் அபகரித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, கானகத்தில் சரகையும் இலையையும் உண்ணும் ரிஷிகளையும் கூட இராமனை எண்ணி மடல் எடுக்கச் செய்யும்படி ஆனது [சங்க காலத்தில், காதலில் தோல்வி அடையும் தலைவன், ஊரில் உள்ளவர்கள் தன்னுடைய காதலை உணரும்விதமாக, தனது உடலில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு, யாரும் சூடாத எருக்கு போன்ற மலர்களைச் சூடிக் கொண்டு, பனைமரத்தின் அகன்ற மடல்களால் செய்யப்பட்ட குதிரை ஒன்றில் ஊர்ந்து சென்று, அனைவருக்கும் கேட்கும்விதமாகத் தலைவியின் பெயரைக் கூவிக்கொண்டு செல்லுதல் ஆகும்]. தன்னை ஏற்பவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், விரோதியாக உள்ள சூர்ப்பணகை போன்றவர்களையும் கூட மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தல்

எனலாம். (அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய) – அடியார்களுடைய பிறவி, செய்கை, ஞானம் ஆகிய எதனையும் ஆராயாமல், அவர்கள் அனைவரும் உள்ளது உள்ளபடியே சரணம் எனப் பற்றத் தகுதி ஆனவனே! (ப்ரணதார்த்திஹர) – இவ்விதம் உறுதி கொண்ட அடியார்களுடைய துன்பங்களைப் போக்குபவனே! (ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே) – இதுவரை கூறப்பட்ட குணங்கள் அனைத்தையும் தராசு ஒன்றின் ஒரு தட்டில் வைத்தால், அவை அனைத்தும் தாழ்வாகப் போகும்படியான எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் கொண்டவனே! திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் – என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். அதாவது, முதலில் அனைவரும் அண்டும்படியாக உள்ள தகுதியைக் கொண்டவன் என்று உரைத்து, அடியார்களுடைய துக்கங்களைப் போக்குபவன் என்று கூறி, அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள வாத்ஸல்ய குணத்தைக் கூறினார்.

அநவரதவிதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்ம்ய! அசேஷ சராசரபூத நிகில நியமந நிரத! அசேஷ சிதசித் வஸ்து சேஷிபூத! நிகில ஜகதாதார! அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்! அஸ்மத் ஸ்வாமிந்! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப!

வ்யாக்யானம் - (அநவரதவிதித நிகில பூத ஜாத யாதாத்ம்ய) ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய உண்மையை எப்போதுமொக்க அறியுமவனே! இத்தால், “அநுத்தமமான பாத்ரம்” என்று நான் என்படி சொல்லவேண்டாவிதே என்கிறார். (அசேஷ சராசர பூத நிகில நியமந நிரத) ஜங்கம ஸ்தாவராத்தமகமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ நியந்தாவானவனே! இத்தால், உனக்கு அவிதேயமாயிருப்பதொன்று உண்டாகிலிறே எனக்கு இழக்கவேண்டுவது என்கை. பத்தனானவனோடு பந்தகமான ப்ரக்ருதியோடு வாசியற நீயிட்ட வழக்கன்றோ என்கிறார். (அசேஷ சிதசித் வஸ்து சேஷி பூத) ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் சேஷியானவனே! இத்தால், என் கார்யம் உன் பேறாகச் செய்யவேண்டும் ஸம்பந்த முடையவனல்லையோ என்கை. (நிகில ஜகதாதார) பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அபராதம் பண்ணிப்போரும் ஜகத்துக்கும் ஆதாரபூதனே! இத்தால் எனக்கு ஸத்தாதாரக னல்லையோ என்கிறார். (அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்) அபராதத்தைத் தவிர்ப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தையுண்டாக்கி, தேவர் திருவடிகளிலே புகுர நிறுத்துகைக்கு வேறு நிர்வாஹகருண்டோ? அத ஏவ, (அஸ்மத் ஸ்வாமிந்) கீழும் சேஷித்வம் சொல்லிற்று. அங்கு ஸம்பந்த பரம். இங்கு ஸம்பந்தாநுகுண நியமந பரம். இத்தால், என்னை இவ்வளவாகப்

புகர நிறுத்தினவன் நீயல்லையோ? என்கிறார். (ஸத்யகாம) கீழ் குண சூர்ணையிலே, ஆச்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான வழியாலே தனக்கும் இனிதான குணவிபூதியைச் சொல்லிற்று. நடுவு “ஸத்யகாம” என்றது லீலார்த்தமாக ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களை ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாக உடையவனென்கைக்காக. இங்கு “ஸத்யகாம” என்கிறது ஆச்ரியக்குமிடத்தில் இவனிட்டது கொண்டு வயிறு நிறைய வேண்டாதபடி, அவாப்த ஸமஸ்தகாமதயா வந்த பூர்த்தியை உடையவன் என்கைக்காக. இத்தால், “அகிஞ்சநோநந்ய கதி:” என்று அகிஞ்சநனான என் கார்யம் பூர்ணனான உனக்கு பரமன்றோ என்கிறார். (ஸத்யஸங்கல்ப) கீழ் குண சூர்ணையிலே “ஸத்யஸங்கல்ப” என்றது, அபூர்வமான போக்யங்களை அமோகமாக ஸ்ருஷ்டிக்க சஷமன் என்கைக்காக. நடுவே “ஸத்யஸங்கல்ப” என்றது லீலைக்கு ஹேதுவான ஸங்கல்பம் அப்ரதிஹதம் என்கைக்காக. இங்கு சொன்னது, அகடிதங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே கர்த்தும் சஷமன் என்கைக்காக. இத்தால், நித்யஸம்ஸாரியான என்னையும், நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்க நினைத்தால் செய்து முடிக்கவல்லனல்லையோ நீ என்கிறார்.

விளக்கம் - (அநவரதவிதித நிகில பூத ஜாத யாதாத்மய) இருப்புடன் கூடிய அனைத்து பொருள்களுடைய உண்மை நிலையை எப்போதும் ஒரே நேரத்தில் அறிபவனே! இதன் மூலம், “நான் எந்தவிதமான உத்தமமான செயலும் அற்றவன் என்று எனது நிலையை உனக்கு நான் கூறவேண்டாம் அல்லவோ?”, என்கிறார். (அசேஷ சராசர பூத நிகில நியமந நிரத) – அசைகின்ற மற்றும் அசையாத அனைத்து பொருள்களுக்கும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்துவிதங்களிலும் நியமனம் செய்பவனாக உள்ளவனே! இதன் மூலம், “உன்னால் நியமிக்க இயலாது என ஒரு வஸ்து இருந்தால் அல்லவோ நான் அதனை இழக்கும்படியாக இருப்பேன்”, என்கிறார். “ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டவன் மற்றும் அவனை கட்டுப்படுத்தியுள்ள சரீரம் ஆகிய இரண்டும் உனது கட்டளையின் கீழ் அல்லவோ உள்ளன?”, என்கிறார். (அசேஷ சிதசித் வஸ்து சேஷி பூத) – அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவற்றுக்கு எஜமானனே! இதன் மூலம், “எனது கார்யத்தை உன்னுடைய பேறாக எண்ணி நீ செய்யவேண்டும்படியாக உன்னுடன் நான் ஸம்பந்தம் கொண்டவன் அல்லவோ?”, என்கிறார். (நிகில ஜகதாதார) - பகவத் அபசாரம் மற்றும் பாகவத அபசாரம் ஆகியவற்றைச் செய்தபடி உள்ளவர்களுக்கும் கூட ஆதாரமாக உள்ளவனே! இதன் மூலம், “எனக்கு ஆதாரமாக உள்ளவன் நீ அல்லவோ?”, என்கிறார். (அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்) – எனது குற்றங்களை அனைத்தையும் விலக்கி, உன் மீது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டையும் உண்டாக்கி, உனது திருவடிகளில் விழுவதைச் செய்வதற்கு வேறு

யாரேனும் ஒரு எஜமானன் உண்டோ? மேலும், (அஸ்மத் ஸ்வாமிந்) – இதற்கு முத்தைய சொல்லிலும் அவனுடைய எஜமானத்தன்மை கூறப்பட்டது; அங்கு ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இங்கு, அத்தகைய ஸம்பந்தத்திற்கு ஏற்றபடியாக தன்னை ஆளுதல் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம், “இந்த அளவிற்கு நான் உன் விஷயத்தில் அனைத்தும் செய்யும்படியாகச் செய்தவன் நீ அல்லவோ?”, என்கிறார். (ஸத்யகாம) – இந்தப் பதமானது, முன்பு கூறப்பட்ட குண சூர்ணையில், அடியார்களுக்கு அனுபவிக்க ஏற்றபடி உள்ளதால் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இனிமையாக உள்ள குண விபூதியைக் கூறியது. அதன் பின்னர் உள்ள இடத்தில், இந்தப் பதமானது, தனது லீலைகளுக்காக “ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலம்” ஆகியவற்றைத் தனக்கு விருப்பமாகக் கொண்டவன் என்பதைக் கூறியது. இங்குள்ள “ஸத்யகாம” என்ற பதமானது, தன்னைச் சரணம் புகும் ஒருவன் அவ்விதம் செய்ததன் விளைவாக மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் பூர்த்தி அடைந்தான் என்று இல்லாதபடி, தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவன் என்பதன் மூலம் உண்டான பூர்த்தியைக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறது. இதன் மூலம், ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) -அகிஞ்சநோநந்ய கதி: - வேறு புகலிடம் இல்லாத – என்பதற்கு ஏற்ப, “கைம்முதல் அற்றவனாக உள்ள எனது செயலானது, அனைத்துவிதங்களிலும் நிறைவாக உள்ள உன் வசம் அல்லவோ உள்ளது?”, என்கிறார். (ஸத்யஸங்கல்ப) – முன்புள்ளகுண சூர்ணையில், “ஸத்யஸங்கல்ப” என்ற பதமானது, அபூர்வமான இனிமையான வஸ்துக்களை எவ்வித தடையும் இன்றி படைக்கவல்லவன் என்பதைக் கூறியது. அடுத்து வந்த, “ஸத்யஸங்கல்ப” என்ற பதமானது, ஸ்ருஷ்டி முதலான அவனுடைய லீலைகளுக்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய ஸங்கல்பமானது தடையற்றது என்பதைக் கூறியது. இங்குள்ள “ஸத்யஸங்கல்ப” என்ற பதமானது, யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களையும் கூட தனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே செய்யவல்லவன் என்பதைக் கூறுகிறது. இதன் மூலம், “எப்போதுமே ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள என்னையும், நித்யஸூரிகளையும் ஒரே வரிசையில் நிற்கும்படியாகச் செய்ய நீ எண்ணினால், அவ்விதமே செய்யவல்லவன் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

**ஸகல இதர விலக்ஷண! அர்த்திகல்பக! ஆபத்ஸக! ஸ்ரீமந்! நாராயண! அசரண்யசரண்ய!
அநந்யசரண: த்வத்பாதார விந்த யுகளம் சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே | அத்ர த்வயம்**

**வ்யாக்யானம் - (ஸகலேதரவிலக்ஷண) சேதநருடைய ஜீவநம் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபதோ
குணதஸ்ச விலக்ஷண! ஆச்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான ஸ்வரூப குணங்களை உடையவனே!**

இவை தன்னை யாருக்காகப் படைத்தது? ஸ்வார்த்தமாகவோ? என்கிறார். ஒரு விபூதியாக அநுபவிப்பாரும், அநுபவிப்பிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க ஸ்வார்த்தமாகவோ என்கிறாரிறே. இவரையொழிய எல்லாரும் அநுபவித்தாலும், இவரையொழிய எல்லாரையும் அநுபவிப்பித்தாலும் குறையாயிருக்குமிறே. இவரை அநுபவிப்பித்தாலாய்த்து அவனுடைய ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாவது. பூர்ணாநுபவம் பண்ணுவார்க்கு ஒன்று குறைந்தாலும் நெடும்பாழாய்த் தோற்றுமிறே. ஆகையால் இவரோடுங்கூட அநுபவித்தாலாய்த்து அவர்களநுபவம் பூர்ணமாவது. இதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல். (அர்த்திகல்பக) தன் தலையாலே இரந்து கொடுக்குமவனுக்கு இரந்தார்க்குக் கொடாதொழிகை போருமோ? அர்த்திப்பார்க்குக் கடக்க நின்று தன்னையொழிந்த சிலவற்றைக் கொடுத்து விடும் பூண்டு போலேயோ, அர்த்திகளையுமுண்டாக்கித் தானே இரந்து ஸகல பலப்ரதனான உன்னையும் தருகிற நீ. “என்னையாக்கி எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்னக்கடவதிறே. அதுபோலே நாரும் நரம்புமாயிருக்கையன்றிக்கே, “அபார ஸௌந்தர்ய மஹோததே” என்னும்படியாயிறே இருப்பது. இரந்து கொடுக்குமத்தனையொழிய, இரந்தார்க்குக் கொடுக்கலாகாதென்றுண்டோ? (ஆபத்ஸக) ஆபத்து வந்தவாறே தோழனாயிருக்கை. அதாவது, துணையாயிருக்கை. ஸர்வரக்ஷகனானவனே அறச்செய்ய வேண்டும்படியான ஆபத்திலும் தானே துணையாயிருக்கை. மாதாபிதாக்களும், பந்துக்களும், தள்ளிக் கதவையடைக்கும் தசையிலும், “ப்ரணத இதி தயாநா:” என்றும், “தமேவ சரணம் கத:” என்றும் தேவரே துணையாயிருக்கை. (ஸ்ரீமந்) இப்படியிருக்கிற உன்னையும் அசிர்த்துப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷிக்க வேணும். (நாராயண) இவள் புருஷகாரமாவதற்கு முன்னமே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேசத்தாலே ஸத்தையை நோக்கினவனல்லையோ? இத்தால், எனக்கு ஸத்தாதாரகனல்லையோவென்றபடி. (அசரண்ய சரண்ய) கிம் புநரசரண்ய சரண்யத்வம்? அதாகிறது, இப்படியிருக்கிற தேவர்க்கும் புறம்பாய், பின்னையும் தேவரையொழியப் புறம்பு புகலற்றார்க்கு சரண்யனானவனே! என்கிறார். இப்படியிருப்பாருண்டோவென்னில்: (அநந்ய சரண அஹம்) ததா விதோஹம். அந்த அசரண்யனானவன் நானென்கிறார். “பற்றிலார் பற்ற நின்றானே”. (த்வத் பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே) இப்படியிருக்கிற நான் நிரதிசய போக்யமான தேவர் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். அத்ர த்வயம்.

விளக்கம் - (ஸகலேதரவிலக்ஷண) - சேதநர்களுடைய இருப்பு கூறப்படுகிறது. “ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகிய இரண்டிலும் சிறந்தவனே! அடியார்களால் அனுபவிக்கத்தக்க ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் கொண்டவனே! இவற்றை யாருக்காக நீ கொண்டுள்ளாய்? உனக்காகவோ?” என்கிறார். “நித்யவியூதியில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து நின்று அனுபவிப்பவர்களாகவும், அவர்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவல்லவர்களாக திவ்யதம்பதிகளும் உள்ளனர். இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கியது உனக்காகவோ?”, என்கிறார். இவரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் அனுபவித்தாலும், இவரைத் தவிர மற்ற அனைவரையும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தாலும் குறையாக இருக்கும் அல்லவோ? இவரை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தால் மட்டுமே அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை என்பது பூரணமாக உள்ளதாகிறது. பூரணமாக அனுபவிக்க எண்ணுபவர்களுக்கு ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தாலும் அது அவர்களுக்கு பெரும் குறையாகவே இருக்கும் அல்லவோ? ஆகவே இவருடன் சேர்ந்து நின்று அவனை அனுபவித்தால் மட்டுமே நித்யஸூரிகளான அவர்களுடைய அனுபவம் பூரணமாகிறது. இதன் காரணத்தை அடுத்து கூறுகிறார். (அர்த்திகல்பக) - தன்னிடம் யாசகம் செய்பவர்களிடம் கூடத் தனது தலை தாழ்த்தி யாசித்து அளிப்பவனுக்கு, அவனிடம் யாசிப்பவர்களுக்கு அளிக்காமல் இருத்தல் பொருந்துமோ? கற்பக மரமானது, தன்னிடம் யாசிப்பவர்களுக்குத் தொலைவில் இருந்தாலும், தன்னைத் தவிர அனைத்தையும் அளிக்கும். ஆனால் நீ அது போன்று அல்லன். உன்னை யாசிப்பவர்களையும் உண்டாக்கி, தானே அவர்களிடம் யாசித்து, அனைத்து பலன்களையும் அளித்து, உன்னையும் அளிப்பவன் அல்லவோ நீ? திருவாய்மொழி (2-7-11) - என்னையாக்கி எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்பது காண்க. அந்தக் கற்பக மரம் போன்று நாரும் நரம்புமாக இல்லாமல், “அபார ஸௌந்தர்ய மஹோததே - அளவற்ற அழகுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஸமுத்ரம் போன்றவனே” என்று கூறும்படியாக உள்ளான். தான் ஒருவர் “பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று யாசித்து அளிப்பது அல்லாமல், தன்னிடம் யாசிப்பவர்களுக்கு அளிக்கக்கூடாதோ? (ஆபத்ஸக) - ஆபத்து வரும்போது தோழனாக உள்ளவன்; அதாவது, துணையாக உள்ளவன். அனைத்தையும் காக்கும் அவனே, ஆபத்திலும் தானே துணையாக இருப்பவன். தாய்தந்தையும் உறவினர்களும் கூட வாசல் கதவைச் சார்த்தி வெளியேற்றும் நிலையிலும் கூட, ஸ்தோத்ரரத்னம் (63) - ப்ரணத இதி தயாளு: - காகாசுரன் விஷயத்தில் தயாளுவாகிய நீ - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - தமேவ சரணம் கத: - காகாசுரன் இராமனையே சரணம் அடைந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நீயே துணையாக உள்ளாய். (ஸ்ரீமந்) - இப்படிப்பட்ட நீ உனது பெருமையை நோக்காவிட்டாலும், சிபாரிசு

செய்பவளாகிய பெரியபிராட்டியை நோக்கியாவது காக்கவேண்டு. (நாராயண) – பெரியபிராட்டி சிபாரிசு செய்பவளாக இருப்பதற்கு முன்பே, ஸ்ருஷ்டி மூலமாக எனது ஆத்மாவிற் குள் புகுந்து எனது இருப்பை நோக்கியவன் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட நீ என்னைத் தாங்கவல்லவன் அல்லவோ? (அசரண்ய சரண்ய) – “வேறு யாரிடமும் சரணம் எனப் புக இயலாதபடி உன்னுடைய சரணம் புகும் தன்மை உள்ளது”, என்று மீண்டும் கூறவேண்டுமா? அதாவது, “இவ்விதமாக உள்ள உன்னாலும் கைவிடப்பட்டவர்களுக்கு, அதன் பின்னர் வேறு புகலிடம் இல்லை; நீயே புகலிடமாக உள்ளாய்”, என்கிறார். இவ்விதம், யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அநந்ய சரண அஹம்) – “நானே உள்ளேன். வேறு புகலிடம் அற்றவனாக உள்ளவன் நானே ஆவேன்”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (7-2-7) - பற்றிலார் பற்ற நின்றானே – என்பது காண்க. (த்வத் பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே) – இவ்விதமாக உள்ள நான், எல்லையற்ற இனிமையான உன்னுடைய திருவடிகளையே உபாயமாக உறுதியுடன் கொள்கிறேன். இப்படியிருக்கிற நான் நிரதிசய போக்யமான தேவர் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். இந்த இடத்தில் த்வய மந்த்ரத்தை எண்ணவேண்டும்.

சூர்ணை – 6

பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந் | ரத்நாநி தநதாந்யாநி சேஷத்ராணி ச
க்ருஹாணி ச ||

ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந் | லோகவிக்ராந்த சரணௌ
சரணம் தே அவ்ரஜம் விபோ ||

சூர்ணை – 6 – அவதாரிகை – சரணம் புகும்போது ததநுகுணமான ப்ராப்யருசியும் ப்ராபகத்தில் கனக்க அத்யவஸாயமும் உண்டாகவேண்டுகையாலே, அதினுடைய ஸித்த்யர்த்தமாக முதல் சூர்ணையிலே பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புக்கு, இரண்டாம் சூர்ணையிலே பிராட்டி ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றார். அநந்தரம் ஆச்ரயணீயனாவான் ஆரென்னுமபேசையிலே, நாராயணனே ஆச்ரயணீயனாகவேண்டுகையாலே, நார சப்த வாச்யங்களுக்கும் அயநமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை “அகிலஹேய” என்கிற சூர்ணையிலே சொல்லி, பின்பு நார சப்த வாச்யங்களை “நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீல” என்னுமளவாக அவனுடைய உபயவிபூதி நாதத்வம் சொல்லி, அநந்தரம் அவனே

ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அத்யவஸித்து, “இப்படி மேன்மையை உடைத்தான வஸ்துவை நம்மால் கிட்டப்போமோ” என்னும் அபேசைஷயிலே, இருந்ததே குடியாக எல்லாருக்கும் கிட்டும்படியான சீலாதிகளை முன்னிட்டு, பிராட்டி புருஷகாரமாக சரணம் புக்கு நின்றார் இவ்வளவால்.

அந்தரம், “சரணம் புக்கோம் நாமன்றோ” என்று தம்மையசிர்த்து, பூர்வர்களுடைய ப்ரக்ரியையை முன்னிட்டு சரணம் புகுகிறார். அந்தரம், சரணம் புகும்போது, விடவேண்டுவன முன்னாக விட்டு, வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றவேண்டியிருப்பதோர் ஆகாரமுண்டாயிருக்கையாலே, அது கீழிரண்டிடத்திலும் செய்யாமையாலே, அத்தால் ஏதேனும் குறையுண்டாகிறதோவென்று பார்த்து, புராண புருஷர்களுடைய சரணாகதி ப்ரக்ரியையான இதிஹாஸ புராண வசநங்களை முன்னிட்டு சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனைச் சரணம் புகும்போது, அதற்கு ஏற்றபடியாக, “அடையப்பட வேண்டிய இலக்கின் மீது ஆசையும், அந்த இலக்கை அவனே அடையச்செய்வான் என்ற அசைக்க இயலாத உறுதியும்” உண்டாகவேண்டும். இந்த இரண்டும் கிட்டுவதற்காக, முதல் சூர்ணையில் பெரியபிராட்டியின் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தார். அவற்றை, பெரியபிராட்டின் கருணையால் பெற்றதை இரண்டாம் சூர்ணையில் கூறினார். அடுத்து, “இவ்விதம் பற்றக்கூடியவன் யார்?” என்னும் ஆர்வம் எழுகிறது. “அவன் நாராயணனே ஆவான்” என்று கூறப்பட வேண்டும்; ஆகவே, முதலில் “நார” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் வஸ்துக்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை “அகிலஹேய” என்னும் சூர்ணையில் கூறினார்; தொடர்ந்து, “நார” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் அனைத்தையும், “நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீல” என்பது முடிய உள்ளவற்றால் உரைப்பதன் மூலம், அவனுடைய உபயவிபூதிகளுடைய நாதனாக உள்ள தன்மையைக் கூறினார்; தொடர்ந்து, “அவனே அடையப்படவேண்டிய வஸ்துவும், அதனை அடையச்செய்யும் உபாயமும் ஆவான்” என்று உறுதி கொண்டார்; “இவ்விதமான மேன்மையைக் கொண்ட வஸ்துவை நம்மால் அடைய இயலுமா?” என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஆகவே அவரவர்களுடைய நிலையில் உள்ளது உள்ளபடி இருந்து, அனைவரும் அவனை அணுகலாம்படியாக உள்ள சீலம் முதலான குணங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு, பெரியபிராட்டியை சிபாரிசாகக் கொண்டு, அவனிடம் சரணம் புகுந்தார்.

அடுத்து இந்தச் சூர்ணையில், “நாம் அல்லவோ சரணம் புகுகிறோ?” என்று தன் மீதே சந்தேகம் கொண்டவராக, நம்முடைய முன்னோர்கள் சரணம் பற்றிய முறையைப் பின்பற்றி சரணம் புகுந்தார். அடுத்து, சரணம் புகும்போது, கைவிடவேண்டிய சிலவற்றைச் செய்த பின்னரே, பற்ற வேண்டிய வஸ்துவைப் பற்ற வேண்டும் என்பதான ஒரு முறை உள்ளது; அது போன்று செய்யாத காரணத்தால், அதன் விளைவாக ஏதும் குறை ஏற்படுமோ என எண்ணியவராக, புராண புருஷர்கள் சரணாகதி செய்த முறைகளைக் கூறுவதான இதிகாசம் மற்றும் புராண வசனங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிதரம் மாதரமித்யாதி) பூர்வார்த்தத்தாலே சேதநரையும், உத்தரார்த்தத்தாலே அசேதனங்களையும் சொல்லுகிறது. இவைதான் உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்று உபாயாந்தரமான கர்மயோகாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந்” என்று உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைச் சொல்லுகிறது. “ஸந்த்யஜ்ய” என்றது ஸவாஸநமாக விட்டு என்றபடி. “ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸர்வகாமாம்ச்ச” என்று இரண்டையும் கூட எடுத்து விடச் சொல்லுகையாலே, உபேயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப நாசகமாமோபாதி உபாயாந்தரங்களும் ஸ்வரூப நாசகமென்று கருத்து. இவற்றை ஸ்வரூப நாசகமென்னலாமோவென்னில், அவற்றில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜாமாகவிழிகையே ஸ்வரூபம். இத்தையொழிந்ததெல்லாம் ஸ்வரூப நாச பர்யாயம். இவைதான் ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமாகிறதில்லையோவென்னில், “இவன் இவை தன்னை ஸாதநமாக்கினாற்போலே இதுக்குப் புறம்பேயொன்றை ப்ரயோஜநமாக்காதே நம்மையே ப்ரயோஜநமாக்கப் பெற்றோமோ” என்னும் ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனமாகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்பாரையும் “உதாரா:” என்னுமவன் ஸ்வபாவத்தாலே உஜ்ஜீவநமாகிறதித்தனை. மேல், பற்றப்படும் விஷயம் சொல்லுகிறது. “லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ” சீலாதி குண யுக்தனுமாய், வகுத்த ஸ்வாமியுமாய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குண பூர்ணனுமான உன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் என்கிறது.

விளக்கம் - (பிதரம் மாதரமித்யாதி) – இங்கு இரண்டு ச்லோகங்கள் உள்ளன. “பிதரம்” என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தின் முதல் பகுதி மூலம் சேதநர்களும், இரண்டாம் பகுதி மூலம் அசேதனங்களும் கூறப்பட்டனர். இவை இரண்டும், சரணாகதி அல்லாத மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக நிற்பதாகவும், தாங்களே பயனாக உள்ளதாக இருப்பதாலும், இவற்றுக்கு உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்னும் தன்மைகள் பொதுவாக உள்ளன. அடுத்து, “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்று தொடங்கும் இரண்டாம் ச்லோகத்தில், “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்பதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களான கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவை கூறப்பட்டன. “ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாஷ்டராந்” என்பதன் மூலம், மற்ற இலக்குகளாக உள்ள ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்ய ஆகியவை கூறப்பட்டன. “ஸந்த்யஜ்ய” என்பதன் மூலம் அவற்றை, வாஸனையுடன் கைவிடுதல் கூறப்பட்டது. “ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸர்வகாமாம்ச்ச” என்பதன் மூலம் இவை இரண்டையும் ஒன்றாகக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறுவதன் மூலம், மற்ற உபேயங்கள் எவ்விதம் எஅமது ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை உண்டாக்குமோ அதே போன்று, மற்ற உபாயங்களும் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் போன்றவையும், ஐச்வர்யம் கைவல்யம் போன்றவையும் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அழிப்பவை என்று கூறலாமோ எனக் கேட்கலாம். அவை அனைத்தும் தாங்களே பயனாக இருத்தல் என்பதையே தங்கள் ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவை ஆகும்; சரணாகதியைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்துமே ஸ்வரூபத்தை நாசம் செய்யவல்லவையுடன் ஒத்த பொருள் தருபவையே ஆகும். ஆனால், கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் போன்றவை, நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக் கரையேறுகின்றன அல்லவோ எனக் கேட்கலாம்; ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவன் இவற்றை ஸாதனங்கள் எனக் கொண்டது போன்று, தன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பயனை இவற்றால் அடைய இயலும் என்று எண்ணாமல், நம்மை மட்டுமே பயனாகக் கொண்டானே” என்று எண்ணுவதால் மட்டுமே அவை நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக் கரையேறுகின்றன. அதாவது, மற்ற பலன்களுக்காகத் தன்னிடம் வந்து நிற்பவர்களையும் கூட அவன் கீதையில் (7-18) – உதாரா: - சிறந்தவர்கள் – என்று கொண்டாடும் அவனுடைய இயல்பால் மட்டுமே அவை இவ்விதம் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றுவதாக உள்ளன. அடுத்து, பற்றப்படும் விஷயம் கூறப்படுகிறது. “லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ” என்பதன் மூலம், “சீலம் முதலான குணங்கள் நிறைந்தவனும், அனைவருக்கும் இயற்கையாகவே

எஜமானனும், ஞானம் சக்தி போன்ற குணங்களால் நிறைந்தவனும் ஆகிய உனது திருவடிகளையே நான் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்”, என்று கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பிதரம் மாதரம்) “மாத்ரு தேவோ பவ பித்ரு தேவோ பவ” என்று ஈச்வரனோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தந்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உள்ளதனையும் அநுவர்த்தித்து விடுகையன்றிக்கே, இவர்களுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமுமாயிருப்பார்கள். (தாராந்) ஸ்த்ரீயும் ஸஹ தர்மசாரிணியாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், அபிமத விஷயமாகையாலே உபேயாந்தர்ப்பூதையுமாயிருக்கும். (புத்ராந்) புத்ரஹீநனானபோது “புத்” என்கிற நரக தர்சநம் பண்ண வேண்டுகையாலே, புத்ரோத்பாதநம் “புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ர:” என்கிறபடியே அந்த நரக தர்சநத்துக்கு அடியான பாப விமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், அவ்வளவன்றிக்கே தத் வியோகம் அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும். (பந்தாந்) அவர்களாகிறார், இவனைக் குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துமவர்களாகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், இன்ன பெருங்குடிப்பாட்டிலே பிறந்தான் என்கிற செருக்காலே உபேய பூதருமாயிருப்பார்கள். (ஸகீந்) தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய், ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், அபிமத னாகையாலே உபேய பூதனுமாயிருக்கும். (குருந்) அவர்களாகிறார் பகவத் ப்ராப்தியாகிற உபேயத்தைக் குறித்து உபேயாந்தரங்களை உபதேசித்தும் உபேயாந்தரங்களைக் குறித்து உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தும் போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் ஹித பரராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர். (ரத்நாநீத்யாதி) ரத்நம் தொடக்கமானவையும் உபாயாந்தரங்களுக்கு இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரிகளாகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், அவற்றை அழியமாறியும் விநியோகிக்கலாமாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும். (க்ருஹாணி ச) க்ருஹங்களும் கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் ஆவாஸ ஸ்தாநமாகிற ரக்ஷகத்வமுகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரமுமாய், மாட மாளிகையாக எடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (பிதரம் மாதரம்) – தை. சிஷாவல்லீ (11-2) - மாத்ரு தேவோ பவ பித்ரு தேவோ பவ – தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்வாய், தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள்வாய் - என்று ஈச்வரனைப் போன்று தாய்தந்தையை மதிக்கவேண்டும் என உபாஸனைக்கு

அங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது; ஆகவே இவர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளனர். மேலும் இவர்களைப் பிரிதல் என்பது பொறுக்கமுடியாதபடி உள்ளதால், இவர்கள் தாங்களே பயனாக உள்ள உபேயமாகவும் இருக்கிறார்கள். (தாராந்) – மனைவியானவள், தனது கணவனுடன் அனைத்து தர்மங்களிலும் பங்கு பெறுபவள் என்பதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளாள். கணவனுடைய மகிழ்விற்குக் காரணமாக உள்ளதால், உபேயமாகவும் உள்ளாள். (புத்ராந்) – ஒருவனுக்குப் புத்திரன் இல்லையென்றால் அவன், “புத்” என்னும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதால், புத்திரனுடைய பிறப்பு என்பது, “புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ர: - புத்” என்னும் நரகத்தை அடைவதிலிருந்து தடுப்பதால் புத்ரன் எனப்படுகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய நரகத்தை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள பாபத்திலிருந்து விமோசனம் பெறக் காரணமாக உள்ளது; ஆகவே இவர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளனர். மேலும் இவர்களைப் பிரிதல் என்பது பொறுக்கமுடியாதபடி உள்ளதால், இவர்கள் தாங்களே பயனாக உள்ள உபேயமாகவும் இருக்கிறார்கள். (பந்தூந்) – உறவினர்கள், ஒருவன் பிறந்த குலத்திற்கு அவனால் எவ்விதமான பழியும் வரும்படியாக அவன் நடக்காமல் அவனை வழி நடத்தி, அவன் நல்ல வழியில் செல்லுமாறு செய்பவர்கள் ஆவர்; ஆகவே இவர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளனர். இன்ன குலத்தில் பிறந்தான் என்னும் செருக்கு காரணமாக, தாங்களே உபேயமாகவும் இருப்பர். (ஸகீந்) – தோழனாகியவன், ஒருவனுக்கு ஏற்ற நன்மையை மட்டுமே செய்பவனாக உள்ளதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக இருப்பான். அவனுடைய மனதிற்கு இனிமையானவனாக உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளான். (குருந்) – ஆசார்யர்கள், பகவானை அடைதல் என்னும் உபேயம் குறித்து உணர்த்த, மற்ற உபேயங்களைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார்கள்; மற்ற உபேயங்களைக் குறித்து உணர்த்த, மற்ற உபாயங்களைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார்கள்; ஆகவே அவர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக இருப்பார்கள்; நன்மையை மட்டுமே விரும்புவதால், உபேயமாகவும் இருப்பர். (ரத்நாநீத்யாதி) – இரத்தினம் போன்றவை, மற்ற உபாயங்களுக்கு, “இவ்விதம் இவற்றை உபயோகம் செய்யலாம்” என்று உணர்த்துவதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக இருக்கின்றன. அவற்றை அழித்து வேறு உருவில் மாற்றினாலும், மதிப்பு மாறாமல் உள்ளதால், அவை உபேயமாகவும் உள்ளன. (க்ருஹாணி ச) – வீடுகளானவை, இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக இருந்து காப்பாற்றுவதன் மூலமாக,

மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளன; மாடமாளிகைகள் என்பதாக இருந்து ஆனந்தம் அளிப்பதால் உபேயமாகவும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (ஸர்வதர்மாம்ச்ச) “தர்ம” சப்தத்தாலே உபாய ரூபமான கர்மயோகாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “ஸர்வ” சப்தத்தாலே அதிகார ஸம்பத்தி தர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. (ஸர்வகாமாம்ச்ச) என்று புத்ரபச்வந்நாதி தொடக்கமாக, ஸ்வர்க்கைச்வர்யம் நடுவாக, ப்ரஹ்மைச்வர்ய பர்யந்தமானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (ஸாஷ்ராத்) என்றது கைவல்யத்தை. (ஸந்த்யஜ்ய) லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமாக விட்டு. “லோக விக்ராந்த சரணௌ” தொடங்கிப் பற்றுகிற விஷயம் வரையாதே வைத்த திருவடிகளாகையாலே, ஸௌசீல்யம் சொல்லுகிறது. உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய், முதுகிலே அணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, விமுகரானார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்ஸல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தனையும் அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌஸல்யம் சொல்லிற்று. (தே) என்று வகுத்த சேஷி என்று ஸ்வாமித்வம் சொல்லுகிறது. (விபோ) என்கையாலே ப்ரபுத்வம். அதாகிறது, ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குண பூர்த்தி. இத்தால், “அஹம்” சப்த வாச்யமும் இதிலே அநுஸந்தேயம். ஆக இத்தனையும் நாராயண சப்தார்த்தம். “தே” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம். இத்தால் புருஷகாரபாவம் சொல்லுகிறது. (சரணௌ) என்கையாலே விக்ரஹ யோகம் சொல்லுகிறது. (சரணம்) என்கையாலே உபாயபாவம் சொல்லுகிறது. (அவ்ரஜம்) “அத்யவஸித்தேன்” என்றபடி. ஆக, இச் ச்லோகங்களாலே விடுமவற்றை விட்டுப் பற்றுமவற்றைப் பற்றி நின்று.

விளக்கம் - (ஸர்வதர்மாம்ச்ச) “தர்ம” என்பதன் மூலம், உபாயமாக உள்ள கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் கூறப்பட்டன. “ஸர்வ” என்பதன் மூலம், இவற்றைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரங்களை அளிக்கும் தர்மங்கள் கூறப்பட்டன. (ஸர்வகாமாம்ச்ச) – புத்திரன் மற்றும் பசு தொடக்கமாக, ஸ்வர்க்க ஐச்வர்யம் என்பது நடுவாக, ப்ரஹ்ம ஐச்வர்யம் முடிவாக உள்ள அனைத்து விருப்பங்களும் கூறப்பட்டன. (ஸாஷ்ராத்) – ப்ரஹ்ம அனுபவம் இன்றி, ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவிக்கும் கைவல்யம். (ஸந்த்யஜ்ய) – இத்தகைய மற்ற உபாயங்கள் மற்றும் உபேயங்களை நாணத்துடன் கைவிட்டு. (லோக விக்ராந்த சரணௌ) – இது தொடங்கி, தன்னைப் பற்றுகிற விஷயத்தை ஆராயாமல்,

அனைவருடைய தலைகளிலும் ஒரே போன்று விளங்கும் திருவடி என்பதால், ஸௌசீல்யம் கூறப்பட்டது. உறங்கும் தனது குழந்தையின் முதுகைத் தாயானவள் அணைத்துக் கொண்டு கிடப்பது போன்று, தான் அறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாகக் கொண்டு, விடாமல், தன்னை ப்ரார்த்திக்காதவர்கள் தலையிலும் தனது திருவடிகளை வைத்ததால், வாத்ஸல்யம் கூறப்பட்டது. இவை அனைத்தையும், த்ரிவிக்ரமனாக அவதரித்து, அனைவருடைய முன்னே நின்று செய்ததால், ஸௌலப்யம் கூறப்பட்டது. (தே) – இதன் மூலம், “இயற்கையாகவே எஜமானன்” என்பதான எஜமானத்தன்மை கூறப்பட்டது. (விபோ) – ப்ரபுவாக உள்ள தன்மை; அதாவது ஞானம், சக்தி முதலான குணங்களுடைய நிறைவு. இங்கு, கீதையின் சரமச்லோகத்தில் (18-66) உள்ள “அஹம்” என்ற பதத்தின் பொருளும் கூறப்பட்டது. ஆக, இவை அனைத்தும் “நாராயண” என்பதன் பொருளாகும். “தே” என்னும்போது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கவல்ல மஹாலக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தமும் எண்ணப்படவேண்டும். இதன் மூலம், அவளை முன்னிட்டுக் கொண்டு மட்டுமே சரணம் புகவேண்டும் என்பதான அவளுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மை கூறப்பட்டது. (சரணௌ) – திருவடிகளைக் கூறுவதால், அவனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனி கூறப்பட்டது. (சரணம்) – அவனுக்கும், அவனுடைய திருவடிகளுக்கும் உள்ள உபாயமாகும் தன்மை உணர்த்தப்பட்டது. (அவ்ரஜம்) – உறுதி கொண்டேன். ஆக, இந்த இரண்டுச் ஷ்லோகங்களாலும், “விடவேண்டியவற்றைக் கைவிட்டு, பற்ற வேண்டியதைப் பற்றி நின்றார்” என்று தேறுகிறது.

சூர்ணை – 7

த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ
த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ

சூர்ணை – 7 – அவதாரிகை – “ஆனால், கீழ் விட்டவையெல்லாம் இழவேயாகிறதோ” என்னில், அங்ஙனையிருப்பதொரு ஸாபேசுதையுண்டோ ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ண விஷயத்தைப் பற்றினவனுக்கு? ஆகையாலே, கீழ் விட்டவையெல்லாம் ஈச்வரனே என்கிறார்.

விளக்கம் – “கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட, விடவேண்டிய அனைத்தையும் கைவிட்ட பின்னர், அவற்றால் அடையக்கூடிய பயன்களையும் இழக்கவேண்டும் அல்லவோ?”,

என்று கேட்கலாம். “அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஒரு விஷயத்தைக் கைக்கொண்ட ஒருவனுக்கு, மற்ற விஷயங்களின் அவசியம் உள்ளது என்று கூறக்கூடியவையும் உள்ளனவோ? ஆகவே அவை அனைத்தையும் விட்டவன் ஈச்வரனே ஆவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (த்வமேவ மாதா ச) பிறந்தபின்பு ஹிதபரனான பிதாவைப் போலன்றியே, கர்ப்ப வாஸமே தொடங்கி ரக்ஷித்துப் போருமவளிறே மாதா. இத்தால் இவர் நினைக்கிற தென்னென்னில், மேல் ஸ்ருஷ்டிக்கைக்குறுப்பாக, முதலழியாதபடி “தாயிருக்கும் வண்ணமே” திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்துப் போந்தவன் என்கிறார். (பிதா த்வமேவ) மாதாவுக்கு முன்னே, பிறக்கக் க்ருஷி பண்ணுவான் பிதாவிறே. இத்தால் “பூர்வஜ” என்றத்தை நினைக்கிறது; “பிறப்பித்த தந்தை நீ”. (த்வமேவ பந்துச்ச) பந்துவாயிருப்பார் இவன் வழிகெட வர்த்தியாதபடி நியமித்து, நல்வழியே நடத்துமவளிறே. அப்படியே நான் வழிகெட வர்த்தியாதபடி அந்தராத்மதயா இருந்து நியமித்து நல்வழியாக்கும் பந்துவும் நீயே. (குருஸ் த்வமேவ) “கு சப்தஸ் த்வந்தகார: ஸ்யாத ... குருரித்யபிதீயதே”. “இருள் தருமா ஞாலத்தை”ப் போக்கித், “தெளிவிசும்பை”க் கொடுக்கையாலே எனக்கு அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணும் ஆசார்யனும் நீயே. “அறியாதன அறிவித்த அத்தா” என்னக் கடவதிறே. ஆசார்யரில் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதமாசார்யனாவான் ஈச்வரனிறே. “லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்” என்னக்கடவதிறே. “இசைவித்தென்னை” என்கிறபடியே முதலடியிலே ருசி ஜநகனாகையாலே ப்ரதமாசார்யனென்னக் குறையில்லையே. (த்வமேவ வித்யா) உபதேசித்த ஜ்ஞாநமும் நீயே. “ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” என்கிறபடியே ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸத்தாதிகள் அவனதீனமாகையாலும், ஜ்ஞாந ப்ரதிபாத்யன் அவனாகையாலும், ஜ்ஞாநமும் நீயே என்கிறது. (த்ரவிணம் த்வமேவ) த்ரவிணமாகிறது த்ரவ்யம். அதாவது, போகத்துக்கு உபகரணமாயிருக்கை. இத்தால், போகோபகரணமான பரபக்த்யாதிகளும் நீயே என்கிறார். அன்றிக்கே, “தநம் மதீயம்” என்கிறபடியே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் நீயே என்கிறாராகவுமாம். (த்வமேவ ஸர்வம்) சொல்லிச் சொல்லாதவையெல்லாம் நீயே. (மம தேவதேவ) ஸர்வத்தையும் விட்டு உன்னையே பற்றின எனக்கு விட்டவையுமெல்லாம் “அயர்வறுமமரர்களதிபதி”யான நீயே என்கிறார்.

விளக்கம் - (த்வமேவ மாதா ச) - பிறந்த பின்னர் நன்மைகளைச் செய்யும் தந்தையைப் போன்று அல்லாமல், கர்ப்பத்தில் வசிக்கும் காலம் தொடங்கி, நம்மைக் காப்பாற்றியபடி உள்ளவள் தாய் அல்லவோ? இதன் மூலம் இவர் கூறுவது, “ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு நாம் தேவையானார்கள் என்று கருதி, நாம் அழிந்துவிடாமல், பெரியதிருமொழி (11-6-0 - தாயிருக்கும் வண்ணமே - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவன்”, என்பதாகும். (பிதா த்வமேவ) - தாய்க்கு முன்பாகவே, பிறப்பதற்கான முயற்சி எடுப்பது தந்தை அல்லவோ? இதன் மூலம், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1) - பூர்வஜ - முன்னர் பிறப்பவனே - என்பதை எண்ணுகிறார்; மேலும், பெரிய திருவந்தாதி (5) - பிறப்பித்த தந்தை நீ - என்பதும் காண்க. (த்வமேவ பந்துச்ச) - உறவினராக இருப்பவர்கள், ஒருவன் தவறான வழியில் சென்று வளராதபடி, நல்வழியில் நடத்துபவர்கள் ஆவர். அது போன்றே நான் அப்படியே நான் தவறான வழியில் சென்று வளராதபடி, எனது அந்தர்யாமியாக நின்று, என்னை நல்வழியில் நடத்தும் எனது உறவினரும் நீயே ஆவாய். (குருஸ் த்வமேவ) - கு சப்தஸ் த்வந்தகார: ஸ்யாத் ... குருரித்யபிதீயதே - “கு” என்பது இருளைக் குறிக்கும்; அத்தகைய இருளைத் தடுப்பவர் என்பதால் குரு எனப்படுகிறார் - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கு உண்டாகும் தவறான ஞானங்களை நீக்கி, திருவாய்மொழி (9-7-5) - தெளிவிசம்பு - என்பதான தெளிவை உண்டாக்கும் பரமபதத்தை அளிப்பதால், நான் அறியாதவற்றை அறிவிக்கும் ஆசார்யனும் நீயே ஆவாய். திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்த அத்தா - என்பதும் காண்க. ஆசார்யர்களில் முதல் ஆசார்யனாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான்; கூரத்தாழ்வான், “லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன் தொடக்கமாக” என்றார். திருவாய்மொழி (5-8-9) - இசைவித்தென்னை - என்பதற்கு ஏற்ப, முதலிலேயே தன்னிடம் ருசி உண்டாக்குபவனாக ஈச்வரன் உள்ளதால், அவனே முதல் ஆசார்யன் ஆவான் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. (த்வமேவ வித்யா) - ஆசார்யன் எனக்கு உபதேசித்த ஞானமும் நீயே ஆவாய். திருவாய்மொழி (1-9-8) - ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானத்தின் உற்பத்தி போன்ற பலவும் அவனுக்கு வசப்பட்டதாக உள்ளதாலும், அனைத்து ஞானங்களாலும் அறியப்படுபவன் அவனே என்பதாலும், “ஞானமும் நீயே” என்கிறார். (த்ரவிணம் த்வமேவ) - த்ரவிணம் என்பது த்ரவ்யத்தைக் குறிக்கும். அதாவது, உலக அனுபவங்களை அனுபவிக்க உதவியாக இருத்தல். இதன் மூலம், “இந்த உலகில் பகவத்

அனுபவம் உண்டாக உதவியாக உள்ள பரபக்தி போன்றவையும் நீயே”, என்கிறார். அல்லது, ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - தநம் மதீயம் – எனக்குச் செல்வமாக – என்பதற்கு ஏற்ப, “அடையப்படவேண்டிய வஸ்து, அதனை அடையச் செய்யவல்ல வஸ்து ஆகிய இரண்டும் நீயே”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (த்வமேவ ஸர்வம்) – இதுவரை கூறி, கூறாமல் விட்ட அனைத்தும் நீயே ஆவாய். (மம தேவதேவ) – “அனைத்தையும் விட்டு உன்னை மட்டுமே பற்றிய எனக்கு, நான் விட்ட அனைத்தும், திருவாய்மொழி (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்பவனாகிய நீயே ஆவாய்”, என்கிறார்.

சூர்ணை – 8

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யச்ச குருர் கரீயாந்

ந த்வத் ஸம: அஸ்தி அப்யதிக: குத: அந்யோ லோக த்ரயேபி அப்ரதிமப்ரபாவ

சூர்ணை – 8 – அவதாரிகை – “இதுதான் உமக்கு ஒருவருக்குமேயோ?” என்னில், “என்னளவேயன்று; ஸகல லோகங்களிலும் வர்த்திக்கிற ஸகல சேதநருக்கும் ஸகலவித பந்துவும் ஸர்வாதிகனான நீயே” என்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “நாம் அனைத்துமாக உள்ளது உம் ஒருவருக்கு மட்டுமா?” என்றான். இதற்கு எம்பெருமானார், “எனக்கு மட்டும் அல்ல. அனைத்து லோகங்களிலும் வசிக்கின்ற அனைத்து சேதநர்களுக்கும், அனைத்துவிதமான உறவினனாக, அனைத்தையும் ஆளும் நீயே உள்ளாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய) ஸர்வலோகங்களிலுமுண்டான ஜங்கம ஸ்தாவராத்மகமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் உத்பாதகனானவனே! (த்வமஸ்ய பூஜ்யச்ச) ஆகையாலே ஸர்வத்துக்கும் பூஜ்யன் நீயல்லையோ? (குருர் கரீயாந்) ச்ரேஷ்டனான ஆசார்யனும் நீயே. கீழ்ச்சொன்ன பூஜ்யதை பித்ருத்வத்தளவிலே நிற்குமது. இத்தால், “கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா” என்று பூஜ்யதையின் எல்லை சொல்லுகிறது. (ந த்வத் ஸம: அஸ்தி அப்யதிக: குத: அந்ய:) “ஸர்வலாபாய” ஆகையாலே த்வத் வ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் உனக்கு ஸத்ருசர் இல்லையென்றால் அதிகர் இல்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? “ஓத்தார் மிக்காரையிலையாய்”இறே. (லோக

த்ரயேபி அப்ரதிமப்ரபாவ) ஆகையாலே த்ரிவித சேதநிலுங் காட்டில் ஒப்பில்லாத
ப்ரபாவத்தையுடையவனே!

விளக்கம் - (பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய) - அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ள
அசைகின்ற மற்றும் அசையாத அனைத்துவிதமான பொருள்களுக்கும் உற்பத்தியாக
உள்ளவனே! (த்வமஸ்ய பூஜ்யச்ச) - ஆகவே அனைத்து பொருள்களாலும்
பூஜிக்கத்தக்கவன் நீ அல்லவோ? (குருர் கரீயாந்) - உயர்ந்த ஆசார்யனும் நீயே ஆவாய்.
இதற்கு முன்னர் கூறப்பட்ட “பூஜ்யச்ச” என்பது, அனைத்திற்கும் தந்தை என்பதன்
காரணமாக வருவதாகும். இங்கு கூறப்படும் “ஆசார்யன்” என்பதன் மூலம், “கரீயாந்
ப்ரஹ்மத: பிதா - ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்த தந்தை சிறந்தவன்” என்று பூஜிக்கத்தக்க
தன்மையின் எல்லை கூறப்பட்டது. (ந த்வத் ஸம: அஸ்தி அப்யதிக: குத: அந்ய:)
“ஸர்வலாபாய - அனைத்து லாபங்களும் அடைவது கேசவனால் ஆகும்” - என்று
கூறுவதால், உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களிலும், உனக்கு
நிகரானவர்கள் யாரும் இல்லை என்று கூறிய பின்னர், மேம்பட்டவரும் யாரும் இல்லை
என்று கூறவும் வேண்டுமா? திருவாய்மொழி (2-3-2) - ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய -
என்றது காண்க. (லோக த்ரயேபி அப்ரதிமப்ரபாவ) - ஆகவே, மூன்றுவிதமான
சேதநர்களைக் காட்டிலும் ஒப்பற்ற ப்ரபாவம் கொண்டவனே!

சூர்ணை - 9

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாம் அஹம் ஈச ஈட்யம்
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு: ப்ரிய: ப்ரியாய அர்ஹஸி தேவ! ஸோடும்

சூர்ணை - 9 - அவதாரிகை - அநந்தரம், கீழ் சரணம் புக்கவதுக்கு சுகாமணம்
பண்ணுகிறது. ஆருடைய ஹ்ருதயத்தாலேயென்னில், ஸ்வஹ்ருதயத்தாலே. அதென்
னென்னில், அநாதிகாலம் அபராதத்தைப் பண்ணிக் கூடு பூரித்தவன், இன்றாக
ஆபிமுக்யம் பண்ணினானேயாகிலும், “ரிபூணாமபி வத்ஸல:”, “யதி வா ராவண: ஸ்வயம்”
என்கிற அவன்படி பார்த்தால் இவனைக் கைக்கொள்ளுகைக்கு ஒரு குறையுமில்லை.
ஆகிலும், பதிவ்ரதையாயிருப்பாள் நெடுநாள் வ்யபிசரித்து, பின்பு பார்த்தாவானவன்
பழியாளன் என்கிற இதுவே ஆலம்பநமாக வந்து “என்னை ரசஷிக்கவேணும்” என்று
முன்னே நின்றால், வருகைதானே அபராதமாய், அதுக்குமேலே என்னை ரசஷிக்க

வேணுமென்கையாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையாய், ஸ்தீரீத்வஹாநியுமாயிருக்குமிறே. அப்படியே, இவனும் அநந்யார்ஹ சேஷபூதனுமாயிருந்து வைத்து, கணக்க அபராதத்தைப் பண்ணிப் போந்து, இன்று வந்து சரணம் புகருகையாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையுமாய், சேஷத்வ ஹாநியுமாயிருக்கக் கடவதிறே. ஆனால், சரணம் புகருகையும் அபராதத்துக்கு மேலெல்லையாகில், சரணம் புகருகிறதென், சூாமணம் பண்ணுகிறதென்? என்னில், “தமேவ சரணம் கத:” என்று காகத்தோபாதி புறம்பு புகலில்லாமையாலே சரணம் புகவும் வேணும். பூர்வ வருத்தத்தைப் பாரா, பண்ணின இதுவும் அபராதமென்று பய ஹேதுவாகையாலே சூாமணம் பண்ணவும் வேணும்.

விளக்கம் – அடுத்து, ஐந்தாவது சூர்ணையில் சரணம் எனப் புகுந்ததற்கு இங்கு மன்னிப்பு கேட்கிறார். யாருடைய இதயத்தால் என்றால், தன்னுடைய இதயத்தால் மன்னிப்பு கேட்கிறார். ஏன் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும்? எல்லையற்ற காலமாகத் தவறுகளைச் செய்தபடி இருந்தவன், இப்போது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவன் போன்று வந்தாலும், யுத்தகாண்டம் (5-56) - ரிபூணாமபி வத்ஸல: - சத்ருக்களிதமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனே - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-34) - யதி வா ராவண: ஸ்வயம் - இராவணனாக இருந்தாலும் அபயம் அளிக்கப்பட்டது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பை நோக்கும்போது, இவ்விதம் வந்து சரணம் அடைந்தவனை ஏற்பதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனாலும், பதிவ்ரதையாக இருந்த ஒருவன், பல நாட்கள் பல ஆண்டுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட பின்னர், தனது கணவன் பழிக்கு அஞ்சுவன் என்பதையே வாய்ப்பாகக் கொண்டு, அவன் முன்பே வந்து, “என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்று நிற்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். இவ்விதம் உள்ள அவன், தனது கணவன் முன்பு வருதலே குற்றம் என்றுள்ளபோது, அதனையும் கடந்து “என்னைக் காக்க வேண்டும்” என்று கூறுதல் குற்றத்தின் எல்லையாகவே இருப்பதுடன் அல்லாமல், பெண்மைக்குத் தாழ்வை உண்டாக்கும் அல்லவோ? அது போன்றே, இவனும் வேறு யாருக்கும் வசப்படாமல் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக நின்று, பலவிதமான குற்றங்களைச் செய்து, இன்று வந்து சரணம் புகுதல் என்பது, குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் எல்லையாகவும், அடிமைத்தந்திற்கு தாழ்வை உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கிறது அல்லவோ? ஆனால், சரணம் புகுதல் என்பது குற்றங்களுக்கு எல்லையாக உள்ளது என்றால், இவன் ஏன் சரணம் புகவேண்டும், ஏன் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும்? காரணம், ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - தமேவ சரணம் கத: - காகாகரன் இராமனையே சரணம்

அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, காகாசரன் போன்று, வேறு புகலிடம் இல்லாமையால், ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே சரணம் புகவேண்டும். தான் முன்பு செய்த குற்றங்களைக் நோக்கும்போது, இப்போது செய்கின்ற சரணாகதியும் குற்றமே ஆகும் என அச்சத்தை ஏற்படுத்தக் காரணமாக உள்ளதால், மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (தஸ்மாத்) “த்வமேவ” இத்யாதிப்படியே நீயே ஸகலவித பந்துவுமாகையாலே, செய்த குற்றம் பொறுக்கும்போது ஸகலவித பந்துவுமாக வேணும்போலே காணும். அது தன்னிலும், பார்த்தாவென்றாற்போலே ஒரு முறையேயாய், ஒரு வழிப்பட்டு இருக்குமாகில், குற்றமேயாய்த் தலைக்கட்டுகையன்றிக்கே, ஸகலவித பந்துவுமாயிருக்கையாலே இவனுக்குச் செய்யலாகாததில்லை, அவனுக்குப் பொறுக்கலாகாததுமில்லையென்கை. (ப்ரணம்ய) மாநஸமான தண்டன். (ப்ரணிதாய காயம்) காயிகமான தாண்டன். இரண்டையும் சொல்லுகையாலே வாசிகம் அர்த்ததாத் ஸித்தம்; ஆக, த்ரிவித கரணங்களாலும் சரணம் புக்கபடி சொல்லிற்று. ஏதுக்காகவென்னில், (ப்ரஸாதயே) ப்ரஸாதிப்பிக்கைக்காக. ஆரையென்னில், (ஈசமீட்டயம் த்வாம்) சேஷியுமாய் ஸ்துத்யனுமாயிருந்துள்ள உன்னை. ஆரென்னில், (அஹம்) அநந்யார்ஹ சேஷபூதனுமாயிருந்து வைத்து, அபராதத்தைப் பண்ணிப் போந்து இன்று வந்து சரணம் புக்க நான். ஈசனென்கையாலே உடையவனென்றபடி. ஈட்டயனென்றது ஸ்துத்யனென்றபடி. நினைத்தபடி செய்யப் புக்கால் நிவாரகரில்லாமைக்காக உடையவனென்கிறது. ஸ்துதிக்கவேண்டும் விஷயத்திலே த்வேஷித்துப் போந்தேன் என்று தம்முடைய இழவு தோன்ற “ஈட்டயன்” என்கிறார். பொறுக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல், (பிதேவ புத்ரஸ்ய) புத்ரன் பண்ணின குற்றத்தைப் பிதா பொறுக்குமாபோலவும். (ஸகேவ ஸக்யு:) தோழன் செய்த குற்றத்தைத் தோழன் பொறுக்குமாபோலவும். (ப்ரிய: ப்ரியாயா:) ப்ரியையினுடைய குற்றத்தை ப்ரியனானவன் பொறுக்குமாபோலவும். ஸந்திரார்ஷ: (ஸோடும்) பொறுக்கைக்கு ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கையாலே. (தேவ அர்ஹஸி) தேவரும் அப்படிக்கு அர்ஹர்.

விளக்கம் - (தஸ்மாத்) “த்வமேவ” என்று தொடங்கும் சூர்ணையின்படி, நீயே அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளாய்; ஆகவே செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள அனைத்துவிதமாக உறவினனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. மேலும், கணவன் என்னும் உறவில் மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் இருந்தால், குற்றமானது குற்றம்

என்றே முடிவு செய்யப்படும்; ஆனால் ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் உள்ளதால், அவ்விதம் ஒரு மனிதனுக்குச் செய்யத்தகாத குற்றம் என ஏதும் இல்லை என்றாகிறது; ஸர்வேச்வரனுக்கும் பொறுக்க இயலாத குற்றம் என ஏதும் இல்லை என்றாகிறது. (ப்ரணம்ய) மனதால் வணங்கி. (ப்ரணிதாய காயம்) – சரீரத்தால் வணங்கி. மனம் மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டும் கூறப்படுவதால், இங்கு சொற்கள் மூலம் செய்யப்படும் வணங்குதல் என்பது தானாகவே வெளிப்படுகிறது. ஆகவே மூன்றுவிதமான கரணங்களாலும் சரணம் புகுந்த விதம் கூறப்பட்டது. எதற்காகச் சரணம் புகவேண்டும்? (ப்ரஸாதயே) – மகிழ்வு கொள்ளச் செய்வதற்காக. யாரை? (ஈசம் ஈட்யம் த்வாம்) – எஜமானனாகவும், துதிக்கப்பட வேண்டியனாகவும் உள்ள உன்னை. யார் சரணம் புகுகிறார்கள்? (அஹம்) – வேறு யாருக்கும் இன்றி உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருந்தபோதிலும், எல்லையற்ற அபராதங்களைச் செய்து, இன்று வந்து சரணம் புகுந்த நான். “ஈசன்” என்று கூறுவதால், “என்னைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டவன்” என்றார். “ஈட்யன்” என்றால் “துதிக்கத் தக்கவன்” என்று பொருள். “சரணம் புகுந்து மன்னிப்பு கேட்டல்” என்பதை நான் செய்யும்போது, என்னைத் தடுப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால் அவனை “உடையவன்” என்கிறார். துதிக்கப்பட வேண்டிய விஷயத்தின் மீது வெறுப்புடன் இருந்தேன் என்று தான் இழந்ததை உணர்த்த, “ஈட்யன்” என்கிறார். அவன் ஏற் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கான காரணங்களை அடுத்து கூறுகிறார். (பிதேவ புத்ரஸ்ய) – புத்திரன் செய்த குற்றங்களைத் தந்தை பொறுப்பது போன்றும், (ஸகேவ ஸக்ய:) - தோழன் செய்த குற்றத்தைத் தோழன் பொறுப்பது போன்றும், (ப்ரிய: ப்ரியாயா:) மனைவியின் குற்றத்தைக் கணவன் பொறுப்பது போன்றும், நீ பொறுக்கவேண்டும். இங்கு, “ப்ரியாயார்ஹஸி” என்பதை “ப்ரியாஅயா: + அர்ஹஸி” என்று பிரிக்கவேண்டும் என்பதே கருத்து; இவ்விதம் பிரிக்க இயலாமல் “ப்ரியாயார்ஹஸி” என்பது உள்ளதால், இதனை ஆர்ஷ ஸந்தியாகக் கொள்ளவேண்டும் [அதாவது முன்னோர்கள் சில இடங்களில் செய்யும் இது போன்ற சிறு தவறுகளை ஆர்ஷம் என்பர்]. (ஸோடும்) – இவ்விதம் பொறுத்துக் கொள்வதற்கு அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் உள்ளதால். (தேவ அர்ஹஸி) – நீ குற்றங்களைப் பொறுப்பதற்குத் தகுதியானவனே ஆவாய்.

சூர்ணை – 10

மநோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்ய கரண க்ருத்ய அகரண பகவத் அபசார பாகவத அபசார அஸஹ்ய அபசார ரூப நாநாவித அநந்த அபசாராந் ஆரப்த கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணந் கரிஷ்ய மாணாம்ச்ச ஸர்வாந் அசேஷத: ச்ஷமஸ்வ

சூர்ணை – 10 – அவதாரிகை – ஆக, முதல் சூர்ணையிலே ப்ராப்ய ருசிக்கும், ப்ராபக வ்யவஸாயத்துக்குமாகப் பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புக்கு, இரண்டாம் சூர்ணையிலே பிராட்டி ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று, அநந்தரம், ஆச்ரயிக்கைக்குறுப்பான உபயவிபூதி நாதத்வம் சொல்லி, அநந்தரம், ஆச்ரயிக்கைக்குத் துணையான சீலாதி குணங்களை முன்னிட்டு, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தாம் சரணம் புக்கு, அநந்தரம், பூர்வர்களுடைய ப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கு, அநந்தரம் இதிஹாஸ ப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கு, அநந்தரம், கீழ் விட்டவையடைய ஈச்வரனேயாகப் பற்றி, “இதுதான் என்னளவேயன்று, ஸகல சேதநர்க்குமொக்கும்” என்று, கீழ் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு ச்ஷாமணம் பண்ணினார். பூர்வர்களுடைய ருசி பரிக்ருஹீதமான அர்த்தமேயாகிலும், அவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிடவே ஈச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாம் என்று பார்த்து, அவர்கள் பாசுரத்தாலே சரணம் புகுந்தார். அதவா, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்று ஸக்ருத் ப்ரபத்திக்குக் கார்யம் செய்கைக்கு ஈச்வரன் சமைந்து நிற்க, ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலும், இதொழியச் செல்லாமையாலும் யார் பாசுரத்துக்கு ஈச்வரன் இரங்குமென்று அறியாதே, பஹுமுகமாக ப்ரபத்தி பண்ணினார்.

விளக்கம் - ஆக, முதல் சூர்ணையிலே அடையப்படவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தில் ருசிக்கும், ஸர்வேச்வரனே உபாயம் ஆவான் என்ற உறுதியும் உண்டாக, பெரியபிராட்டியின் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தார். இரண்டாம் சூர்ணையில், பெரியபிராட்டியாரின் அருளால் அவற்றை அடைந்தார். அடுத்து, ஸர்வேச்வரனை பற்றுவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள “இரண்டு விபூதிகளுடைய நாதன்” என்னும் தன்மையைக் கூறினார். அடுத்து, இவ்விதம் பற்றுவதற்குத் துணையாக உள்ள சீலம் முதலான குணங்களை முன்னிட்டு, பெரியபிராட்டியாரை சிபாரிசாகக் கொண்டு சரணம் புகுந்தார். அடுத்து, பூர்வர்களுடைய முறையைப் பின்பற்றி சரணம் புகுந்தார். தொடர்ந்து, இதிஹாஸத்தில் உள்ள முறையைப் பின்பற்றி சரணம் புகுந்தார். தொடர்ந்து, தான் கைவிட்டவை முழுவதும் தனக்கு ஈச்வரனே ஆவான் என்று பற்றினார். “இவ்விதம்

கூறுவது எனக்கு மட்டும் அல்ல, அனைத்து சேதநர்களுக்கும் பொருந்தும்” என்றார். தொடர்ந்து, தான் செய்த சரணாகதிக்கு மன்னிப்பு கோரினார். தான் கூறியது, பூர்வர்களுடைய ருசியைக் கைக்கொண்ட அர்த்தத்தையே உள்ளடக்கியது என்றாலும், அவர்களுடைய சொற்களை முன்னிட்டு உரைத்தால் ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளம் மகிழ்வதைக் கண்டார். ஆகவே அவர்களுடைய சொற்கள் கொண்டு சரணம் புகுந்தார். அல்லது, “இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) – ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய – ஒருமுறை மட்டுமே சரணாகதி” என்று நற்செயலாகிய சரணாகதிக்கான பயனை அளிப்பதற்காக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்; அப்போது இலக்கைப் அடையவேண்டும் என்னும் வேகத்தின் காரணமாகவும், இது அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை என்பதாலும், யாருடைய சொற்களைக் கேட்டு ஈச்வரன் இரங்குவான் என்று அறியாதவராக, பலவிதமாகச் சரணாகதி செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இவ்வளவாலும் பூர்வ கண்டார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய் நின்றார். இனி, உத்தர கண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதில், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி யுண்டானாலல்லது இஷ்ட ப்ராப்தி கிடையாமையாலே முந்துற நமச் சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். அது தனக்கு தேஹாத்மாபிமாநம் தொடக்கமாக, கைங்கர்யத்தில் மமதா புத்தியீறாக, நடுவுள்ள விரோதியையடையப் போக்கித்தர வேணுமென்றிறே அர்த்தமாக நிர்வஹித்துப் போருவது. அதுதான் ஸகல கர்ம சூயத்தாலேயாய்த்து பிறப்பது. ஆகையாலே முந்துறக் கர்மத்தை அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார் “பொய்நின்ற ஞானமும்” என்று அவித்யையை முதலாக அருளிச்செய்தார். இவர், “கர்மத்துக்கடி அஜ்ஞானம், அஜ்ஞாநத்துக்கடி தேஹ ஸம்பந்தம்” என்று கர்மத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வாருக்கு ஸ்வாநுபவமாயிருக்கையாலே தேஹாத்மாபிமான த்வாரா நின்று அஹங்காரம் நலிகிற ப்ரகாரத்தாலே அவித்யை முன்னாக அருளிச் செய்தார். இவர்க்கு ஸ்வாநுபவமாயிருக்கச்செய்தே தர்சநத்துக்குக் கர்ம ப்ராதாந்யம் சொல்லிப் போருவதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலே, அதினுடைய ஸ்திதிக்குறுப்பாகவும், மாயாவாதி “அவித்யா நிவ்ருத்தி மோக்ஷம்” என்று அவித்யையை ப்ரதாநமாகச் சொல்லுகையாலே அதினுடைய ப்ரதிஷேபார்த்தமாகவும், இவர் கர்மம் முதலாக அருளிச்செய்கிறார். அவர் காரண பரம்பரையை அருளிச் செய்தார். இவர் கார்ய பரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – ஆக, இதுவரை த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் பகுதியுடைய பொருளை அருளிச் செய்தார். அடுத்து, பிற்பகுதியின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இது, அடையவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தை விண்ணப்பிக்கும் பகுதியாகும். இதனைப் பெற, நமக்கு விருப்பம் அற்றவை முதலில் விலகவேண்டும்; இது நடக்காமல், நாம் விரும்பும் இலக்கு கிட்டாது; ஆகவே முதலில், விருப்பம் அற்றவை விலகுதலைக் கூறும் “நம:” என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “சரீரத்தையே ஆத்மா என நினைக்கின்ற சரீரத்தின் மீது உள்ள ஈடுபாடு தொடக்கமாக, கைங்கர்யமானது எனது மகிழ்விற்காகச் செய்யப்படுகிறது என்ற எண்ணம் முடிய, நடுவில் உள்ள வேறு பல தடைகளையும் முற்றிலுமாக நீக்கித் தரவேண்டும்” என்பதே “நம:” என்பதற்கான பொருளாகக் கூறுவர். இப்படிப்பட்ட “தடைகள் விலகுதல்” என்பது அனைத்து கர்மங்களுடைய அழிவால் அல்லவோ உண்டாகும்? ஆகவே முதலில் கர்மம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் – என்று அஜ்ஞானம் விலகுதலை முதலில் அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார், “அஜ்ஞானமே கர்மத்தின் அடிப்படைக் காரணம், அஜ்ஞானத்தின் அடிப்படைக்காரணம் சரீரத்திடம் உள்ள ஸம்பந்தம்” என்று கர்மத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வார் தன்னுடைய அனுபவத்தை அருளிச்செய்வதால், “சரீரமே ஆத்மா” என்னும் எண்ணம் காரணமாக உண்டாகும் “நான்” என்பது போன்றவை தன்னை வருத்துவதன் காரணமாக, அஜ்ஞானத்தை முதலில் அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானாருக்கும் அவ்விதம் அனுபவம் உண்டானபோதிலும், இந்தத் தரிசனத்திற்கு கர்மமே முக்கியம் என்பதான கருத்தைக் கூறுவதற்கு அவசியம் உள்ளதால், கர்மத்தை நிலைநாட்டவும்; மாயாவாதிகள், “அவித்யையின் விலகுதலே மோக்ஷம்” என்று அஜ்ஞானத்தை முதன்மையாகக் கூறுவதால், அதனை மறுப்பதற்காகவும்; இவர் கர்மத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார் காரணங்களை அருளிச்செய்தார், இவர் கார்யங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மநோவாக்காயை:) கர்மத்துக்குப் பரிகரமேதென்று பார்த்தால் மநோவாக்காயங்கள். இவைதான் ஈச்வரனை லபிக்கைக்கும், அவனையிழந்து அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாயிருக்கும். “மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த மோக்ஷயோ:” என்றிறே இருப்பது. (அநாதி கால ப்ரவ்ருத்த) அநாதி காலம் பண்ணிப் போந்த. (அநந்த) இவைதான் அளவிறந்திருக்கை. இவைதான் இருக்கும்படியென்னென்னில்: (அக்ருத்யகரண) இதுவென்ன, (க்ருத்யாகரண) இதுவென்ன, (பகவதபசார) இதுவென்ன, (பாகவதாபசார) இதுவென்ன, (அஸஹ்யாபசார)

இதுவென்ன, (நாநாவித) இப்படி பஹுவிதமாய், (அநந்தாபசாராந்) இவற்றில் ஓரோவிதமே அநந்தமாய், இப்படியுள்ளவைதான் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை; இதிறே அபசாரத்தினுடைய அநல்பதையிருந்தபடி. “யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபவேப்யநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ச்ஷணார்த்தே” என்று நூறாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பம் கூடினாலும் அனுபவித்து முடிக்கவொண்ணாத பாபத்தையிறே இச்சேதநன் ஒரு ச்ஷணார்த்தத்திலே பண்ணுவது. (ஆரப்த கார்யாந்) பல ப்ரதாநத்தில் ஒருப்பட்டவை. (அநாரப்த கார்யாந்) ப்ரபல கர்ம திரோதாநத்தாலே அவஸர ப்ரதீக்ஷமானவை. (க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ச்ச) காலத்ரயத்திலுள்ளவையும். (ஸர்வாந்) இவைதான் சிலவற்றைச் சொல்லிற்றித்தனை. என்னால் சொல்லி முடிக்கவொண்ணாத எல்லாப் பாபங்களையும். (அசேஷத: ச்ஷமஸ்வ) ஸவாஸநமாகப் பொறுத்தருள வேணும்.

விளக்கம் – (மநோவாக்காயை:) – கர்மத்திற்கான துணை எவையென்று ஆராய்ந்தால் “மனம், வாக்கு, சரீரம்” ஆகியவை என்றாகின்றன. இவை ஈச்வரனை நாம் அடைவதற்கும், அவனை இழந்து துன்பம் அடைவதற்கும் காரணமாக உள்ளன. ஸ்ரீவிபு. (6-7-28) - மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த மோக்ஷயோ: - மனிதர்கள் ஸம்ஸார பந்தம் அடைவதற்கும், மோக்ஷம் பெறுவதற்கும் மனமே காரணமாகிறது – என்று அல்லவோ இவை உள்ளன? (அநாதி கால ப்ரவ்ருத்த) – எல்லையற்ற காலமாகச் செய்து வந்த. (அநந்த) – இவை அளவற்று உள்ளன. இவைதான் என்ன? (அக்ருத்யகரண) - சாஸ்த்ரங்கள் விலக்கியவற்றைச் செய்தல். (க்ருத்யாகரண) – சாஸ்த்ரங்களில் விதிப்பதைச் செய்யாமை, (பகவதபசார) – ஸர்வேச்வரன் விஷயமான குற்றங்கள். (பாகவதாபசார) பாகவதர்கள் விஷயமான குற்றங்கள். (அஸஹ்யாபசார) – காரணம் இன்றிச் செய்யும் குற்றங்கள். (நாநாவித) – இப்படியாகப் பலவிதங்களாக. (அநந்தாபசாராந்) – இவ்விதம் பலவிதமான குற்றங்கள், இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் எண்ணிக்கை அற்றதாக. இப்படியாக குற்றங்களுடைய எண்ணிக்கை அளவு கடந்து இருத்தல். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபவே அபி அநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ச்ஷணார்த்தே – எப்படிப்பட்ட ஒரு பாபம், பல்லாயிரம் ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் அனுபவித்தாலும் கழியாதோ, அப்படிப்பட்ட பாபத்தை இந்த ஜந்து அரை ச்ஷணத்தில் செய்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நூறாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பங்களில் அனுபவித்தாலும், அனுபவித்து முடிக்க இயலாத பாபத்தை அல்லவோ இந்தச் சேதநன் அரை ச்ஷணத்தில் செய்கிறான்? (ஆரப்த கார்யாந்) – பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்கள். (அநாரப்த கார்யாந்) – வலிமையான கர்மங்களால் மறைக்கப்படுவதால் பலன் அளிக்கத் தொடங்காத

கர்மங்கள். (க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ச்ச) – முக்காலங்களில் உள்ள கர்மங்கள். (ஸர்வாந்) – இது போன்ற சில மட்டுமே கூறப்பட்டன. என்னால் கூறி முடிக்க இயலாத அனைத்து பாபங்களையும். (அசேஷத: சஷமஸ்வ) – அவற்றின் வாஸனையுடன் நீ பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அக்ருத்யகரணமாவது, சாஸ்த்ர விருத்தமாமவற்றை அநுஷ்டிக்கை. க்ருத்யாகரணமாவது, சாஸ்த்ர விஹிதமாமவற்றை அநுஷ்டியாதொழிகை. “விதுஷோரதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம்”, “சக்தஸ்யாதீவ தோஷவத்” என்று பக்தனாயிருக்க அநுஷ்டியாதொழிந்தால் தோஷம் கனத்திருக்குமிறே. பகவதபசாரமாவது, அமுதுபடி சாத்துபடிக்கு அர்ஹமாமவற்றை விச்சேதம் பண்ணுகை. அதாவது, அவற்றைத் தான் வாங்கி ஜீவித்தல், பிறர்க்கு உபகரித்தல், அத்தாலே ஜீவிப்பார் பக்கலிலே யாசிதமாயாதல், அயாசிதமாயாதல் பரிக்ரஹித்து ஜீவித்தலும், அவதாரங்களில் ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணுகையும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்ம்ருதியும், ஈச்வரன் பக்கல் தேவதாந்தரங்களோடு ஸஜாதீயபுத்தியும், அவனதான வஸ்துக்களில் மமதா புத்தியும். இதுவும் அக்ருத்யகரணங்களில் ஒன்றாயிருக்கப் பிரிய எடுக்கவேண்டிற்று, இதினுடைய க்ரெளர்யாதிசயமிருந்தபடி. பாகவதாபசாரமாவது, அர்த்தகாமாபிமாந நிமித்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதம் பண்ணுகையும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் அவர்களைக் குறைய நினைக்கையும், விகலகரணர் பக்கல் சேஷபோக்தி பண்ணுகையும். அஸஹ்யாபசாரமாவது, நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத ஸ்ம்ருத்தியைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முட்டிக்கொள்ளுதல், நான்கொள்ளுதல் செய்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ னென்னுமிதுவே ஹேதுவாக ப்ரத்வேஷம் பண்ணுகை. புத்ரவாத்ஸல்யம் செல்லாநிற்க, திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக அக்நிதாஹம் முதலான ஹிம்ஸையைப் பண்ணினானிறே ஒருவன். சிசுபாலாதிகள் பண்ணினவை பகவதபசாரம். ராவணாதிகள் பிராட்டி போல்வார் விஷயத்தில் பண்ணினவை பாகவதாபசாரம். ஹிரண்யாதிகள் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாதிகள் விஷயத்தில் பண்ணினவை அஸஹ்யாபசாரம்.

விளக்கம் – “அக்ருத்ய கரணம்” என்றால், சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணாக உள்ளவற்றைச் செய்தல் ஆகும், “க்ருத்ய அகரணம்” என்றால், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகும். “விதுஷோரதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம் – ஞானி ஒருவன் விதிகளை மீறினால் தண்டனை அதிகம் ஆகும்” என்றும், “சக்தஸ்யாதீவ தோஷவத் –

சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றை செய்யும் சக்தி கொண்டவன், அதனைச் செய்யாமல் விட்டால் குற்றம் அதிகமாகும்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சக்தி கொண்டவனாக இருந்தும், செய்யாமல் விட்டால் தோஷம் அதிகம் ஆகும். “பகவத் அபசாரம்” என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு அளிக்கத் தகுதியாக உள்ள உணவு மற்றும் உடைகளுக்கு இடையூறு உண்டாக்குதல் ஆகும். அதாவது, அவற்றைத் தான் வாங்கிப் பயன்படுத்துதல், மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தல், அதன் மூலம் பிழைப்பவர்களிடம் யாசித்தோ அல்லது யாசிக்காமலே பெற்று தான் பிழைத்தல், மச்சாவதாரம் போன்ற அவதாரங்களை சாதாரணமாக உள்ள மீன் இனம் என்பது போன்று எண்ணுதல், அர்ச்சாவதாரத்தை கல் என்பது போன்று எண்ணுதல், ஈச்வரன் மற்ற தேவதைகள் போன்றவன் என எண்ணுதல், அவனுக்குச் சொந்தமான ஆத்மா போன்றவற்றை “என்னுடையது” என்று எண்ணுதல் என்பது போன்றவை ஆகும். இவை அனைத்தும், செய்யக்கூடாத செயல்கள் என்றுள்ளபோது, இவற்றை “அக்ருத்யகரணம்” என்பதுடன் சேர்க்காமல் தனியே கூறியது ஏனென்றால், இவற்றின் கொடுமை அதிகமாக உள்ளதால் ஆகும். “பாகவத அபசாரம்” என்றால், பொருள்கள் மற்றும் விருப்பம் ஆகியவற்றில் உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டின் விளைவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் விவாதம் செய்தல், அவர்களுடைய பிறப்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து அவர்களைத் தாழ்வாக எண்ணுதல், கண் பார்வை இல்லாமை மற்றும் செவி கேளாமை ஆகியவற்றைக் கொண்ட பாகவதர்களை அவற்றின் காரணமாக இகழ்தல் போன்றவை ஆகும். “அஸஹ்ய அபசாரம்” என்றால், பகவானுடைய மேன்மை மற்றும் பாகவதர்களுடைய வளர்ச்சி ஆகியவற்றைக் காணும்போது, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, பொறுக்க இயலாமல், சுவற்றில் முட்டிக்கொள்ளுதல் மற்றும் தூக்கில் இட்டுக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றைச் செய்தல் ஆகும்; அதாவது, “ஸ்ரீவைஷ்ணவன்” என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு அவர்களை வெறுத்தல். ப்ரஹ்லாதன் மீது புத்திர வாத்ஸல்யம் இருந்தபோதிலும், அவன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தான் என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, நெருப்பில் வாட்டுதல் முதலான துன்பங்களை அவனுக்கு இரணியன் இழைத்தால் அல்லவோ? சிசுபாலான் போன்றவர்கள் செய்தவை பகவத் அபசாரம்; இராவணன் போன்றவர்கள் பிராட்டிக்குச் செய்தது பாகவத அபசாரம்; இரணியன் போன்றவர்கள், ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களுக்குச் செய்தது அஸஹ்ய அபசாரம் ஆகும்.

சூர்ணை – 11

அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தம் விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயம் ச விபரீத வ்ருத்தம் ச அசேஷ விஷயம் அத்யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணம் ச ஸர்வம் சஷமஸ்வ

சூர்ணை - 11 - அவதாரிகை - கீழ், “பொல்லாவொழுக்கும்” என்கிறபடியே அக்ருத்யகரணாத்யபராதங்களைப் பொறுத்தருள வேணுமென்றார். இங்கு, அதுக்கடியான விபரீத வ்ருத்தத்தாலுண்டான அபராதத்தைப் பொறுத்தருள வேணுமென்கிறார். வ்ருத்த ஹாநி கீழே சொல்லிற்றில்லையோவென்னில், அங்கு அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணமென்று சாஸ்த்ர விருத்தமானவற்றை அநுஷ்டிக்கையும், விஹிதாநுஷ்டாநம் பண்ணாதொழிகையுமாகிற வ்ருத்த ஹாநி சொல்லிற்று. வேதாந்த விஷய ஜ்ஞாநாபாவத்தால் வரும் சில வ்ருத்த ஹானிகளுண்டு. அவற்றையாய்த்து இங்கு சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை.

விளக்கம் - முன்புள்ள சூர்ணையில், திருவிருத்தம் (1) - பொல்லாவொழுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, “அக்ருத்ய கரணம் மற்றும் க்ருத்ய அகரணம்” என்பதான குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார். இந்தச் சூர்ணையில், அத்தகைய குற்றங்களை இழைக்கக் காரணமாக உள்ள விபரீதமான ஒழுக்கங்களால் உண்டாகும் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கிறார். ஆனால் இத்தகைய செயல்கள் மூலம் உண்டாகக்கூடிய ஒழுக்கக்கேடு முன்பே கூறப்பட்டது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். அங்கு, “அக்ருத்ய கரணம் மற்றும் க்ருத்ய அகரணம்” என்பதான சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணானவற்றைச் செய்தல் மற்றும் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமல் விடுதல் என்பதான ஒழுக்கக்கேடு கூறப்பட்டது. வேதாந்த விஷயம் குறித்த ஞானம் இன்மையால் உண்டாகக்கூடிய சில ஒழுக்கக்கேடுகள் உள்ளன. அவற்றை இங்கு சொல்லுகிறது. ஆகவே, “கூறியது கூறல்” என்னும் குற்றம் இங்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த) அநாதிகாலம் பண்ணிப் போந்த. (விபரீத ஜ்ஞாநம்) இது ஸ்வரூப ஸ்பர்சியன்று. ஆனால் ஒருநாளளவிலே வந்தேறிற்றோ வென்னில், அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாது. அநாதியென்னுமித்தனை. ஸ்வரூப ஸ்பர்சியென்னலாம்படியிறே இதின் அநாதித்வம் இருப்பது. பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஒருநாள் வரையிலே கழியக் காண்கையாலே வந்தேறியென்று அறிந்தவித்தனை. விபரீத

ஜ்ஞானமாவது, ஓர்த்தத்தில் அர்த்தாந்தர புத்தி பண்ணுகை. அதாவது, ரஜ்ஜுவிலே ஸர்ப்ப புத்தியும், சுக்தியிலே ரஜத புத்தியும். இதுக்கு விஷயம் ஏதென்னில், (ஆத்ம விஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயம் ச) ஆத்ம விஷயமாகவும் க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயமாகவும். ஆத்ம விஷயமான விபரீத ஜ்ஞானமாவது, தேஹாத்மாபிமாநம். க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயமான விபரீத ஜ்ஞானமாவது, தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவர சரீரங்களிலே தத் தத் புத்தி பண்ணுகை. (விபரீத வ்ருத்தம் ச) அதாவது, விருத்தமாக அநுஷ்டிக்கை. க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயமான விபரீத வ்ருத்தமாவது, ஒருவன் தனக்கு ஓர் அபகாரம் பண்ணினால் ஸ்வகர்ம பலமென்றும், தத் தத் கர்மாநுகுணமாக ஈச்வரன் ப்ரவர்த்தகன் என்றும் நினையாதே, நிமித்தமாத்ரமான சேதநனை ஸ்வதந்த்ரனாக புத்தி பண்ணி, அவன் செய்தானென்று அவனுக்கு அபகரிக்கை. ஆத்ம விஷயமான விபரீத வ்ருத்தமாவது, பரதந்த்ரனான தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்துத் தான் ப்ரவர்த்திக்கை. (அசேஷ விஷயம்) ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷிக்கையும்; இப்படி ஸர்வ விஷயமாகவும் முன்பு செய்தவற்றையும். (அத்யாபி வர்த்தமாநம்) இப்போது செய்கிறவற்றையும். (வர்த்திஷ்யமாணம் ச) மேல் செய்யப்புகுகிறவற்றையும். (ஸர்வம் ஶுமஸ்வ) அஜ்ஞானாகையாலே என்னால் அறிந்து தலைக்கட்டவொண்ணாது. ஸர்வஜ்ஞான தேவர் அறிந்த எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருள வேணும்.

விளக்கம் - (அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த) எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள இத்தகைய ஒழுக்கக்கேடு முதலானவை. (விபரீத ஜ்ஞானம்) - அவை ஆத்மாவிற்ரு இயல்பாக உள்ளனவா என்றால், இல்லை. ஆனால், ஒரே நாளில் வது சேர்ந்தனவா என்றால், அப்படியும் கூற இயலாது. எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வருபவை ஆகும். அதாவது, இவை ஆத்மாவிற்ரு இயல்பாகவே உள்ளன என்று கூறலாம்படியாக இவற்றில் எல்லையற்ற காலத் தொடர்ச்சி உள்ளது. பகவானின் கருணையால் இவை ஒருநாள் நீங்குவதால், “இவை இயல்பானவை அல்ல, நடுவில் வந்து சேர்த்தவை” என்பது அறியப்படுகிறது. விபரீதஞானம் என்றால், ஒரு பொருளில் மற்றொரு பொருளை அறிதல் ஆகும்; உதாரணமாக, கயிற்றை பாம்பு என்றும், முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி என்றும் அறிதல். இதகைய விபரீதஞானமானது எதனைக் குறித்து உண்டாகிறது என்றால், (ஆத்ம விஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயம் ச) - ஆத்மாவைக் குறித்தும், இந்த ஜகத்தைக் குறித்தும் ஆகும். ஆத்மாவைக் குறித்த விபரீதஞானமானது, சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுதல் ஆகும். ஜகத்தைக் குறித்த விபரீதஞானமானது, தேவர்கள் விலங்குகள் மனிதர்கள் மற்றும்

தாவரங்கள் ஆகிய சரீரங்களை அந்தந்த ஆத்மாவாகவே எண்ணுதல் ஆகும். (விபரீத வ்ருத்தம் ச) அதாவது, முரணாகச் செய்தல். ஜகத்தைக் குறித்து முரணான செயலைச் செய்தல் என்பது என்ன? ஒருவன் தனக்கு குற்றத்தை இழைத்தால் என்றால், அது தன்னுடைய கர்மம் காரணமாகவே தனக்கு உண்டாயிற்று என்றும், அந்தந்த கர்மங்கள் காரணமாக ஈச்வரனே அவற்றைச் செய்தல் என்றும் உணராமல், தனக்கு அந்தக் குற்றத்தை இழைத்த சேதநனை சுதந்திரமானவனாக எண்ணி, அவனே அதனைச் செய்தான் என்று தீர்மானித்து, தான் செயலாற்றுதல். ஆதாமவைக் குறித்து முரணான செயலைச் செய்தல் என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்ட தன்னை சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணி செயலாற்றுதல் ஆகும். (அசேஷ விஷயம்) – ஐச்வர்யம் முதலான புருஷார்த்தங்களை விரும்புதல். இப்படியாக அனைத்து விஷயமாகவும் முன்பு செய்தவற்றையும். (அத்யாபி வர்த்தமாநம்) - இப்போது செய்கிறவற்றையும். (வர்த்திஷ்யமாணம் ச) வரப்போகும் நாள்களில் செய்யப் போகிறவற்றையும். (ஸர்வம் ஷுமஸ்வ) – ஏதும் அறியாத என்னால் அறிந்து கொள்ள இயலாது. அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய நீயே அனைத்தையும் பொறுத்தருள வேண்டும்.

சூர்ணை – 12

மதீய அநாதிகர்ம ப்ரவாஹு ப்ரவ்ருத்தாம் பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச போக்ய புத்தேர் ஜநநீம் தேஹேந்த்ரிய த்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்ம ரூபேண சாவஸ்திதாம் தைவீம் குணமயீம் மாயாம் தாஸ்பூதம் “சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ:” இதி வக்தாரம் மாம் தாரயா

சூர்ணை - 12 - அவதாரிகை - கீழ், கர்மத்தையும் சொல்லி அதுக்கடியான அஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லி நின்றார். இவ்வஜ்ஞாநத்துக்கடியான தேஹு ஸம்பந்தத்தைக் கடத்தியருள வேணுமென்கிறார் இங்கு. கீழ் “ஷுமஸ்வ” என்றார். இங்கு “தாரய” என்கிறார். இங்ஙனே வேண்டுவானென்? என்னில், கர்மமும் அஜ்ஞாநமும் நிக்ரஹ ரூபமாய்க்கொண்டு அவன் திருவுள்ளத்திலே கிடப்பதொன்றாகையாலே, அவன் ஷுமிக்க நலிக்கும். இவ்வசித்துத்தான் நித்யமாகையாலே நலிக்கவென்பதொன்றில்லை. இனி இதினின்றும் கழலுகையேயாய்த்து உள்ளது. ஆகையால் “தாரய” என்கிறார். ஈச்வர விபூதியை அழிக்கவேணுமென்றன்றே இவருக்குக் கருத்து. இதினின்றும் தம்மை எடுக்கையிறே உள்ளது. பிரிக்கவென்னுதல் விடுவிக்கவென்னுதல் செய்யலாவது ஸ்வரூபம் தோற்றக் கிடக்கிலிறே. ஸ்வரூபம் நேராக நசித்து தேஹமாய்க் கிடக்கையாலே

எடுக்கவேணுமென்கிறார். பாலும் நீரும் தன்னிலே கலந்தால், பாலிது நீரிது என்று பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியும், அது ஒரு பதார்த்தத்தின் கைப்பட்டவாறே ஸாரமான பாலை க்ரஹித்து ருஜீஷமான நீரைக் கழிக்குமாபோலே, ஒரு ஸர்வசக்தி பிரித்தல், இல்லையாகில் நலித்தல் போலேகாணுமுள்ளது. “மம மாயா துரத்யயா” என்றும், “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்றும் நான் பண்ணின மாயை ஒருவராலும் கடக்கவொண்ணாதென்றும், என்னையே பற்றிக் கடக்கவேணுமென்றும் அருளிச் செய்கையாலே, நீயே கடத்தியருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – முன்புள்ள சூர்ணைகளில், கர்மங்கள் குறித்தும், அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள அஜ்ஞானத்தையும் அருளிச்செய்தார். இங்கு, அத்தகைய அஜ்ஞானத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ள சரீர ஸம்பந்தத்தை விலக்கவேண்டும் என்கிறார். அங்கு, “க்ஷமஸ்வ - பொறுக்கவேண்டும்” என்றார். இங்கு “தாரய - கடக்க அருளவேண்டும்” என்கிறார். ஏன் இவ்விதம் வேண்டினார்? ஒருவன் செய்யும் கர்மங்கள் மற்றும் அவனுடைய அஜ்ஞானம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தில் கோபமாக நிற்கின்றன. ஆகவே, அவன் மன்னித்தால் அவை அழிந்துவிடும். ஆனால், சரீரம் என்னும் அசித்தானது நித்யமாக உள்ளதால், இதற்கு அழிவு இல்லை. எனவே இதிலிருந்து நீங்கிச் செல்வது மட்டுமே உள்ளது. ஆகவே “தாரய - கடக்க அருளவேண்டும்” என்கிறார். ஈச்வரனுடைய செல்வமாகிய அசித் வஸ்துவை அழிக்கவேண்டும் என எம்பெருமானார் விரும்பமாட்டார். அதிலிருந்து தன்னை எடுத்தல் என்பதையே இவர் வேண்டுகிறார். சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் “பிரித்தல் அல்லது விடுவித்தல்” என்பதைச் செய்வது, அவற்றின் ஸ்வரூபம் நேரடியாக அறியப்பட்டால் அல்லவோ நிகழும்? ஆனால் இங்கு “ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழிந்தது” என்று கூறலாம்படி அல்லவோ ஆத்மா சரீரத்துடன் கிடக்கிறது. ஆகவே, “எடுக்கவேண்டும்” என்கிறார். பாலும் நீரும் ஒன்றாகக் கலந்துள்ளபோது, “இது பால், இது நீர்” என்று பிரித்துக் காண இயலவில்லை; ஆனால், அன்னப்பறவையானது ஸாரமாக உள்ள பாலைப் பருகி, ஸாரமற்ற நீரைக் கழிக்கிறது. இது போன்றே, ஆத்மாவையும் சரீரத்தையும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஒரு வஸ்து பிரிக்கவேண்டும், அல்லது அவை அப்படியே அழியும் என்பது போன்ற நிலை உள்ளது. கீதையில் (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது - என்றும், கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - என்னைச் சரணம் அடைந்தவர்கள் எனது மாயையைக் கடக்கிறார்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது; அதாவது பகவான், “நான்

உண்டாக்கிய மாயை யாராலும் கடக்க இயலாதது, என்னைப் பற்றியே அதனைக் கடக்க இயலும்”, என்று அருளிச்செய்தான். ஆகவே இவர், “நீயே கடக்கும்படிச் செய்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநாதி கர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம்) அநாதி காலம் பண்ணிப் போந்த கர்ம பரம்பரையாலே உண்டானதாய். (மதீய) இதுதான் பிறருண்டாக்கின தொன்றன்றிக்கே, பகவத் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததொன்றுமன்றிக்கே, என்னாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்டதொன்று என்கை. இது செய்யும் கார்யமென்னென்னில், (பகவத் ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்) வகுத்த சேஷியான தேவருடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் திரோதாநத்தைப் பண்ணக்கடவதாய்; அதாவது, மறைக்கையென்றபடி. பகவத் ஸ்வரூபத்தை இது மறைக்கையாவதென்? என்னில், ஸ்ரீய:பதியாய், புருஷோத்தமனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், உபயவிபூதி நாதனாயிறே ஈச்வரனிருப்பது. இப்படியிருக்க, குத்ருஷ்டி முகத்தாலே “நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டு; அல்லாதவையெல்லாம் அபரமார்த்தம்” என்னும் மாயாவாதி. “சிதசிதீச்வர தத்வங்கள் மூன்றுமுண்டு; அதில் சிதசித்துக்களிரண்டும் ஈச்வர சேஷமாய், ஈச்வரன் அவற்றுக்கு சேஷியாயிருக்கிறானல்லன்; எல்லாம் கூடி ஏக த்ரவ்ய பரிணாமம்” என்னும் பேதாபேதவாதி. “கர்மம் பண்ணுகைக்குத் தானுண்டாகில், அதின் பலம் புஜிப்பிக்கைக்குக் கர்மமுண்டாகில், இனி ஈச்வராபேசைஷ தானென்? அது கொண்டொரு தேவையில்லை காண்!” என்னும் ஸாங்க்ய வைசேஷிகர்கள். ஆக இதுவாய்த்து மறைக்கையாவது. இதுக்கடி தேஹ ஸம்பந்தமாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - (அநாதி கர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம்) - எல்லையற்ற காலமாகச் செய்தபடி உள்ள கர்மங்களின் தொடர்ச்சியால் உண்டான சரீர ஸம்பந்தம். (மதீய) - இத்தகைய ஸம்பந்தமானதும் மற்றவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டது அல்ல, ஸர்வேவரனுடைய அருளால் வந்தது அல்ல, என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது ஆகும். இத்தகைய சரீர ஸம்பந்தம் மூலம் விளைவது என்ன? (பகவத் ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்) - எனக்கு இயல்பான எஜமானனாக உள்ள உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவிடமிருந்து மறைத்தல் ஆகும். ஆனால், பகவத் ஸ்வரூபத்தை சரீர ஸம்பந்தம் எப்படி மறைக்கும்? மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகவும், புருஷர்களில் உத்தமனாகவும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களையும் கொண்டவனாகவும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும்

அமரர்கள் அதிபதி – என்பவனாகவும், இரண்டு விபூதிகளுடைய நாதனாகவும் அல்லவோ ஈச்வரன் உள்ளான்? இவ்விதம் உள்ளபோது, வேதங்களைத் தவறாகக் காணும் பலர் ஈச்வரனைக் குறித்து வேறுவிதமாகக் கூறுகிறார்கள்; அவர்களில் மாயாவாதிகள், “எந்தவிதமான பேதங்களும் அற்றதான, ஞானம் மட்டுமே என்பதான ஒரு வஸ்து உள்ளது; அதனைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் உண்மையானது அல்ல”, என்கிறார்கள். பேத அபேதவாதி என்பவர்கள், “சித் அசித் ஈச்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்கள் உள்ளன. அவற்றில் சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டும் ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டவையாக, அவற்றின் எஜமானனாக ஈச்வரன் உள்ளான் என்பது சரியல்ல. அனைத்தும் ஒரே த்ரவ்யத்தின் மாற்றங்கள் ஆகும்” என்கிறார்கள். ஸாங்க்யர்களும் வைசேஷிகர்களும், “சேதநன் ஒருவன் கர்மம் இயற்றுகிறான், அதன் கர்ம பலனை அவன் அனுபவிக்கிறான். இதில் ஈச்வரனுடைய தேவை என்ன? அவ்விதம் ஒரு வஸ்து தேவை இல்லை”, என்கிறார்கள். ஆக, இப்படியாகப் பலவிதங்களில் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமானது ஆத்மாவிற்கு மறைக்கப்படுகிறது. இதன் அடிப்படை, சரீரத்துடன் ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம்) அதுக்கு மேலே விபரீத ஜ்ஞாநத்துக்கும் உத்பாதிகையாய். விபரீத ஜ்ஞாநமாவது, அநாத்மந்யாத்ம புத்தி; அதாவது தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணுகை. இத்தால் ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்தபடி சொல்லிற்று. ஆகத் தன்னையும் மறைத்து அவனையும் மறைத்ததிறே. இனி தேஹமேயிறே உள்ளது. இத்தால் தன்னரசு நாடாய்விட்டது என்றபடி. (ஸ்வ விஷயாயாச்ச போக்யபுத்தேர் ஜநநீம்) தன்னரசு நாடாய்த்தே; இனி கள்ளர் பள்ளிகள் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுமித்தனையிறே. ஸ்வகார்ய பூதமான சப்தாதிகளிலே போக்ய புத்தியைப் பிறப்பிக்குமதாய். (தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்ம ரூபேண சாவஸ்திதாம்) போகாயதநமான தேஹ ரூபத்தாலும், போகோபகரணமான இந்த்ரிய ரூபத்தாலும், போக்யமான சப்தாதி ரூபத்தாலும், இத்தனைக்கும் கிழங்கான ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ரூபத்தாலும் அவஸ்திதையாய், நாலு வகைப்பட்ட பரிணாமத்தையுடைத்தாய். (தைவீம்) தேவருக்கு க்ரீடா பரிகரமாய். (குணமயீம்) குணத்ரய ப்ரகரையுமாய். அதாவது, ஸ்வரூபந்தான் குணத்ரயாத்மகமுமா யிருக்கை. அதில் சேதநர் பரிக்ரஹித்த சரீரங்கள் தம: ப்ரகரமாயும், ரஜ: ப்ரகரமாயும், ஸத்வ ப்ரகரமாயுமிருக்கும். (மாயாம்) விசித்ர கார்யகரத்வத்தாலே மாயா சப்த வாச்சையாய், விசித்ர பரிணாமிநியாகையாலே ஆச்சர்யத்தையுடைத்தாய். ஆச்சர்யம்

எத்தாலேயென்னில், பஞ்சபூதங்களும் ஏக த்ரவ்ய பரிணாமங்களாயிருக்க, அந்யோந்யம் பிந்ந ரூபமாயும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாயும் சித்ரபடம் போலே ஆச்சர்யகரமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம்) – சரீர ஸம்பந்தம் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆத்மாவிற்கு மறைப்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், விபரீதமான ஞானத்தை உற்பத்தி செய்வதாகவும் உள்ளது. விபரீத ஞானம் என்றால், ஆத்மா அல்லாதவற்றை ஆத்மா எனக் காண்பதாகும்; அதாவது சரீரத்தையே ஆத்மா என எண்ணுதல் ஆகும். இப்படியாக ஆத்மாவிற்கு, அதன் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறது. ஆக, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் மறைத்து, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் மறைக்கிறது. இறுதியாக, சரீரம் மட்டுமே உள்ளது. அத்தகைய சரீரம் காண்பித்த வழியில் நடப்பதால், தன்னரசு நாடாகி விடுகிறது. (ஸ்வ விஷயாயாச்ச போக்யபுத்தேர் ஜநநீம்) – தன்னரசு நாடாக மாறிய காரணத்தால், தீயவர்கள் நாட்டை ஆளும் நிலை வருகிறது. அதாவது, சரீரமானது தனது இந்திரியங்கள் விஷயமாக உள்ளவை அனைத்தும் மட்டுமே இன்பம் தரக்கூடியவை என்பதான எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது. (தேஹேந்திரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்ம ரூபேண சாவஸ்திதாம்) – இன்பம் அளிக்கவல்ல விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்கு இடமாக உள்ள சரீரம் என்பதாகவும், இன்பங்களை அனுபவிக்க உதவும் கருவிகளான இந்திரியங்கள் என்பதாகவும், அனுபவிக்கப்படும் புலன் விஷயங்கள் என்பதாகவும், இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ள ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி என்பதாகவும் உள்ள நான்கு வகைப்பட்ட மாற்றங்களைக் கொண்டதாக மூலப்ரக்ருதி உள்ளது. (தைவீம்) – இது உனக்கு விளையாட்டிற்கு உதவியாக உள்ளது. (குணமயீம்) - மூன்று குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. அதாவது, மூனப்ரக்ருதியானது இந்த மூன்று குணங்களையும் கொண்டதாக உள்ளது. இவற்றில் சேதநர்கள் அடைகின்ற சரீரங்களில் சில தமோகுணம் அதிகமாகக் கொண்டதாகவும், சில ரஜோகுணம் அதிகமாகக் கொண்டதாகவும், சில ஸத்வகுணம் அதிகமாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளன. (மாயாம்) – மூலப்ரக்ருதியானது வியக்கவைக்கும் கார்யங்களை உண்டாக்குவதால், “மாயா” என்று கூறப்படுகிறது; பல்வேறு விதமான மாற்றங்களைக் கொண்டதாக உள்ளதால், ஆச்சர்யம் கொண்டதாக உள்ளது. எதனால் இந்த ஆச்சர்யம்? பஞ்சபூதங்கள் ஒரே த்ரவ்யத்தின் மாற்றங்களாக உள்ளபோதிலும், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ரூபமாக உள்ளன; இன்பம் அளிப்பதாகவும், இன்பம் அளிக்க உதவும் கருவிகளாகவும், இன்பம்

அளிக்கவல்ல இடங்களாகவும் உள்ளன; ஆகவே பல வர்ணங்கள் கொண்ட துணி போன்று ஆச்சர்யமாக மூலப்ரக்ருதி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மாம் தாரய) இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதியிலே அகப்பட்ட என்னைக் கடப்பித்தருளவேணும் என்கிறார். “நாம் எடுத்துவிடுகைக்கடியாக நீர் செய்து வைத்தது ஏதேனும் உண்டோ? என் கொண்டு என்னை எடுத்துவிடச் சொல்லுகிறது?” என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக, “என் பக்கல் கைம்முதலுண்டாய்ச் சொல்லுகிறேனோ? அநாதிகாலம் துஷ்கர்மங்களைப் பண்ணிப் போந்தேனேயாகிலும், தேஹாத்மாபி மானியாய்ப் போந்தேனேயாகிலும், சப்தாதி விஷய ப்ரவணனாய்ப் போந்தேனேயாகிலும், ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தவாறே உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கும் என்னுமிவ்வளவாலே சொல்லுகிறேனென்கிறார், (தாஸபூதம்) என்று. “அது ஸர்வஸாதாரணமன்றோ; ஆன பின்பு நாம் கார்யம் செய்கைக்கு உம்முடைய பக்கல் ஏதேனுமொரு வ்யாவ்ருத்தி வேணுமே” என்ன, (சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம்) “சரணாகதோஸ்மி” என்றும், “தவாஸ்மி” என்றும், “தாஸ:” என்றும் சொன்னேன். தேவரே உபாயமென்றும் உபேயமென்றும், நான் தேவருக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமென்றும் சொன்னேன். (வக்தாரம் மாம்) இப்படி உக்தி ப்ரதனாயிருந்துள்ள என்னை. (தாரய) இவ்வுக்தி மாத்ரத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு கடப்பித்தருள வேணும்.

விளக்கம் - (மாம் தாரய) - இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதியிலே அகப்பட்ட என்னை நீ இதிலிருந்து கடந்து செல்லும்படிச் செய்யவேண்டும் என்கிறார். இதனை கேட்ட பெரியபெருமாள் எம்பெருமானாரிடம், “நாம் உம்மை இதிலிருந்து கடக்கும்படிச் செய்வதற்கு நீவிர் ஏதேனும் நன்மைகள் செய்தது உண்டோ? எதனைக் கொண்டு என்னை எடுத்துவிடச் சொல்லுகிறீர்?” என்றான். இதற்கு எம்பெருமானார், “என்னிடம் ஏதேனும் கைம்முதலை வைத்துக் கொண்டு இவ்விதம் சொல்லுகிறேனோ? அல்ல. எல்லையற்ற காலமாகத் தீய கர்மங்களைச் செய்தபடி இருந்தேன்; சரீரத்தையே ஆத்மா என எண்ணியபடி இருந்தேன்; புலன் விஷயங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி இருந்தேன். ஆயினும் எனது ஸ்வரூபத்தை நான் அறிந்த பின்னர், எனது ஆத்மா உனக்கு வேறு யாருக்கும் அடிமையாகும் தகுதி இன்றி, உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளதன் காரணமாகக் கூறுகிறேன்”, என்பதையே “தாஸபூதம்” என்கிறார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “நீவிர் கூறுவது அனைவருக்கும் பொதுவானது ஆகும். ஆகவே, நாம்

உம்முடைய கார்யம் செய்வதற்கு, உம்மிடம் ஏதேனும் ஒரு சிறப்பான காரணம் இருக்கவேண்டும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம்) “சரணாகதோஸ்மி – உன்னைச் சரணம் அடைந்தவனாக உள்ளேன்” என்றும், “தவாஸ்மி – உனக்கே ஆனவன் என்று உள்ளேன்” என்றும், “தாஸ: - உனக்கே அடிமையாக உள்ளேன்” என்றும் கூறினேன். “நீயே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் உள்ளாய். நான், வேறு யாருக்கும் அல்லாமல் உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளேன்” என்று கூறினேன். (வக்தாரம் மாம்) – இவ்விதமாகக் கூறிய என்னை. (தாரய) – நான் உரைத்த சொற்களை மட்டுமே கைம்முதலாகக் கொண்டு, இதிலிருந்து கடந்து செல்லும்படிச் செய்யவேண்டும்.

சூர்ணை – 13

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்ய யுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே:
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந: அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:
உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்
ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாம் ஏவ அநுத்தமாம் கதிம்
பஹூநாம் ஜந்ம நாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:
இதி ச்லோக த்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ

சூர்ணை – 13 – அவதாரிகை – கீழ் நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய் நின்றது. நமச்சப்தத்துக்கு அர்த்தம் விரோதி நிவ்ருத்தியிறே. அவ்வளவும் போராதே இவர்க்கு. பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோசக்ஷமான கைங்கர்ய ஸித்தியும் வேணுமே. இக்கைங்கர்யோபயோகியுமாய், இக்கைங்கர்யத்தோபாதி ப்ரிய விஷயமுமாய், ப்ராப்ய பூமியிலும் அநுவர்த்திக்குமவையான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தியை அபேக்ஷிக்க நினைத்து, அவைதான் உண்டாவது அவற்றுக்குப் பூர்வபாவியாயிருந்துள்ள அநந்ய ப்ரயோஜநதயா பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமுடையார்க்காகையாலே, அதினுடைய ஸித்த்யர்த்தமாக கீதோபநிஷதாசார்யன் அருளிச்செய்த ச்லோக த்ரயத்தையும் முன்னிட்டு அந்த ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டாக்கியருளவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் – பத்து முதல் பன்னிரண்டாவது சூர்ணை முடிய, த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள “நம:” என்பதன் ஆழ்பொருள் விளக்கப்பட்டது.

பகவானையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகளை நீக்குதலே “நம:” என்பதன் ஆழ்பொருளாகும் அல்லவோ? இவருக்கு இவ்விதம் விரோதிகள் அகல்வது மட்டுமே போதுமானது அல்ல. மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய கைங்கர்யம் என்பதை ஈட்டித் தரவல்ல உயர்ந்த மோக்ஷமும் இவருக்கு அவசியமாகும். இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்திற்கு உதவுவதாகவும், கைங்கர்யம் போன்றே ப்ரியமான விஷயமாக உள்ளதாகவும், அடையப்படவேண்டிய இடமான பரமபதத்திலும் தொடர்வதாக இருப்பதாகவும் “பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி” உள்ளது. அவற்றை அடையவேண்டும் என எண்ணினார். அவை, வேறு எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராத பக்தி வடிவமாக உள்ள ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே உண்டாகும் என அறிந்தார். ஆகவே, அத்தகைய ஞானத்தைப் பெற எண்ணியவராக, கீதோபநிஷத்தின் ஆசார்யனாகிய ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்த மூன்று ச்லோகங்களை முதலில் கூறியவராக, அவற்றை முன்னிட்டு அந்த ஞானத்தையும் தனக்கு உண்டாக்கி அருளவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேஷாம்) “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப” என்று சொல்லுகிற ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகளில் வைத்துக் கொண்டு. (ஜ்ஞாநீ) ஜ்ஞானியானவன். அவனென்னென்னில், (விசிஷ்யதே) விசேஷமுண்டு; அவனுக்கு ஏற்றமென்னென்னில், (நித்ய யுக்த: ஏக பக்தி:) இது ஏற்றம். நித்ய யுக்தனாகையாவது, ப்ரியோஜநத்துக்காக என்னைப் பற்றி ப்ரியோஜநம் கைப்பட்டவாறே அகன்று போகையன்றிக்கே, என்னையே ப்ரியோஜநமாகப் பற்றினவன். (ஏக பக்தி:) ப்ரியோஜநத்திலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி, ப்ரியோஜந ச்ரத்தை மிகுதியாலே என் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, என்னையே ப்ரியோஜநமாகப் பற்றினவனாகையாலே ஸ்நேஹத்துக்கும் நானே விஷயமாகை. (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம்) “ஜ்ஞாநிநோஹமத்யர்த்தம் ப்ரியோ ஹி” ஜ்ஞாநிக்கு நான் அத்யர்த்த ப்ரியனாயிருப்பன்; என்பக்கல் அவனுக்குண்டான ப்ரியத்துக்குப் பாசுரமிடப் போகாது. “அபிதேய வசந: அர்த்த சப்த:”. (ஸ ச மம ப்ரிய:) அவனும் எனக்கு ப்ரியனாயிருக்கும். “அவனுக்கு நான் அத்யர்த்த ப்ரியன்” என்றும், “அவனும் எனக்கு ப்ரியன்” என்றும் அவன் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரியத்தைக் குறையச் சொல்ல வேண்டுகிறதென்? அவனுடைய ப்ரியத்தில் தன்னுடைய ப்ரியம் குறைந்தோவிரும்புது? என்னில், அங்ஙனன்று. அவன் தன்னளவிலே ப்ரியன், நான் என்னளவிலே ப்ரியன்; அணுவுக்குள்ளதன்றே விபுவுக்குள்ளது; குளப்படி கலங்கினாற் போலன்றே கடல்

கலங்குவது. இப்படியிருக்கத் தன் வாத்ஸல்யத்தாலே, "அவனுடைய ப்ரியத்துக்கு என்னுடைய ப்ரியம் எங்கே கிடக்கும்" என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறான். அங்ஙனன்றியிலே, ஸர்வசக்தியாலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாத பயத்தை விளைப்பதான ப்ரியமாகையாலே அதுதானே அத்யர்த்தமென்னவுமாம். "பயாநாமபஹாரி"யாலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாத பயத்தை விளைப்பிப்பதொரு ப்ரியமிறே. பய நிவ்ருத்தி ஹேதுக்கள்தானே பய ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுக்களாய்த்து.

விளக்கம் - (தேஷாம்) – கீதை (7-16) - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - செல்வத்தை இழந்தவன், புதிய செல்வத்தை விரும்புவன், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விரும்புவன், பகவானை விரும்புவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான, "செல்வத்தை விரும்புவன், ஆத்ம கைவல்யத்தை விரும்புவன், ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யத்தை விரும்புவன்" ஆகியவர்களில். (ஜ்ஞாநீ) – ஞானி என்பவன். அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால், (விசிஷ்யதே) – சிறப்பு கொண்டவன். அவனுக்கு ஏற்றம் என்ன? (நித்ய யுக்த: ஏக பக்தி:) – என்று உள்ளதே ஏற்றம். "நித்ய யுக்தன்" என்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட பலனைப் பெறுவதற்காக என்னை வந்து அடைந்து நின்று, அந்தப் பயன் கிட்டியவுடன் அகன்று போகாதல் என்று இல்லாமல், என்னையே தனது பயன் என்று பற்றுபவன். (ஏக பக்தி:) – தான் அடைய விரும்பும் ஒரு பயனில் விருப்பம் கொண்டு, அந்தப் பயனை அடையவேண்டும் என்னும் ஈடுபாட்டால் என்னிடமும் ப்ரியம் கொள்ளாதல் அல்லாமல், என்னை மட்டுமே பயனாகப் பற்றுபவன் என்பதால், அவனுடைய விருப்பத்திற்கும் நானே இலக்காக இருப்பவன். (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந: அத்யர்த்தம் அஹம்) – கீதை (7-17) – ஜ்ஞாநிந: அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரியோ ஹி - ஞானிக்கு நான் விவரிக்க இயலாத ப்ரியத்துடன் உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்த ஞானிக்கு நான் மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவன் ஆவேன்; என்னிடம் அவனுக்குள்ள ப்ரியத்தைச் சொற்களால் கூறி முடிக்க இயலாது. "அபிதேய வசந: அர்த்த சப்த: - அர்த்த என்னும் சொல்லானது, சொற்களால் விளக்குவதைக் குறிப்பதாகும்". (ஸ ச மம ப்ரிய:) – அந்த ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக உள்ளான். "அவனுக்கு நான் விவரிக்க இயலாத ப்ரியத்துடன் உள்ளேன்" என்றும், "எனக்கு அவன் ப்ரியமாக உள்ளான்" என்றும் கூறும்போது, ஞானியிடம் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு உள்ள ப்ரியத்தை ஏன் குறைவாகக் கூறவேண்டும்? ஞானி பகவானிடம் வைக்கும் ப்ரியத்தைக் காட்டிலும், பகவான் ஞானி மீது காண்பிக்கும் ப்ரியம் குறைவானதா? அப்படி அல்ல. ஞானி தனது அளவிற்கு ஏற்ப

ப்ரியமாக உள்ளான், ஸர்வேச்வரன் தனது அளவிற்கு ஏற்ப ப்ரியமாக உள்ளான். அணு அளவும், எங்கும் நிறைந்துள்ள விபு அளவும் ஒன்றல்லவே! பசுவின் குளம்பால் உண்டாகும் பள்ளத்தில் தேங்கியுள்ள நீர் கலங்குவதும், கடல் நீர் கலங்குவதும் ஒன்றல்லவே! இவ்விதம் உள்ளபோது, தனது வாத்ஸல்யம் காரணமாக, “ஞானியின் ப்ரியத்திற்கு முன்பாக எனது ப்ரியம் நிற்க இயலுமா?” என்று கூறுகிறான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; “ஸர்வேச்வரனுக்கு என்ன தீங்கு உண்டாகுமோ” என்னும் பயத்தை உண்டாக்குவதாக ஞானியின் ப்ரியம் உள்ளது; இத்தகைய பயத்தை நீக்க அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாலும் இயலவில்லை; ஆக, இதுவே விவரிக்க இயலாத ப்ரியம் ஆகும் என்றும் கூறலாம். ஸ்ரீவிபு. (1-17-36) - பயாநாமபஹாரி – பயங்களை போக்குபவன் - என்பவனாலும் கூட விலக்க இயலாதபடியான பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ப்ரியமாக ஞானியின் ப்ரியம் உள்ளது. பயத்தை விலக்கவல்ல காரணங்களே, பயத்தை உண்டாக்கவல்ல காரணங்களாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம் ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாம் ஏவ அநுத்தமாம் கதிம்) (உதாராஸ் ஸர்வ ஏவ) யாதொன்றை யாவர் சிலர் அபேக்ஷிக்குமிடத்து, தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியாதல், மநுஷ்யாந்தரங்களைப் பற்றியாதலன்றிக்கே என்னையே பற்றி அபேக்ஷிக்கிறார்கள், அவர்களித்தனைவரும் உதாரர். அவர்களில் வைத்துக் கொண்டு, (ஜ்ஞாநீ து) ஜ்ஞாநிக்கு விசேஷமுண்டு. விசேஷமென்னென்னில், (ஆத்மைவ) ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு ஆத்மா; எனக்கு தாரகனென்றபடி. “ஏவ” என்கிற அவதாரணத்தாலே ஒரு காலத்திலே இவனுக்கு தாரகனாய், காலாந்தரத்திலே வேறொன்று தாரகமாயிருக்குமோவென்னில், ஸர்வ காலமும் இவன் எனக்கு தாரகன். பகவத் ஜ்ஞாநம் பிறந்தானொருவன் “உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்” என்று தாரக போஷக போக்யங்களடைய ஈச்வரனென்றன்றோ நினைத்திருப்பது. அது விபரீதமாயிருந்ததீ யென்ன, (மே மதம்) அவன் நினைத்தபடி நினைத்திருக்கிறான். எனக்கு நினைவு இப்படியே. (ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம்) “அநுத்தமாம் கதிம் மாமேவ யுக்தாத்மா ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி”. இப்படி ஆஸ்தாநம் பண்ண அநுத்தம கதியான என்னை. அநுத்தமமான கதியாகிறது, தனக்கு மேல் உத்தமத்தை உடைத்தன்றிக்கே யிருப்பதொன்று. பரமப்ராப்யனான என்னையே, (யுக்தாத்மா) கூடுகிறவன். (ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி) இப்படி ஆஸ்தாநம் பண்ணாநிற்கும். த்யாநம் பண்ணாநிற்கும்.

விளக்கம் - (உதாராஸ் ஸர்வ ஏவ) - ஒரு சிலர், என்னை அல்லாமல் மற்ற பயன்களை விரும்பும்போது, மற்ற தேவதைகளையோ அல்லது மனிதர்களையோ நாடாமல், என்னை மட்டுமே அண்டி நின்று வேண்டுகிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் சிறந்தவர்களே ஆவர். அவர்களில், (ஜ்ஞாநீ து) - ஞானிக்குச் சிறப்பு உள்ளது. என்ன சிறப்பு? (ஆத்மா ஏவ) – அந்த ஞானி, எனக்கு ஆத்மாவாகவே உள்ளான்; அதாவது என்னைத் தரிக்கும்படிச் செய்பவன் ஆவான். ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த ஞானியானவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு தாரகனாக இருந்து, பின்னர் வேறு ஒரு காலகட்டத்தில், ஸர்வேச்வரனுக்கு வேறு ஒன்று தாரகமாக இருக்குமோ என்றால், “அனைத்து காலங்களிலும் ஞானியே தாரகன்” என்பதையே இங்குள்ள “ஏவ” என்பது வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனால், பகவத் ஞானம் உள்ள ஒருவன், திருவாய்மொழி (6-7-1) - உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் – என்று, தனக்கு தாரகமாகவும் வளர்ப்பவனாகவும், இன்பமாகவும் உள்ள அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்று எண்ணியுள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது, ஞானியே தனக்குத் தாரகன் என்று ஸர்வேச்வரன் கூறுவது முரணாக உள்ளது அல்லவோ? (மே மதம்) – இதற்கு விடையாக ஸர்வேச்வரன், “இது என்னுடைய சிந்தனை ஆகும். ஞானி ஒருவன் என்னையே தனக்குத் தாரகமாகக் கொண்டுள்ளான். நான் அவனையே எனக்குத் தாரகனாகக் கொண்டுள்ளேன்” நினைத்தபடி நினைத்திருக்கிறான்”, என்கிறான். (ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம்) இதற்கான காரணமாக, கீதையில் (7-18) - அநுத்தமாம் கதிம் மாமேவ யுக்தாத்மா ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி – மிகவும் உயர்ந்த கதியாகிய என்னையே உறுதியாகப் பற்றுகிறான் – என்று கூறுகிறான். இவ்விதமாக த்யானிப்பதற்கு, உயர்ந்த கதியாக உள்ள என்னை. “அநுத்தமமான கதி” என்றால், “தனக்கு மேல் உயர்ந்தது என ஏதும் இல்லாத கதி” என்று பொருள். அடையப்படவேண்டிய இலக்கில் மிகவும் உயர்ந்த இலக்கான என்னையே, (யுக்தாத்மா) – கூடியவன். (ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி) – இவ்விதம் த்யானம் செய்தபடி உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (பஹூநாம் ஜந்ம நாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:) யாவனொருவன் அநேக ஜந்மங்கள் கூட என்னையே ஆராதித்து ஜந்மாந்தரத்திலே, (ஜ்ஞாநவாந்) மதேக விஷய ஜ்ஞாநவானாய், (மாம்) என்னை, (வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்) “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவார்” என்றும், “மாதா பிதா ப்ராதா

நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" என்றும் ஸர்வவித பந்துவுமாக. (ப்ரபத்யதே) யாவனொருவன் பற்றுகிறான், (இதி) இப்படியிருக்கிறவன், (ஸ:) அவன், (மஹாத்மா) அறப்பெரியனன்றோ? அவனையொப்பாரில்லை; அவனுக்கு நாமும் ஒப்பல்லோம். ஆவதென்? இது ப்ரசம்ஸையோவென்னில், அன்று; உண்மை. இதுக்கு ஹேது என்னென்னில், நமக்கு ஸம்ஸார துரிதமாகிற கலக்கம் தட்டாதிருக்கையாலே ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்திருக்கலாம். அங்ஙனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்திலே பத்தனாய்க் கலங்கியிருக்கிறவன் ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்திருக்கையாலே அவனுக்கு நாமும் ஒப்பல்லோம். (துர்லப:) அவனை ஸம்ஸாரத்தில் கிடையாது. (ஸுதுர்லப:) பரமபதத்திலும் கிடையாது. இப்படிக்கலக்கத்திலும் தெளிந்திருக்குமவனை உபயவியூதியிலும் கிடையாது காண்! என்றபடி. நாமும் ஆசைப்பட்டே போமித்தனையல்லது, அவனை நமக்குங் கூடக் கிடையாது காண்! என்கிறான். அதாவதென்னென்னில், "தெளிவிசம்பு" என்கிறபடியே தெளிவிக்கையே ஸ்வபாவமாயிறே இருப்பது அத்தேசம். இது, "இருள் தருமா ஞாலம்" என்கிறபடியே அத்தேசிகர் இங்கே வரிலும் கலக்குகையே ஸ்வபாவமாயிறே இருப்பது. (இதி ச்லோக த்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ) இப்படி ச்லோக த்ரயத்திலும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநத்தையுடையேனாம்படி பண்ணியருள வேணும். முதல் ச்லோகத்தாலே, அவன் எனக்கு ப்ரியனென்றான். இரண்டாம் ச்லோகத்தாலே, அவன் எனக்கு தாரகனென்றான். மூன்றாம் ச்லோகத்தாலே, "அவையிரண்டுக்கும் விஷயமுள்ளது அவனைக் கிடைக்கின்றோ; அவனைக் கிடையாது காண்!" என்றான்.

விளக்கம் - (பஹூநாம் ஜந்ம நாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:) – யார் ஒருவன் பல ஜன்மங்களாக என்னை ஆராதனை செய்து, தனது இறுதியான பிறப்பில், (ஜ்ஞாநவாந்) – என்னைக் குறித்த விஷயத்தில் ஞானம் நிறைந்தவனாக, (மாம்) - என்னை, (வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்) – திருவாய்மொழி (5-1-9) - சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே இனியாவார் - என்றும், ஸுபால உபநிஷத் (16) - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: - தாய், தந்தை, சகோதரன், வீடு, அடைக்கலம், நண்பன், உயர்ந்த கதி என அனைத்தும் நாராயணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான உறவினனாக. (ப்ரபத்யதே) – யார் ஒருவன் பற்றுகிறானோ, (இதி) – அப்படிப்பட்ட, (ஸ:) - அவன், (மஹாத்மா) – மிகவும் பெரியவன் அல்லவோ? அவனுக்கு நிகரானவர்கள் யாரும் இல்லை, ஸர்வேச்வரனாகிய நாமும் அவனுக்கு ஒப்பானவன்

அல்லன். இவ்விதம் இருக்குமோ? இது, ஞானியைப் புகழ்வதற்காக மட்டுமே கூறப்பட்ட சொற்களோ என்றால், அல்ல; உண்மையே ஆகும். இவ்விதம் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன? ஸர்வேச்வரனாகிய நமக்கு, ஸம்ஸார பாபம் என்னும் கலக்கம் இல்லை; ஆகவே, அந்த ஞானிக்கும் நமக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்தல் என்பது இயல்பே ஆகும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; ஸம்ஸாரத்திக் பந்தப்பட்டுள்ளதால் கலங்கியபடி உள்ளவன், அவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனாகிய நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்துள்ளதால், அவனுக்கு நாம் ஒப்பில்லை. (துர்லப:) - அப்படிப்பட்டவன் ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பதில்லை. (ஸுதுர்லப:) - பரமபதத்திலும் கிடையாது. இவ்விதமாக ஸம்ஸாரம் என்னும் கலக்கத்தில் உள்ளபோதிலும், நமக்கும் அவனுக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்து தெளிவாக உள்ளவனை, நாம் இரண்டி விபூதிகளிலும் காண இயலாது. இப்படிப்பட்ட ஒருவன் கிட்டுவானோ என ஸர்வேச்வரனாகிய நாம் விரும்பியபடி இருந்தாலும், அவனை நாமும் கூட அடைய இயலாது. அது எப்படி? திருவாய்மொழி (9-7-5) - தெளிவிசம்பு - என்பதற்கு ஏற்ப, தெளிவாக்குதலையே தனது இயல்பாகக் கொண்டது பரமபதம் ஆகும். ஆனால், திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் உள்ள அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் இங்கே வந்தால், அவர்களையும் கூட கலங்க வைப்பதையே இயல்பாகக் கொண்டதாக ஸம்ஸார லோகம் உள்ளது. (இதி ச்லோக த்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ) - இவ்விதம் உள்ள மூன்று ச்லோகங்களிலும் கூறப்பட்ட ஞானம் கொண்டவனாக என்னை நீ செய்தருள வேண்டும். முதல் ச்லோகத்தாலே, “ஞானி எனக்குப் ப்ரியமானவன்”, என்றான். இரண்டாம் ச்லோகத்தாலே, “ஞானியே எனக்குத் தாரகன்”, என்றான். மூன்றாம் ச்லோகத்தாலே, “எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாகவும், தாரகனாகவும் யாரேனும் இருந்தால் அல்லவோ நாம் அவனைக் குறித்து உரைக்கலாம். அப்படிப்பட்டவன் இல்லை” என வருந்திக் கூறுகிறான்.

சூர்ணை - 14

“புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா”, “பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:”, “மத் பக்திம் லபதே பராம்” இதி ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ

சூர்ணை - 14 - அவதாரிகை - ஆகக் கீழ் பரபக்த்யாதிகளுக்குப் பூர்வபாவியான பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷித்தார். இனி, அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவிகளான பரபக்த்யாதிகளை அபேக்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் – இதுவரை, “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவற்றுக்கு அவசியமாக உள்ள பக்தி கலந்த ஞானத்தை வேண்டினார். அடுத்து, கைங்கர்யத்திற்கு அவசியமாக உள்ள “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவற்றை வேண்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதில் பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் பரபக்தி கார்யமாய், இது உண்டானால் அது தனக்குத்தானே உண்டாமாகையாலே, அத்தையே ப்ரதாநமாய் எட்டாம் ஓத்திலும், பதினோராம் ஓத்திலும், பதினெட்டாம் ஓத்திலுமாக மூன்று ப்ரதேசத்தில் பரபக்தியினுடைய வேஷத்தை கீதோபனிஷதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடி “புருஷஸ் ஸ பர : பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ் த்வந்யயா”, “பக்த்யா த்வந்யயா சக்ய:”, “மத் பக்திம் லபதே பராம்” என்று உபாதானம் பண்ணி, (இதி ஸ்தாந த்ரயோதித) இப்படி மூன்று ப்ரதேசத்திலும் சொல்லுகிற, (பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ) பரபக்தி யுக்தனாக என்னைப் பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இவற்றில் பரஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவை பரபக்தி மூலம் உண்டாகின்றன. ஆகவே பரபக்தி உண்டானால், அவை தாமாகவே உண்டாகும். கீதாசார்யன், கீதை (8-22) - புருஷஸ் ஸ பர : பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ் த்வந்யயா – அந்தப் புருஷன் வேறு எதிலும் நாட்டல் அற்ற பக்தியால் மட்டுமே அடையத்தக்கவன் – என்று எட்டாம் அத்யாயத்திலும், கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வந்யயா சக்ய: - வேறு எந்தப் பயனையும் கருதாத பக்தி – என்று பதினோராம் அத்யாயத்திலும், கீதை (18-54) - மத் பக்திம் லபதே பராம் – எனது உயர்ந்த பக்தியைப் பெறுகிறான் – என்று பதினெட்டாம் அத்யாயத்திலும் என்பதாக மூன்று இடங்களில் பரபக்தியைக் குறித்து அருளிச்செய்தான். (இதி ஸ்தாந த்ரயோதித) – இப்படியாக மூன்று இடங்களில் கூறப்படுகின்ற. (பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ) - பரபக்தி கொண்டவனாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

சூர்ணை – 15

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் குருஷ்வ

வ்யாக்யானம் - (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் குருஷ்வ) இப்பரபக்தியும், பரபக்தி கார்யமான பரஜ்ஞாநமும், பரஜ்ஞாந கார்யமான பரமபக்தியும் எனக்கு ஸ்வபாவமாகவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறார்; யாவதாத்மபாவி ஒருபடிப்பட உண்டாக

வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறார். அதுவென்? அத்தேச விசேஷத்தில் அநுபவம் பரமபக்தி க்ருதமாயிருக்குமாகில் அதுவே அமையாதோ? பரபக்தி பரஜ்ஞாநங்களும் யாவதாத்மபாவியாக வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிற இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில், அத்தேச விசேஷத்தில் அநுபூதாம்சமே நாள்தோறும் அநுபவித்துப் போருகிறதாகில் அதுவே அமையும். தன் விடாயாலே அதுவும் நித்யமாகவும் தட்டில்லை. எது போலேயென்னில், நாள்தோறும் சோற்றையே ஜீவியா நிற்கச்செய்தே, அதில் ரஸாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் தன் விடாயாலே அது நித்யாநுபவமாகிறாப் போலே. அங்ஙனன்று பகவத் விஷயம். த்ரிபாத் விபூதியும் யாவதாத்மபாவியாய் அநுபவியாநின்றாலும் அநுபூதாம்சம் அல்பமாய், அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியிருக்கும்படியான அபரிச்சேத்யதை அவ்விஷயத்துக்கு உண்டாகையாலே அநுபாவ்யாம்சம் அபூர்வமாயிருக்கும். அதில் ஈச்வரன் அநுபவார்த்தமாக இவனுக்கும் அபூர்வ தர்சனத்தைப் பண்ணுவிக்கும். அப்போது கண்டபோதே மேல்விழுகையும், அநந்தரம் இதிலே ஜ்ஞாநம் ஸஞ்சரிக்கையும், பின்பு பெறாவிடில் முடியும்படியான தசை பிறக்கையுமான இப்பாகம் அபூர்வ தர்சனத்திலே உண்டாமவையாகையாலே, “இப்பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளுடைய ஸ்வபாவம் யாவதாத்மபாவி ஒருபடிப்பட எனக்கு உண்டாகவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கிறார்; பரபக்தி தன்னைக் கைங்கர்யோபகரணதயாவல்லது உபாயபுத்த்யா அபேக்ஷிக்கிறாரல்லர். “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஸாதநாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயத்தைப் பற்றினவராகையாலும், “ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ” என்று பக்தி தன்னையன்றிக்கே ஸ்வபாவத்தை அபேக்ஷிக்கிறாராகையாலும்.

விளக்கம் - (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் குருஷ்வ) – இந்த பரபக்தி, பரபக்தியால் உண்டாகின்ற பரஞானம், பரஞானத்தால் உண்டாகின்ற பரமபக்தி ஆகியவை எனக்கு இயல்பாகவே அமையவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். ஆத்மா உள்ளவரை எனக்கு மூன்றுமே உண்டாகவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். இது ஏன்? பரமபதத்தில் உள்ள அநுபவமானது பரமபக்தியால் உண்டாகும்போது, அது மட்டுமே போதுமானது ஆகாதா? “ஆத்மா உள்ளவரை, பரபக்தி மற்றும் பரஞானம் ஆகியவை வேண்டும்” என்று வேண்டுவதன் காரணம் என்ன? பரமபதத்தில் உண்டாகும் அநுபவத்தின் ஒரு பகுதியே ஒவ்வொரு நாளும் உண்டாகிறது என்றால், பரமபக்தி மட்டுமே போதுமானது ஆகும். அந்த அநுபவத்தை அடையும் ஒருவன் ஆசை எப்போதும் உள்ளதால், அந்த அநுபவமும் எப்போதும் இருப்பதில் குறையில்லை. எது போன்று

என்றால், நாம் ஒவ்வொரு நாளும் உணவை உட்கொண்டபடி உள்ளோம்; அதில் ஒவ்வொரு நாளிலும் சுவையில் வேறுபாடு இல்லை என்று வைத்துக் கொண்டாலும், நமது வேட்கையின் காரணமாக, அந்த உணவானது எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ளது; இதனைப் போன்றே அங்குள்ள அனுபவமும் ஆகும். ஆனால் பகவத் விஷயம் அது போன்றது அல்ல. பரமபதத்தில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து நின்று, தங்களுடைய ஆத்மா உள்ளவரை பகவத் விஷயத்தை அனுபவித்தாலும், அனுபவிக்கப்பட்ட பகுதியானது மிகவும் சிறியதாகவும், அனுபவிக்கப்படவேண்டிய பகுதியானது அதிகமாகவும் உள்ளதான, அளவிட இயலாத தன்மை பகவத் விஷயத்திற்கு உள்ளதால், அனுபவிக்கப்படவேண்டிய பகுதியானது, இதுவரை அனுபவிக்கப்படாதபடியே புதியதாக இருக்கும். அவற்றையும் ஒருவன் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணும் ஈச்வரன், அப்படிப்பட்ட அனுபவிக்கப்படாதபடி புதியதாக உள்ளவற்றை அவனுக்குக் காண்பிக்கிறான். அதனைக் கண்டவுடன் அதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளுகை என்பதான பரபக்தி உண்டாகிறது. தொடர்ந்து, அதனைக் குறித்தே ஞானம் பிறப்பதால், பரஞானம் உண்டாகிறது. அதன் பின்னர், அத்தகைய பகுதிகளைப் பெற இயலவில்லை என்றால் உயிர் தரிக்க இயலாது என்னும் பரபக்தி உண்டாகிறது. ஆகவே அங்கு அன்றடம் அனுபவித்தபடி உள்ள பகுதிகளில் இவை ஏற்படுவதால், “இந்த பரபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகிய மூன்றும் இயல்பாகவே ஆத்மா உள்ளவரை எனக்கு உண்டாகவேண்டும்” என்று வேண்டுகிறார். சூர்ணை (5) - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே - என்று, மற்ற ஸாதனங்களை வேண்டாதபடி உள்ள உபாயத்தைப் பற்றியவர்; சூர்ணை (15) - ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ - என்று பக்தியை மட்டும் அல்லாமல், அது இயல்பாகவே வேண்டும் என்று கேட்பவர்; இந்தக் காரணங்களால், பரபக்தியைக் கைங்கர்யத்திற்கான கருவியாக அல்லாமல், உபாயமாகக் கேட்கவில்லை.

சூர்ணை - 16

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி க்ருத பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிக அதிசய ப்ரிய பகவத் அநுபவ: அஹம் ததாவித பகவத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவாநி

சூர்ணை - 16 - அவதாரிகை - பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத கைங்கர்ய ஸ்வரூபத்தை இரண்டாம் சூர்ணையிலே பரக்க அருளிச்செய்து, இங்கேயும் சொல்லுகை

புநருக்தமன்றோவென்னில்: பரோபதேசமாக அருளிச்செய்கிறாரல்லாமையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. தோஷமில்லாமையேயன்று; குணமாக புத்தி பண்ணத் தட்டில்லை. அங்ஙனன்றிக்கே அர்த்த விநியோக பேதமுண்டு. கீழ், பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புக்குக் கைங்கர்ய ருசியை அபேக்ஷிக்கிறாராகையாலே, இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்திலே ருசியைத் தந்தருள வேணும் என்கைக்காக, இப்படிப்பட்ட கைங்கர்ய ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்தார். இங்கு ருசி பூர்வமாகப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கு, அக்கைங்கர்யந்தன்னையே அபேக்ஷிக்கிறாராகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை.

விளக்கம் - “பரபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்தி” ஆகியவற்றால் உண்டாகும் கைங்கர்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை இரண்டாம் சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் உள்ளபோது, இங்கு மீண்டும் கூறுதல் என்பது, “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் அல்லவோ எனக் கேட்கலாம். இதனை மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசம் போன்று இங்கு அருளிச்செய்வதால் அத்தகைய தோஷம் இல்லை. மேலும், தோஷம் இல்லை என்பது அல்ல, ஆனால் குணமாகக் கொள்ளவேண்டும். அது மட்டும் அல்லாமல், கருத்தில் வேறுபாடும் உள்ளது. இரண்டாம் சூர்ணையில், “தனக்கு கைங்கர்ய ருசியை அளித்தருளவேண்டும்” என்று பெரியபிராட்டியின் திருவடிகளில் சரணம் புக எண்ணினார்; ஆகவே, “இப்படிப்பட்ட விதமாக உள்ள கைங்கர்யத்தில் எனக்கு ருசியை அருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்கும் பொருட்டு, அத்தகைய கைங்கர்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை இரண்டாம் சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். இந்தச் சூர்ணையில், அத்தகைய ருசியை முன்னிட்டுக் கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தகைய கைங்கர்யத்தையே வேண்டுகிறார் என்பதாலும், “கூறியது கூறல்” என்னும் தோஷம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத) இப்பரபக்த்யாதிகளாலே பண்ணப்படுவதான. (பரிபூர்ண) பரிபூர்ணமாவது, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் இத்தனையும் ஒருபோகியாக அநுபவிக்கை. (அநவரத) அவிச்சிந்தமாயிருக்கை. விஷயாந்தரங்கள் கலசாதொழிகை. (நித்ய) யாவதாத்மபாவியாயிருக்கை. (விசததம) பரமபக்தி க்ருதமாயிருக்கை. விசதமாவது, பரபக்தி தசையில் அநுபவம்; விசததரமாவது, பரஜ்ஞாந தசையில் அநுபவம்; விசததமமாவது, பரமபக்தி தசையில் அநுபவம். (அநந்ய ப்ரயோஜந) இவ்வநுபவத்தாலே பிறக்கும் ப்ரீதியும் வேண்டா, ப்ரீதிகாரிதமான

கைங்கர்யமும் வேண்டா என்னும்படி தானே ரஸ்யமாயிருக்கை. (அநவதிக அதிசய ப்ரிய பகவத் அநுபவ: அஹம்) அநவதிகமான அதிசயத்தையுடைத்தான ப்ரீதியால் அநுபவிப்பதான பகவதநுபவத்தை நான் உடையனாய். (ததாவித பகவத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதி) அப்படிப்பட்ட அநுபவத்தாலே பிறப்பதாய், அநவதிகமான அதிசயத்தையுடைத்தான ப்ரீதி. (காரித அசேஷ அவஸ்த உசித) இப்படிப்பட்ட ப்ரீதிகாரிதமாய் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அநுகூலமாயிருக்கை. (அசேஷ சேஷதைக ரதிருப) ஸகல சேஷ வ்ருத்தியொன்றிலுமுண்டான அபிநிவேசத்தை வடிவாக உடையனாய்க் கொண்டு. (நித்ய) புநராவ்ருத்தி ரஹிதமான தேசத்திலே. (கிங்கரோ பவாநி) கைங்கர்யத்தைப் பெற்று அநுபவிப்பேனாக வேணும். அங்ஙனன்றிக்கே நித்யசப்தம் கைங்கர்ய விசேஷணமாய், நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கப் பெறவேணுமென்னவுமாய்.

விளக்கம் - (பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத) - இப்படிப்பட்ட பரபக்தி முதலானவற்றால் உண்டாகின்ற. (பரிபூர்ண) - பரிபூர்ணம் என்றால் “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள்” ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்றாக அநுபவித்தல். (அநவரத) - அத்தகைய அநுபவமானது இடைவிடாமல், மற்ற விஷயங்கள் ஏதும் கலக்காமல் இருத்தல். (நித்ய) ஆத்மா உள்ளவரை தொடர்தல். (விசதம) - இத்தகைய அநுபவமானது பரமபக்தியால் உண்டாகிறது. விசதம் என்றால், பரபக்தி நிலையில் அநுபவம்; விசததரம் என்றால், பரஜ்ஞாந நிலையில் அநுபவம்; விசதமம் என்றால், பரமபக்தி நிலையில் அநுபவம். (அநந்ய ப்ரயோஜந) - இத்தகைய அநுபவத்தால் உண்டாகும் ப்ரீதியும் அவசியம் இல்லை, அத்தகைய ப்ரீதியால் உண்டாகும் கைங்கர்யமும் அவசியம் இல்லை; இவ்விதமாகக் கூறும்படி, அநுபவமே சுவையாக உள்ளது. (அநவதிக அதிசய ப்ரிய பகவத் அநுபவ: அஹம்) - எல்லையில்லாத சிறப்பு கொண்டதான ப்ரீதியால் அநுபவிக்கக்கூடிய பகவத் அநுபவத்தை அடையும் நான். (ததாவித பகவத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதி) - அப்படிப்பட்ட பகவத் அநுபவத்தாலே உண்டாவதும், எல்லையில்லாத சிறப்பு கொண்டதான ப்ரீதி. (காரித அசேஷ அவஸ்த உசித) - இப்படிப்பட்ட ப்ரீதியால் உண்டானதால், அனைத்து நிலைகளிலும் ஏற்கும்படியாகவே உள்ளது. (அசேஷ சேஷதைக ரதிருப) - அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் உண்டாகும் “ஆழ்ந்த ஈடுபாடு” என்பதையே வடிவமாகக் கொண்டவனாக. (நித்ய) - மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புதல் என்பது

இல்லாத பரமபதத்தில். (கிங்கரோ பவாநி) - கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நான் அனுபவிக்க வேண்டும். அல்லது, “நித்ய” என்பதை கைங்கர்யத்திற்குச் சேர்த்துக் கொண்டு, “நித்யமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நான் அனுபவிக்க வேண்டும்” என்றும் கொள்ளலாம்.

சூர்ணை – 17

ஏவம்பூத மத் கைங்கர்ய ப்ராப்தி உபாயதயா அவக்லுப்த ஸமஸ்த வஸ்து விஹீநோபி, அநந்த தத் விரோதி பாபாக்ராந்த: அபி, அநந்த மத் அபசார யுக்தோபி, அநந்த மதீய அபசார யுக்தோபி, அநந்த அஸஹ்ய அபசார யுக்தோபி, ஏதத் கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத அஹங்கார விமூடாத்ம ஸ்வபாவ: அபி, ஏதத் உபய கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி, ஏதத் அநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி, ஏதந்மூல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுகது:க்க, தத்தேது தத் இதர உபேக்ஷணீய விஷய அநுபவ ஜ்ஞாந ஸங்கோச ரூப மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி, யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம் கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி விக்ந: மத் ப்ரஸாத லப்த மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி:, மத் ப்ரஸாதாத் ஏவ ஸாக்ஷாத் க்ருத யதாவஸ்தித மத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி லீலா உபகரண விஸ்தார:, அபரோக்ஷ ஸித்த மத் நியாம்யதா மத் தாஸ்யைக ஸ்வபாவ ஆத்ம ஸ்வரூப:, மத் ஏக அநுபவ:, மத் தாஸ்யைக ப்ரிய:, பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்யப்ரயோஜந அநவதிக அதிசய ப்ரிய மத் அநுபவஸ் த்வம் ததாவித மத் அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷ அவஸ்த உசித சேஷ சேஷதைக ரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவ

சூர்ணை – 17 – அவதாரிகை – இப்படி த்வயம் வ்யாக்யாதம். த்வயம் வ்யாக்யாதமா யிற்றாகில், இனிமேல் செய்கிறதென்னென்னில், இப்படி உபாயோபேயாத்யவஸிதனான இவ்வதிகாரி பக்கல், “சோம்பரை யுகத்தி போலும்” என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் தமக்குண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவற்றைப் பரக்க அநுபாஷித்துக் கொண்டு, “உமக்கு மத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வமும் குறைவற உண்டாகவேணும்” என்று அருளிச்செய்து, இவருடைய ஹ்ருதயத்தை ஸந்துஷ்டமாக்குகிறார். “இப்படிப் பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தாரென்று நாங்கள் விச்வஸித்திருக்கும்படியென்?” என்று எம்பார் கேட்டருள, “எனக்குப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய சீலாதி குணங்களை ஹஸ்தா

மலகமாகக் காட்டித் தந்தார். அங்கு திருவுள்ளமாகாதது என் வாயால் புறப்படாதே. அவர் சொல்லுவிக்கச் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே அவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையென்று விச்வஸித்திருக்கத் தட்டில்லை” என்று உடையவர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – இப்படியாக த்வய மந்த்ரம் விளக்கப்பட்டது. இவ்விடம் த்வயத்தை விளக்கிய பின்னர் அடுத்து என்ன கூறுகிறார்? இவ்விதமாக “அடையப்படவேண்டிய இலக்கு மற்றும் அதனை அடையும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான்” என்று உறுதி கொண்ட அதிகாரியைக் குறித்து, திருமாலை (37) - சோம்பரை உகத்தி போலும் – என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியபெருமாள் தமக்கு ஏற்பட்ட எல்லையற்றை ப்ரீதி காரணமாக, இதுவரை கூறப்பட்ட சூர்ணைகளில் உள்ளவற்றை, தனது திருவாக்கு கொண்டு விரிவாக மீண்டும் அருளிச்செய்தான்; மேலும் உடையவரிடம், “நம்முடைய அருளால் உமக்கு அனைத்தும் குறைவின்றி உண்டாகக் கடவது”, என்று அருளிச்செய்தான்; இப்படியாக எம்பெருமானாருடைய இதயத்தை மகிழ வைத்தான். இதனைக் கேட்ட எம்பார் உடையவரிடம், “இப்படியாக பெரியபெருமாள் உம்மிடம் அருளிச்செய்தான் என்று நாங்கள் எவ்விதம் நம்பலாம்?” என்று கேட்டார். இதற்கு உடையவர், “எனக்குப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய சீலம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்களை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகக் காண்பித்தான். அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் இல்லாத ஏதும் எனது வாக்கில் வராது. இவை அனைத்தும் அவன் என்னைக் கூறும்படியாக உரைத்த சொற்கள் என்பதால், இவை அனைத்தும் அவன் அருளிச்செய்த சொற்கள் என்று நம்புவதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம்பூத மத் கைங்கர்ய ப்ராப்தி) இப்படிப்பட்ட என்னுடைய கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு. (உபாயதயா அவக்ஷுப்த) உபாயமாக வேதாந்தத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸநாத்மகமான கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள் உமக்கு இல்லையேயாகிலும். (ஸமஸ்த வஸ்து விஹீநோபி) இவ்வுபாஸநாங்கமான ஜீவ பர யாதாத்மய ஜ்ஞாநமென்ன, இதுக்கு அடியான வர்ணாச்ரம அநுஷ்டாநமென்ன, இதுக்கெல்லாவற்றுக்கும் அடியான அமாநித்வாத்யாத்ம குணங்களென்ன, இப்படிச் சொல்லுகிற ஸர்வமும் உமக்கில்லையேயாகிலும். (அநந்த தத் விரோதி பாபாக்ராந்தோபி) இவையில்லாமையே யன்றியே, இவற்றுக்கு விரோதியான அநந்த பாபங்களாலே ஆக்ராந்தராயிருந்தீரே யாகிலும், இவற்றிலே இழியவொட்டாதேயிருக்கிற ஸகல பாபங்களாலே நெருக்குண்டிருந்தீரேயாகிலும். (அநந்த மத் அபசார யுக்தோபி) முடிவில்லாத நம்

விஷயமான அபசாரத்தோடே கூடியிருந்தீராகிலும். கீழ்ச் சொன்ன விரோதி பாபங்களும் அபசாரமாகின்றன. அவையாகிறன, சாஸ்த்ர விருத்தமானத்தைச் செய்கையும், விஹிதமானவற்றைச் செய்யாதொழிகையும். அவைதான் ஈச்வராஜ்ஞாதி லங்கநமாகையாலே பகவதபசாரமாகக் கடவது. அதில் பாகவதபசாராதிகளுடைய க்ரௌர்யாதிசயத்தாலே பிரியச் சொல்லுகைக்காக அக்ருத்யகரண க்ருத்யகரணங்களைக் கீழ் பாப சப்தத்தாலே சொன்னார். (அநந்த மத் அபசார யுக்தோபி அநந்த மதீய அபசார யுக்தோபி அநந்த அஸஹ்ய அபசார யுக்தோபி) இப்படி மத் விஷயத்திலும், மதீயர் பக்கலிலும், அஸஹ்யமாயுமுள்ள அஸங்க்யாதமான அபராதங்களை உடையீராயிருந்தீரே யாகிலும்.

விளக்கம் - (ஏவம்பூத மத் கைங்கர்ய ப்ராப்தி) - இப்படிப்பட்ட என்னுடைய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு. (உபாயதயா அவக்லுப்த) - உபாயமாக வேதாந்தத்தில் கூறப்பட்டதான, உபாஸனத்தை உள்ளடக்கிய கர்மம்யோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவை உமக்கு இல்லையென்றாலும். (ஸமஸ்த வஸ்து விஹீநோபி) – இத்தகைய உபாஸனத்திற்கு அங்கமாக உள்ள “ஜீவாத்மா-பரமாத்மா” குறித்த உண்மையான ஞானம், அந்த ஞானத்தை அடைவதற்கு அடிப்படையான வர்ணாச்ரமங்களுக்கு ஏற்ற கர்மங்களை இயற்றுதல், இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ளதான தற்பெருமை இன்மை முதலான ஆத்ம குணங்கள், இப்படியாக உள்ள அனைத்தும் உமக்கு இல்லையென்றாலும். (அநந்த தத் விரோதி பாபாக்ராதோபி) – இவை இல்லாதது மட்டும் அல்லாமல், இவற்றைத் தடுக்கும் விரோதியான பாபங்களுக்கு வசப்பட்டு உள்ளீர் என்றாலும், இவற்றில் ஈடுபட இயலாதபடி உள்ள அனைத்து பாபங்களாலும் நெருக்கப்பட்டு உள்ளீர் என்றாலும். (அநந்த மத் அபசார யுக்தோபி) – நம்முடைய விஷயமாகச் செய்யப்பட்ட கணக்கில்லாத அபசாரங்களுடன் உள்ளீர் என்றாலும். முன்பு கூறப்பட்ட விரோதிகளான பாபங்களும் அபசாரங்களே ஆகும். அவையாவன, சாஸ்த்ரங்கள் தடுப்பதைச் செய்தலும், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தலும் ஆகும். அவை, ஈச்வரனுடைய ஆணைகளான சாஸ்த்ரங்களை மூறுதல் என்பதால், பகவத் அபசாரங்கள் ஆகின்றன. அபசாரங்களில் பாகவத அபசாரங்களுடைய கொடிய தன்மை காரணமாக, அவற்றைத் தனியாக உரைத்து, “சாஸ்த்ரங்கள் தடுப்பதைச் செய்தல், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல்” ஆகியவற்றை “பாபம்” என்பதால் கூறினார். (அநந்த மத் அபசார யுக்தோபி அநந்த மதீய அபசார யுக்தோபி அநந்த

அஸஹ்ய அபசார யுக்தோபி) – இப்படியாக எனது விஷயத்திலும், எனது அடியார்கள் விஷயத்திலும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கணக்கற்ற குற்றங்களை இழைத்தவராக உள்ளீர் என்றாலும்.

வ்யாக்யானம் - (ஏதத் கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத அஹங்கார) இப்படிப்பட்ட பாபங்களுக்குக் கார்யமும், காரணமுமாயிருக்கும் அநாதியான விபரீதாஹங்காரம். தேஹாத்மாபிமானத்துக்கு அடி பாபங்களாகையாலே கார்யமுமாய், பாபங்களுக்கு அடி தேஹாத்மாபிமாநமாகையாலே காரணமுமாயிருக்கும். விபரீதாஹங்காரமாவது, அஹமல்லாததிலே அஹம் புத்தி பண்ணுகை. அதாவது, அஹமர்த்தம் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், ஏகரூபமாய், ப்ரக்ருதே: பரமாயிருக்க, து:க்க ரூபமாய், ஜட ரூபமாய், ஸதத பரிணாமிநியான ப்ரக்ருதியிலே அஹம் புத்தி பண்ணுகை. இத்தால் பலித்த கார்யமேதென்னில், (விமூடாத்ம ஸ்வபாவோபி) ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவமான சேஷத்வம் மறையுண்டது. சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வபாவமென்பா னென்னென்னில், சேஷத்வம் ஸ்வரூபமே. அதை இவனால் செய்யலாவதில்லை, அவன் கையிலே கிடக்கையாலே. இனி, ஸ்வரூபம் சேஷத்வமானால் ஸ்வபாவமும் “சேஷோஹம்” என்றிருக்கை. அதைத் தவிர்ந்து “ஸ்வதந்ரோஹம்” என்னப் பண்ணுகை. இப்படிப்பட்ட விபரீதாஹங்காரத்தாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உடையீராயிருந்தீரேயாகிலும். (ஏதத் உபய கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி) இப்படிப்பட்ட பாபங்களுக்கும் அஹங்காரத்துக்கும் கார்யமுமாய், காரணமுமாயிருந்துள்ள விபரீத வாஸநையாலே ஸம்பத்தராயிருந்தீரேயாகிலும்; பாபத்திலும் அஹங்காரத்திலும் பழகிப் போந்த வழக்கத்தாலே வாஸநை கார்யமுமாய், பாபத்திலும் அஹங்காரத்திலும் மூட்டுமது வாஸநையாகையாலே காரணமுமாயிருக்கும். விபரீத வாஸநையாவது துர்வாஸநை. இப்படிப்பட்ட துர்வாஸநையாலே கட்டுண்டிருந்தீரேயாகிலும்.

விளக்கம் - (ஏதத் கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத அஹங்கார) - இப்படிப்பட்ட பாபங்களால் உண்டாவதாகவும், அந்தப் பாபங்களை உண்டாக்குவதாகவும் இருப்பது, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள விபரீத அஹங்காரம் ஆகும். சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுதல் என்பதற்கான காரணம் பாபங்கள் என்பதால், இத்தகைய அஹங்காரம் பாபங்களால் உண்டாவதாக இருக்கும்; பாபங்களுக்கு அடிப்படை,

சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுதல் என்பதால், இத்தகைய அஹங்காரமானது மேன்மேலும் பாபங்களுக்குக் காரணமாக இருப்பதாகும். விபரீத அஹங்காரம் என்றால், “நான்” என்பது அல்லாத சரீரத்தில், “நான்” என்னும் அண்ணம் கொள்ளுதல் ஆகும். அதாவது, “அஹம் – நான்” என்று சொல்லக்கூடிய ஆத்ம வஸ்துவானது, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும் உள்ளது; இதனை விடுத்து, துக்கத்தையே வடிவமாகக் கொண்டதும், அறிவற்றதாகவும், எப்போதும் மாறியபடி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற சரீரத்தை “அஹம் – நான்” என்று எண்ணுதல் நிகழ்கிறது. இதன் விளைவாக உண்டாவது என்ன? (விழுடாதம் ஸ்வபாவோபி) – ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ள “பகவானுக்கு அடிமை” என்னும் தன்மை மறைகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவிற்கு அந்தரங்க ஸ்வரூபமாக உள்ளபோது, அதனை இயல்பான தன்மை என்று கூறுவது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே ஆகும்; ஆனாலும், சேதநனால் அதனைக் கைக்கொள்ள இயல்வதில்லை; காரணம், இந்த நிலையானது பகவானின் வசம் உள்ளதால் ஆகும். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அடிமைத்தன்மை கொண்டதாகும் என்றாலும், “சேஷ: அஹம் – நான் அடிமை” என்று இருக்கவேண்டியது அவனுடைய இயல்பாக இருத்தல்வேண்டும். ஆனால், இதனை விடுத்து “ஸ்வதந்ரோஹம் – நான் சுதந்திரமானவன்” என்று விபரீத அஹங்காரம் எண்ண வைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட விபரீத அஹங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நீவிர் கொண்டுள்ளீர் என்றாலும். (ஏதத் உபய கார்ய காரண பூதநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி) - இப்படிப்பட்ட பாபங்கள் மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியவற்றால் உண்டாவதும், அவற்றை மேன்மேலும் வளர்ப்பதும் ஆகிய விபரீத வாஸநையால் நீவிர் பந்தப்பட்டு உள்ளீர் என்றாலும். பாபம் மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியவற்றில் பழகியபடி உள்ளதால் வாஸனை உண்டாகிறது; எனவே இந்த வாஸனையானது, இவற்றால் உண்டான கார்யம் என்றாகிறது. இது, பாபம் மற்றும் அஹங்காரத்தை மேலும் வளர்த்தபடி உள்ளதால், அவற்றின் காரணப்பொருளாக உள்ளது. விபரீத வாஸனை என்றால், தாழ்ந்த விஷயங்களில் உண்டாகும் வாஸனை ஆகும். இப்படிப்பட்ட தூர்வாஸநையால் நீவிர் கட்டுண்டு உள்ளீர் என்றாலும்.

வ்யாக்யானம் - (ஏதத் அநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி) ஏதத் அநுகுணமாவது, இவற்றையெல்லாம் விளைப்பதாயிருக்கை. விசேஷ ப்ரக்ருதியாவது, துஷ்ப்ரக்ருதி

யென்றபடி. “பத்தோபி” என்னவமைந்திருக்க, “ஸம்பத்தோபி” என்றது, ஒரு ஸர்வசக்தி பிரிக்கப் பார்த்தாலும் பிரிக்கவரிதாம்படியாகப் பிணையுண்ட உறைப்பைச் சொன்னபடி. இப்படிப்பட்ட துஷ்ப்ரக்ருதியிலே ஸம்பந்தித்திருந்தீரேயாகிலும். (ஏதந்மூல ஆத்யாமிகாதி பௌதிகாதி தைவிக) இப்ரக்ருதியடியாக வருகிற தாபத்ரயங்கள். ஆத்யாத்மிகமாவது, ஆதியாயும் வ்யாதியாயுமிருக்கும். ஆதியாவது, “காம க்ரோத பய த்வேஷ லோப மோஹ விஷாதஜ: | சோகாஸூயாவமாநேர்ஷ்யா மாத்ஸர்யாதிமயஸ் ததா” என்கிற இவை. வ்யாதியாவது, “சிரோரோக ப்ரதிச்யாய ஜ்வரகூலபகந்தரை: | குல்மார்ச்சவ்ய துச்வாஸச்சர்த்யாதிபிரநேகதா || ததாஷ்டிரோகாதிஸார குஷ்டாங்காமய ஸம்ஜ்ஞிதை:” என்கிற இவை. ஆதிபௌதிகமாவது, “பசு பக்ஷி மநுஷ்யாத்யை: பிசாசோரக ராசக்ஷை: | ஸரீஸ்ருபாத்யைச்ச ந்ருணாம் ஜாயதே சாதிபௌதிக:” என்கிற இவை. ஆதிதைவிகமாவது, “சீதோஷ்ணவாத வர்ஷாம்பு வைத்யுதாதி ஸமுத்பவ:” என்கிற இவை. (ஸுக து:க்க தத்தேது) இவை ஸுகதுக்க ஹேதுவாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஏதத் அநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி) ஏதத் அநுகுணமாவது, இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும் உண்டாக்குவதாக இருத்தல். விசேஷ ப்ரக்ருதி என்பது, தீய ப்ரக்ருதி; இது சரீரத்தைக் குறிக்கும். “பத்தோபி – பந்தப்பட்டு” என்று கூறினால் மட்டுமே போதுமானது; ஆனால் “ஸம்பத்தோபி” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஒரு வஸ்துவானது இந்தப் பந்தத்தைப் பிரிக்க முயன்றாலும் பிரிக்க இயலாதபடி உள்ள பிணைக்கப்பட்டுள்ள உறுதியைக் கூறவே ஆகும். இப்படிப்பட்ட துஷ்ப்ரக்ருதியில் நீவிர் பந்தப்பட்டுக் கிடந்தாலும். (ஏதந்மூல ஆத்யாமிகாதி பௌதிகாதி தைவிக) – இந்தச் சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக உண்டாகும் மூன்று துன்பங்கள். இவற்றில், “ஆத்யாத்மிகம்” என்றால் “ஆதியாகவும் வ்யாதியாகவும்” உள்ளதாகும். இங்குள்ள ஆதி என்பது, ஸ்ரீவிபு. (6-5-5) - காம க்ரோத பய த்வேஷ லோப மோஹ விஷாதஜ: | சோகாஸூயாவமாநேர்ஷ்யா மாத்ஸர்யாதி மயஸ் ததா - காமம், சினம், அச்சம், வெறுப்பு, பேராசை, மயக்கம் ஆகியவற்றால் உண்டாகவல்ல கவலை, பொறாமை, அவமானம், சச்சரவு என்பது போன்ற பலவிதங்களில் மனதில் ஏற்படக்கூடிய துக்கங்கள் உள்ளன - என்பவை ஆகும். வ்யாதி என்பது, ஸ்ரீவிபு. (6-5-2, 3) - சிரோரோக ப்ரதிச்யாய ஜ்வரகூல பகந்தரை: | குல்மார்ச்சவ்யது ச்வாஸச்சர்த்யாதிபிரநேகதா || ததாஷ்டிரோகாதி ஸார குஷ்டாங்காமய ஸம்ஜ்ஞிதை: - தலைவலி, அஜீரணம், ஜ்வரம், சூலம், ஆசனவாயு புண் என்பது

போன்றவையும்; கண்ணில் உள்ள நோய், குஷ்டம் என்பது போன்றவையும் பல வ்யாதிகள் – என்பவை ஆகும். ஆதிபௌதிகம் என்றால், ஸ்ரீவிபு. (6-5-7) - பசு பக்ஷி மநுஷ்யாத்யை: பிசாசோரக ராக்ஷஸை: | ஸரீஸ்ருபாத்யைச்ச ந்ருணாம் ஜாயதே ச ஆதிபௌதிக: - விலங்குகள், பறவைகள், மனிதர்கள் போன்றவற்றாலும்; பிசாசு, பாம்புகள், ராக்ஷஸர்கள் போன்றவற்றாலும்; ஊர்வன போன்றவற்றாலும் ஆதிபௌதிகள் உண்டாகிறது – என்பவை ஆகும். ஆதிதைவிகம் என்றால், ஸ்ரீவிபு. (6-5-8) – சீத உஷ்ண வாத வர்ஷாம்பு வைத்யுதாதி ஸமுத்பவ: - குளிர், உஷ்ணம், காற்று, மழை, நீர், மின்னல் போன்ற பலவற்றாலும் உண்டாகிறது – என்பவற்றால் உண்டாகக்கூடிய துன்பங்கள் ஆகும். இவை, இன்பதுன்பங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் – இவை ஹேதுவானால், விஷயத்தைப் பற்றியன்றோ ஸுக து:க்கங்களுண்டாவது; அதுக்கு விஷயமேதென்னில், (ததிதரோபேக்ஷணீய) ஸ்வவிஷயமும், இதர விஷயமும், உபேக்ஷணீய விஷயமும். ஸ்வவிஷயத்தில் ஸுகது:க்க ப்ரகாரம் ஏதென்னில், ஸ்வவிஷயத்தில் காமம் அந்வயத்தில் ஸுக ஹேதுவாயிருக்கும், வ்யதிரேகத்தில் து:க்க ஹேதுவாயிருக்கும். ஸ்வவிஷயத்தில் க்ரோதமானது, எதிரியை நியமித்தல் முடித்தல் செய்யும்போது ஸுக ஹேதுவாய், எதிரியைக் காணாதொழிதல், கண்டு மேல் விழ்வொண்ணாதொழிதல் செய்தால் க்ரோதம் விஞ்சித் தன்னையே நலிகையாலே து:க்க ஹேதுவாயிருக்கும். ஒரு ரோகாதிகளில் கனத்த வ்யாதி, து:க்க ஹேதுவாய், அதைக் குறித்து நொய்ய வ்யாதி ஸுகஹேதுவாயிருக்கும். ஒருவன் நோய்கொண்டு கிடந்தால், அதுக்கு மேலே தண்டலிலேயிட்டுக் கனக்க நலியப் புக்கு நோயென்று விட்டுப் போந்தால் அந்நோய் ஸுக ஹேதுவாயிருக்கும். இதர விஷயத்தில் ஸுக துக்கங்களில் வந்தால் அநுகூல விஷயத்தில் வ்யஸநம் து:க்க ஹேதுவாய், ப்ரதிகூல விஷயத்தில் வ்யஸநம் ஸுக ஹேதுவாயிருக்கும். மத்யஸ்தங்களில் உபேக்ஷா விஷயமாயிருக்கும். (ததிதரோபேக்ஷணீய விஷயாநுபவ ஜ்ஞாந ஸங்கோச ரூப) இப்படி ஸ்வவிஷயமாயும், அநுகூலவிஷயமாயும், ப்ரதிகூல விஷயமாயும், மத்யஸ்த விஷயமாயுமிருந்துள்ள அநுபவம் ஜ்ஞாந ஸங்கோசரூபமாயிருக்கும். எதுக்கு ஸங்கோசமென்னில், பகவத் விஷயமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோச ரூபமாயிருக்கும். இந்த ஜ்ஞாநந்தானே தென்னில், பரபக்த்யாதிகளுக்கும் பூர்வகாலீநமான அநந்யப்ரயோஜநதயா பக்திரூபாபந் ஜ்ஞாநம். இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோச ரூபமாகையாலே இதடியாகப் பிறப்பதான பக்த்யாதிகளுக்கு விக்நமாய் முடியும்.

விளக்கம் - இவை சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணம் என வைப்போம்; ஆனால், விஷயங்களைக் குறித்து அல்லவோ சுகதுக்கங்கள் உண்டாகும்? அவற்றுக்கு விஷயங்கள் என்ன? (தத் இதர உபேக்ஷணீய) - தனக்கும், மற்றவர்களுக்கும், சம்பந்தம் அற்றவர்களுக்கும் உண்டாகவல்ல காமம் போன்ற விஷயங்களுடைய. தனது விஷயத்தில், ஆத்யாத்மிகம் போன்றவை சுகதுக்கங்களாக உள்ள விதங்கள் என்ன? தனது விருப்பம் நிறைவேறும்போதும் சுகம் உண்டாகக் காரணமாகவும், விருப்பம் நிறைவேறாதபோது துக்கம் உண்டாகக் காரணமாகவும் அவை உள்ளன. தன்னுடைய கோபமானது, தனது விரோதியை அழிக்கும்போது சுகம் உண்டாகக் காரணமாகவும், விரோதியை ஏதும் செய்ய இயலாதபோது துக்கம் உண்டாகக் காரணமாகவும் இருக்கும். ஒருவன் நோய்வாய்ப்படும்போது, பெரிய நோயாக இருந்தால் துக்கத்திற்குக் காரணமாகவும், சிறிய நோயாக இருந்தால் சுகம் உண்டாகக் காரணமாகவும் இருக்கும். ஒருவன் நோய்வாய்ப்படும்போது, அந்த நேரத்தில் அவனுக்கு ராஜதண்டனை அளிக்க முற்படும் நேரத்தில், அவனுடைய நோய் காரணமாக அவனை ஏதும் செய்யாமல் விடும்போது, அந்த நோயானது, சுகம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ளது. தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களுடைய சுகதுக்க விஷயங்களை ஆராய்ந்தால், நமக்கு வேண்டப்பட்டவர் அடையும் துன்பமானது, நமது துக்கத்திற்குக் காரணமாகவும்; நமக்கு வேண்டாதவர்கள் அடையும் துன்பமானது, நமது இன்பத்திற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது. நமக்கு ஸம்பந்தம் இல்லாதவர்கள் விஷயங்களில் உண்டாகும் சுகதுக்கங்கள், நம்மாம் விலக்கப்பட்டவையாகவே உள்ளது. (தத் இதர உபேக்ஷணீய விஷய அநுபவ ஜ்ஞாந ஸங்கோச ரூப) - இவ்விதமாக நமக்கும், நமக்கு வேண்டப்பட்டவர்களுக்கும், நமக்கு வேண்டப்படாதவர்களுக்கும், நம்முடன் ஸம்பந்தம் அற்றவர்களுக்கும் உண்டாகும் சுகதுக்கம் குறித்த அநுபவங்கள் அனைத்தும், நம்முடைய ஞானத்தைச் சுருங்கும்படிச் செய்வதாகவே உள்ளன. அதாவது, பகவத் விஷயம் குறித்த நம்முடைய ஞானத்தைச் சுருங்கும்படிச் செய்வதாகவே உள்ளன. இத்தகைய ஞானமானது, பரபக்தி முதலான பலவும் உண்டாகும் முன்பு எழுகின்ற, வேறு பயன் எதனையும் கருதாத, பக்தியுடன் கூடிய ஞானம் ஆகும். இத்தகைய ஞானம் சுருங்குவதால், இந்த ஞானம் மூலம் உண்டாகவல்ல பக்தி போன்றவற்றுக்கு தடைகள் உண்டாகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆகையாலே, (மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி) என்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே நித்யமாய், ஏக ரூபமாயிருந்துள்ள பரபக்த்யாதிகளுக்கும் விக்நமாய் முடியும். (ப்ரதிஹதோபி) ஹதமாகையாவது நசிக்கை. அதாவது, நஷ்ட கல்பமாகை. ஆக, மத் சரணாரவிந்தங்களிலே ஏகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பரபக்த்யாதிகளுக்கு விக்நமாயிருந்துள்ள ததிதரோபேக்ஷணீயமான இதர விஷய ஜ்ஞாநங்களாலே நஷ்ட கல்பராயிருந்தீரேயாகிலும். (யேந கேநாபி ப்ரகாரேண) ஆக, வேதாந்த லித்தமான கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள் உமக்கில்லையேயாகிலும், இவற்றுக்கு அங்கமான அமாநித்வாத்யாத்ம குணங்கள் உமக்கில்லையேயாகிலும், இவையில்லாமையேயன்றியே இவற்றுக்கு விரோதியான மதபசாராதி ஸகலபாபங்களாலே நெருக்குண்டிருந்தீரேயாகிலும், இவற்றுக்கடியான விபரீதாஹங்காரத்தாலே மறையுண்டிருந்தீரேயாகிலும், இவையிரண்டுக்குமடியான விபரீத வாஸநையாலே கட்டுண்டிருந்தீரேயாகிலும், இவையெல்லாத்துக்குமடியான துஷ்ப்ரக்ருதியிலே ஸம்பந்தித்திருந்தீரேயாகிலும், மச்சரணாரவிந்தங்களிலே ஏகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளுக்கு விக்நமாயிருந்துள்ள இதர விஷயங்களாலே நஷ்ட கல்பராயிருந்தீரேயாகிலும். (யேந கேநாபி ப்ரகாரேண) ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலேயென்றது, அஹ்ருதயமாகவுமாம், ஸஹ்ருதயமாகவுமாம், ஆர்த்தராகவுமாம், த்ருப்தராகவுமாம், அர்த்த ஸஹிதமாகவுமாம், அர்த்த விதுரமாகவுமாம், அதிலொரு நிர்ப்பந்தமில்லை. த்வயமாமித்தனையே வேண்டுவது. மந்த்ராந்தரங்களாக வொண்ணாது; அதொழிந்தால் மோக்ஷ ஸாதநங்களேயாகிலும் அர்த்த பூர்த்தியுண்டான வ்யாபகாந்தரங்களுமாகவொண்ணாது. அதுவுமொழிந்தால் திருமந்த்ரமாகவும் போராது. த்வயமேயாக வேணும். அது தன்னிலும் பூர்வார்த்தமேயாகையும் போராது. உத்தரார்த்த மாகையும் போராது. த்வயமேயாக வேணும். அதனால் வருவதென்னென்றால், பூர்வார்த்தத்தையே சொன்னானாகில் அது ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதாரணமாகையாலே, “புருஷார்த்தமேதோ?” என்ன வேண்டி வரும். உத்தரார்த்தம் சொன்னானாகில் ஸாதநாந்தரங்களும் ஸஞ்சரிக்கையாலே “ஸாதநமேதோ?” என்ன வேண்டி வரும். அவையிரண்டு குறையும் தீரும்போது த்வயமேயாகவேணும். (த்வயவக்தா த்வம்) இப்படி த்வயத்தை வாயாலே உச்சரித்த நீர்.

விளக்கம் – இதன் விளைவாக, (மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி) – எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதான எனது திருவடிகளில் எப்போதும் உள்ளதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரபக்தி போன்றவற்றுக்கும் தடையாக இருக்கும். (ப்ரதிஹதோபி) – ஹதம் என்றால் அழிந்து போதல்; அதாவது, நஷ்டம். ஆகவே, எனது திருவடிகளில் ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், அனைத்துமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரபக்தி போன்றவற்றுக்குத் தடையாக உள்ளதும், மற்றவற்றுக்கு வேண்டத்தக்கதாக உள்ளதும் ஆகிய மற்றவற்றைக் குறித்த ஞானங்கள் மூலம், அழிந்துள்ளீர் என்றாலும். (யேந கேநாபி ப்ரகாரேண) - ஆக, வேதாந்தம் மூலம் உண்டாகவல்ல “கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம்” ஆங்கியவை உமக்கு இல்லை என்றாலும்; இவற்றுக்கு அங்கமாக உள்ள அமாநித்வம் போன்ற ஆத்ம குணங்கள் உமக்கு இல்லை என்றாலும்; இவை இல்லை என்பது மட்டும் அல்லாமல், இவற்றுக்கு விரோதியாக உள்ள பகவத் அபசாரம் போன்ற பலவிதமான பாபங்களால் நீவிர் சூழப்பட்டு இருந்தாலும்; இவை உண்டாக அடிப்படையாக உள்ள விபரீத அஹங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்தீர் என்றாலும்; இத்தகைய இரண்டிற்கும் அடிப்படையாக உள்ள விபரீத வாஸனையால் கட்டுப்பட்டு நின்றாலும்; இவை அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தாழ்ந்த சரீரத்தில் பந்தப்பட்டு நின்றாலும்; எனது திருவடிகளில் ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், அனைத்துமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரபக்தி போன்றவற்றுக்குத் தடையாக உள்ள மற்ற விஷயங்களால் நீவிர் அழிந்தபடி இருந்தாலும். (யேந கேநாபி ப்ரகாரேண) – இங்கு “ஏதேனும் ஒரு விதத்தில்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது மனப்பூர்வமாக உரைத்தாலும், மனம் ஏற்காமல் உரைத்தாலும், பகவானை அடையவேண்டும் என்று விருப்பத்துடன் இருந்தாலும், மனநிறைவுடன் கூடியபடி இருந்தாலும், பொருளை உணர்ந்து உரைத்தாலும், பொருள் உணராமல் கூறினாலும் சரியே; எந்த ஒரு விதிமுறையும் இல்லை; த்வய மந்த்ரத்தின் உச்சரிப்பே போதுமானது ஆகும். மற்ற மந்த்ரங்களைக் கூறி எவ்வித பயனும் இல்லை. ஆழ்ந்த பொருளுடன், மோக்ஷ ஸாதனங்களாக இருப்பினும், வ்யாபக மந்த்ரங்களாலும் பயன் இல்லை [மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்கள்: ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய, ஓம் நமோ விஷ்ணவே]. இவற்றையும் விடுத்தால், திருமந்த்ரம் மட்டுமே போதாது. த்வய மந்த்ரமே அவசியமானது ஆகும். இதிலும் பூர்வபாகத்தின் கருத்து மட்டுமே போதாது, உத்தரபாகத்தின் பொருள் மட்டுமே போதாது; முழுமையான த்வய மந்த்ரமே வேண்டும். த்வயத்தில் உள்ள முதல் பகுதியான சரணத்தை மட்டுமே

எண்ணியபடி இருந்தால், அது அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்றாக உள்ளதால், “உமக்கு உண்டாகும் புருஷார்த்தம் என்ன?”, என்னும் கேள்வி உண்டாகும். த்வயத்தில் உள்ள இரண்டாம் பகுதியை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்தால், அதில் கூறப்பட்ட கைங்கர்யமானது, பக்தி போன்ற உபாயங்களாலும் அடையத்தக்கது என்பதால், “உமக்கான ஸாதநம் என்ன?” என்னும் கேள்வி உண்டாகும். இந்த இரண்டு குறைகளும் நீங்கவேண்டும் என்றால், முழுமையான த்வயத்தை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும். (த்வயவக்தா த்வம்) – இவ்விதமாக முழுமையான த்வயத்தை வாயால் உச்சரித்த நீவிர்.

வ்யாக்யானம் - (கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக) த்வய வசந ப்ரேரிதையாயிருந்துள்ள க்ருபையொன்றாலும், ஸஹேதுகமாகவும் நிச்சேஷமாகவும் நஷ்டமாகவுடையீராயிருக்கக் கடவீர். த்வய வசநம் ப்ரேரிக்குமிடத்தில் ஸ்வக்ருத்யமும் கூடியிருக்குமோவென்னில், (கேவலம் மதீயயைவ தயயா) வெறும் இத்வய வசநமே புக்கு ப்ரேரித்துப் புறப்பட விட்ட என்னுடைய க்ருபையொன்றினாலும், ஸஹேதுகமாகவும் நிச்சேஷமாகவும் விநஷ்டமாக உடையீராகக் கடவீர். விநஷ்டமாவதேதென்னில், (மச்சரணாவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந:) என்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே ஐகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளுக்கு விக்நமாயிருந்துள்ள இதர விஷய ஜ்ஞாநங்கள் இவ்விடத்தில் நிச்சேஷமாக விநஷ்டமாகக் கடவது. எதுதான் நிச்சேஷமாக விநஷ்டமாகிறது, இதர விஷய ஜ்ஞாநமேயோ? என்னில், (ஸஹேதுக) இதர விஷய ஜ்ஞாநமும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள விபரீத வாஸநையும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள விபரீதாஹங்காரமும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள பகவதபசாராதி ஸகல விரோதி பாபங்களும், என்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே ஐகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளுக்கு விக்நமாயிருந்துள்ள இதர விஷயஜ்ஞாநங்களும் இத்வய வசநமொன்றுமே புக்குப் புறப்பட விட்ட என்னுடைய க்ருபையொன்றினாலுமே. (ஸஹேதுக) ஸஹேதுகமாகவும் விநஷ்டமாகவுடையீராகக் கடவீர். (மச்சரணாவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) இவற்றுக்கு விரோதியான ஸகல பாபங்களும் நிச்சேஷமாக நஷ்டமாய்த்தே. இனி இவையுண்டாமித்தனையிறே. இவையுண்டாமிடத்து இவற்றுக்கு விரோதியான பாபங்கள் போனவாறே தனக்குத் தானே உண்டாகிறனவோ? என்னில், (மத் ப்ரஸாத லப்த) அதுக்கு மேலே இதுவும் என்னுடைய

ப்ரஸாதத்தாலே உடையீராய். என்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் ஐகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகள் என்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே உடையீராகக் கடவீர்.

விளக்கம் - (கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக) - த்வய மந்தரத்தால் தூண்டப்பட்ட எனது கருணை ஒன்றாலேயே, பக்தி முதலானவற்றுக்கு உமக்கு இடையூறாக உள்ள அனைத்தும், அவற்றின் காரணங்களுடன், மீதம் ஏதும் இன்றி அழியப் பெற்றவராக இருப்பீர். இவ்விதம் த்வயமானது தூண்டுமபடியாக உள்ளபோது, வேறு முயற்சி ஏதும் சேருமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கேவலம் மதீயயைவ தயயா) - இந்த த்வயத்தால் மட்டுமே தூண்டப்பட்டு புறப்பட்ட எனது கருணை ஒன்றினாலேயே, இடையூறாக உள்ள அனைத்தும், அவற்றின் காரணங்களுடன், மீதம் ஏதும் இன்றி அழியப் பெற்றவராக இருப்பீர். எவை அழிகின்றன என்பதைக் கூறுகிறார், (மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந:) - மிகவும் இனிமையாக உள்ள எனது திருவடிகளில் எப்போதும் உள்ளதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவற்றுக்குத் தடையாக உள்ள, மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த ஞானங்கள், மீதம் ஏதும் இன்றி அழிகின்றன. எவை மீதம் இன்று அழிகின்றன, மற்ற விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் மட்டுமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார், (ஸஹேதுக) - மற்ற விஷயங்கள் குறித்த ஞானம், இந்த ஞானம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள சரீரத் தொடர்பு, இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள விபரீத வாஸனை, இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள விபரீத அஹங்காரம், இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள பகவத் அபசாரம் போன்ற அனைத்து பாபங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் அழிகின்றன. மிகவும் இனிமையாக உள்ள எனது திருவடிகளில் எப்போதும் உள்ளதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவற்றுக்குத் தடையாக உள்ள, மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த ஞானங்கள் அனைத்தும், த்வயத்தால் தூண்டப்பட்ட எனது கருணை ஒன்றினால் மட்டுமே. (ஸஹேதுக) - அவை அனைத்தும், அவற்றின் காரணங்களுடன் அழியப் பெறுவீர். (மச்சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) - “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவற்றுக்கு விரோதியான அனைத்து பாபங்களும் மீதம் இன்றி அழிந்தது; இனி “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” உண்டாகும் அல்லவோ? ஆனால், இவை உண்டாகும்போது, இவற்றுக்கு

விரோதியான பாபங்கள் போன பின்னர், இவை தாங்களாகவே உண்டாகின்றனவா? இதனை விளக்குகிறார். (மத் ப்ரஸாத லப்த) – இவை எனது அருளால் உண்டாகின்றன. அதாவது, மிகவும் இனிமையாக உள்ள எனது திருவடிகளில் எப்போதும் உள்ளதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற “பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” ஆகியவை எனது அருளால் நீவிர் அடைவீர்.

வ்யாக்யானம் - (மத் ப்ரஸாதாதேவ ஸாக்ஷாத் க்ருத) என்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட. “ஏவ” என்கிற அவதாரணத்தாலே, இவற்றை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமிடத்தில் இப்ரஸாதம் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷமன்றென்கிறது. “ஸஹகாரிகள்தான் உண்டோ ப்ரஸாதத்துக்கு? உண்டானாலன்றோ வ்யாவர்த்திக்க வேண்டுகிறது” என்னில், ப்ரஸாதவான் ஸஹகாரியாகலாம். அவனும் வேண்டா, ப்ரஸாதமே செய்யவற்று என்கை. (யதாவஸ்தித) யதாவாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட. யதாவென்கிறதென்? ஸாக்ஷாத்காரமாகில் அயதாவான ஸாக்ஷாக்காரமுண்டோ? என்னில், உண்டு. எங்ஙனேயென்னில், வேதாந்தத்திலே ஒரு ப்ரதேசத்திலே “வாருணீ பார்க்கவீ வித்யா” என்கிற வித்யையிலே எழுதிற்று. அங்ஙனன்றியே, (யதாவாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட) நீயடியாக இழிந்தவன்றிறே து:க்கமெல்லாமுள்ளது; நானடியாக வருகிறதாகையாலே இருந்தபடியே அநாயாஸேந ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. எதைத்தான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறதென்னில், (மத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி லீலோபகரண விஸ்தார:) என்னுடையதான ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன, குணமென்ன, உபயவிபூதியுமென்ன, இவற்றினுடைய ஸர்வத்தையும். என்னுடைய ப்ரஸாதமொன்றினாலும் என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளினுடைய ஸர்வத்திலும் யதவான ஸாக்ஷாத்காரத்தையுமுடையீராய். (அபரோக்ஷ ஸித்த) அபரோக்ஷ ஸித்தமாகையாவது, ச்ரவண மநநாதிகளாலே ஸித்தமாகையன்றிக்கே, ஸாக்ஷாத்கார ஸித்தமாகை. எதுதான் ஸாக்ஷாத்கார ஸித்தமாகிறதென்னில், (மத் நியாம்யதா மத் தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப:) என்னுடையதான நியமனத்தையும், என்னுடையதான தாஸ்யத்தையும் ஸ்வபாவமாக உடைத்தான ஆத்மஸ்வரூபம். “மத் தாஸ்யைக” என்கிற அவதாரணம் ப்ரதம பதத்தில் சதுர்த்திக்கு மேலே அவதாரணம் போலேயிருக்கிறது. என்னுடைய நியமனத்தையும் என்னுடைய தாஸ்யத்தையுமே ஸ்வபாவமாக உடைத்தான ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரத்தையுமுடையீராய். ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தால் தக்கதமான ஈச்வரைக நியாம்யத்வமும் ஈச்வரைகதாலத்வமும் தன்னடையே வெளியாமிறே.

விளக்கம் - (மத் ப்ரஸாதாத் ஏவ ஸாஷாத் க்ருத) - எனது அருளாலே நேரடியாகக் காணப்பட்டதாக. மேலே உள்ள “ஏவ” என்பதன் மூலம், இவ்விதம் காண்பதற்கு உதவுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய அருளுக்கு வேறு துணை ஏதும் இல்லை என்று உணர்த்தப்பட்டது. “அவனுடைய அருளுக்கு வேறு துணைதான் உள்ளதோ? இருந்தால் அல்லவோ அவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறவேண்டும்?” என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அருள் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் துணையாகலாம்; ஆனால், அவனும் அவசியம் இல்லை; அவனுடைய அருளே அனைத்தையும் செய்யும் என்று கருத்து. (யதாவஸ்தித) - உள்ளது உள்ளபடி காணப்பட்ட. இங்கு “உள்ளது உள்ளபடி” என்பது ஏன்? “காணப்பட்ட” என்று கூறும்போது, “உள்ளது உள்ளபடி” என்பது அல்லாமல், வேறுவிதமாகக் காண்பது உள்ளதோ? உண்டு. எப்படி? வேதாந்தத்தில் ஒரு இடத்தில், தைத்திரீய ப்ருகுவல்லீ (6) - வாருணீ பார்க்கவீ வித்யா - வருணணனால் ப்ருகுவிற்கு உரைக்கப்பட்ட வித்யை - என்னும் பகுதியில், “உள்ளது உள்ளபடி காணாமை” என்பது கூறப்பட்டது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (யதாவாக ஸாஷாத்கரிக்கப்பட்ட) - பெரியபெருமான், “உனது முயற்சியால் நீ காணுதல் என்பதால் மட்டுமே துக்கம் உள்ளது. நானாகவே என்னைக் காண்பித்தால், மிகவும் எளிதாகக் காணலாம்”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். எது பார்க்கப்படுகிறது என்பதைக் கூறுகிறார், (மத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி லீலோபகரண விஸ்தார:) - எனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், உபயவிபூதிகள் ஆகிய அனைத்துடைய அனைத்தையும். எனது அருளால், என்னுடைய “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள்” ஆகிய அனைத்திலும், உள்ளது உள்ளபடியான பார்வையைக் கொண்டவராக. (அபரோக்ஷ ஸித்த) அபரோக்ஷ ஸித்தம் என்பது, கேட்பது மற்றும் சிந்திப்பது மூலமாக அறிதல் என்பது அல்லாமல், நேரடியாகவே கண்டு அறிதல். இப்படியாக எது நேரடியாகக் கண்டு அறியப்படுகிறது? (மத் நியாம்யதா மத் தாஸ்யைக ஸ்வபாவ ஆத்ம ஸ்வரூப:) - என்னால் நியமனம் செய்யப்படுவதாகவும், எனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டபடி இருத்தல் என்பவற்றையே இயல்பாகக் கொண்டதான ஆத்மஸ்வரூபம். “மத் தாஸ்யைக” என்பதில் உள்ள “ஏக - மட்டுமே” என்னும் ஏவகாரமானது, திருவஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தின் முதல் பதமாக உள்ள ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மேலே ஏறிக் கழிந்துள்ள நான்காம் வேற்றுமையானது, ஜீவன் ஈச்வரனுக்கே அடிமை என்பதை உணர்த்துவது போன்று இங்கும் உள்ளது. என்னால் நியமனம் செய்யப்படுவதாகவும், எனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டபடி இருத்தல் என்பவற்றையே இயல்பாகக் கொண்டதான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காண்பவராக. ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறியும்போது, அந்த ஆத்மாவில் உள்ள

ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே இருக்கின்ற ஆத்மாவை நியமிக்கும் தன்மை மற்றும் அந்த ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே ஆத்மா அடிமையாக உள்ள தன்மை ஆகியவை தானாகவே வெளிப்படும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மதேகாநுபவ:) ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தால் அவனை விஷயீகரித்துக் கொண்டல்லது நில்லாதே. ஸ்வரூப மாத்ரத்தையன்றே ஸாக்ஷாத்கரிப்பது. ஸ்வரூப யாதாத்மயத்தையிறே. அதாவது, பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யாதிகளிறே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களையன்றே ஸாக்ஷாத்கரிப்பது. “மந் நியாம்யதா மத் தாஸ்யைக” என்றிறே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்தது. ஆகையாலே கைவல்யம் போலன்றிக்கே என்னை ஒருவனையுமே அநுபவ விஷயமாகவுடையீராய். இந்த அவதாரணத்தால் ஆரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னில், ஸ்வரஸத்துக்குடலாக அநுபவிக்கும் அதிகாரியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. தானும் அவன் பக்கலிலே புகுமித்தனை. அல்லாதபோது கைவல்யத்தோபாதியாமத்தனை. ஆக, இத்தால் சொல்லுகிறதென்? என்னில், ஸ்வரூப தர்சநத்தில் வந்தால் “எனக்கு சேஷி” என்று அவனை தர்சிக்கையன்றியே, “அவனுக்கு சேஷம்” என்று தன்னை தர்சிக்கையும், தர்சித்தால் அநுபவத்தில் அவனே விஷயமாயிருக்கையும். “அஹமந்நம்” என்றதுவே அர்த்தம். அது புருஷார்த்தமாகைக்காக “அந்நாத:” என்றவித்தனை. (மத் தாஸ்யைக ப்ரிய:) - அவனை அநுபவித்தால் அவனளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாயன்றையிருப்பது. “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்”ச் செய்வதென்? என்றால், வழுவில்லாதே அநுபவிக்க வேணுமென்கிறாரன்றே. வழுவில்லாதே அடிமை செய்யவேணும் என்றிறே ப்ரார்த்தனை. “எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம் நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றிறே ஸ்வரூபமிருப்பது. அநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். இந்த அவதாரணத்தால், தனக்கினிதான கைங்கர்யம் அஹங்கார கர்ப்பமென்கை. இத்தைக் கழித்ததிறே உத்தரகண்டத்தில் நமச்சப்தம். என்னுடைய தாஸ்யத்தையே ப்ரியவிஷயமாகவுடையீராய். (பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிக அதிசய ப்ரிய மத் அநுபவஸ்த்வம்) பரிபூர்ணமாய், ச்ஷணந்தோறும் இடைவிடாதே நித்யமாய், ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாய், ப்ரஹ்மாதிகள் அதிசயத்தையும் காற்கடைக் கொண்ட என்னுடைய அநுபவத்தை நீர் உடையீராய். (ததா வித மத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதிகாரித) அப்படிப்பட்ட என்னுடைய அநுபவத்தாலே பிறப்பதான அநவதிகமான அதிசயத்தையுடைத்தான ப்ரியத்தாலே பண்ணப்படுவதாய். (அசேஷ

அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவ) எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அநுகூலமாய், எல்லா அடிமைகளிலும் உண்டான அபிநிவேசத்தையே வடிவாக உடையீராய்க் கொண்டு யாவதாத்மபாவி அநுபாவ்யமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கக் கடவீர்.

விளக்கம் - (மத் ஏக அநுபவ:) - இவ்விதமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரடியாகக் கண்ட பின்னர், ஆத்மாவைக் குறித்த அநுபவம் உண்டாகாமல் இருக்காது. ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே காணுதல் என்பது இல்லை; ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த உண்மை அல்லவோ அறியப்படுகிறது? அதாவது, அந்த ஆத்மாவானது பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது என்று அறியப்படுகிறது. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை மட்டுமே காண்பதில்லை; “மத் நியாய்யதா மத் தாஸ்யைக - ஆத்மா என்னால் ஏவப்படுகிறது, ஆத்மா எனக்கு மட்டுமே அடிமையானது” என்று அல்லவோ காணப்படுகிறது? ஆகையால், ஆத்ம அநுபவம் என்பதான கைவல்யம் போன்று அல்லாமல், என்னை ஒருவனை மட்டுமே அநுபவிக்கின்ற விஷயமாகக் கொண்டு நீவிர் இருப்பீர். “ஒருவனையுமே - ஒருவனை மட்டுமே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரத்தால், யார் வேறுபடுத்தப்படுகிறார்கள் என்றால், தனது இன்பத்திற்காக ஆத்மாவை அநுபவிக்கும் ஒருவன் வேறுபடுத்தப்படுகிறான். பகவத் அநுபவத்தில் முற்றிலுமாகப் புகவேண்டும்; இல்லையென்றால், தனது இன்பத்திற்காகப் பகவானை அநுபவித்தல் என்பது, தனது இன்பத்திற்காக ஆத்மாவை அநுபவித்தல் போன்றதே ஆகும். ஆக, இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன? ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காணும்போது, “பகவான் எனக்கு எஜமானன்” என்று அவனைக் காண்பது அல்லாமல், “அவனுக்கு நான் அடிமை” என்று தன்னைக் காணவேண்டும்; இந்தக் காணுதல் மூலம் கிட்டும் அநுபவத்திற்கு பகவானே விஷயமாக இருத்தல்; இவை இரண்டும் இங்கு கூறப்பட்டன. “அஹம் அந்நம் - நான் அவனுக்கு இனியவன்” என்னும் எண்ணமானது, புருஷார்த்தமாக மாறுவதற்காக, “அந்நாத: - நான் அவனுடைய மகிழ்வு என்பதை உண்பவன்” என்று கூறப்பட்டது. (மத் தாஸ்யைக ப்ரிய:) - அவனை அநுபவிக்கும்போது, அந்த அநுபவத்துடன் நிற்பதில்லை. திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் - என்று, அவனுடன் சேர்ந்து நின்று என்ன செய்யவேண்டும்? இதற்கு விடை, “நழுவுதல் இன்றி அநுபவிக்கவேண்டும்” என்றார். “நழுவாமல் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்பதே ப்ரார்த்தனை ஆகும். திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம் நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து - என்று அல்லவோ ஆத்ம ஸ்வரூபம் உள்ளது? பகவானை

அனுபவிப்பதால் பிறக்கின்ற ப்ரீதியால் விளைவதே கைங்கர்யம் ஆகும். “மத் தாஸ்ய ஏக” என்பதில் உள்ள “ஏக – மட்டுமே” என்ற ஏவகாரம் மூலம், பகவானை அனுபவிப்பதால் தனக்கு உண்டாகும் ஆனந்தத்தை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யமானது அஹங்காரத்தை உண்டாக்கும்; த்வயத்தின் பிற்பகுதியின் இறுதியில் உள்ள “நம:” என்பது, இத்தகைய கைங்கர்யத்தை விலக்குகிறது. ஆகவே என்னுடைய அடிமையாக இருத்தல் என்பதையே ப்ரியத்தின் இலக்காக கொண்டு நீவிர் இருப்பீர். (பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசதம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிக அதிசய ப்ரிய மத் அநுபவஸ்த்வம்) - பரிபூர்ணமாக, ஒவ்வொரு சூணத்திலும் இடைவெளி இன்றி நித்யமாக, நேரடியாகக் காண்பது போன்றதாக, வேறு பயனை எதிர்பாராத ஒன்றாக, நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவருடைய மேன்மைகளையும் சிறியதாகக் காணும்படியாக உள்ள எனது அனுபவத்தை நீவிர் அடைவீர். (ததா வித மத் அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதிகாரித) - அப்படிப்பட்ட என்னுடைய அனுபவத்தாலே பிறப்பதான எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட ப்ரியத்தால் செய்யப்படுகின்ற. (அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிருப நித்ய கிங்கரோ பவ) - அனைத்து நிலைகளிலும் ஏற்றதாக, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் உண்டாகும் பேரார்வத்தையே வடிவமாகக் கொண்டவராக நீவிர் விளங்குவீர். இதனால், ஆத்மா உள்ளவரை அனுபவிக்கக்கூடிய கைங்கர்யத்தை நீவிர் பெற்று அனுபவிப்பீராக.

சூர்ணை – 18

ஏவம்பூதோஸி

சூர்ணை – 18 – வ்யாக்யானம் – “பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளுக்கு விக்னமான இதர விஷய ஜ்ஞாநமும், இதுக்கடியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள விபரீத வாஸநையும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள விபரீதாஹங்காரமும், இதுக்கடியாயிருந்துள்ள மதபசாராதி ஸகல விரோதி பாபங்களும், ஸஹேதுகமாகவும் நிச்சேஷமாகவும் விநஷ்டமாகவுடையீராய், அதுக்கு மேலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை உடையீராய், என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளுடைய ஸர்வத்தையும் யதாவாக ஸாக்ஷாத்தகரிக்கக் கடவீராய், ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்தகாரத்தையுடையீராய், என்னையொருவனையுமே அநுபவ விஷயமாக உடையீராய், என்னுடைய தாஸ்யத்தையே ப்ரிய விஷயமாக உடையீராய், பரிபூர்ணாதி விசேஷண விசிஷ்டமான என்னுடைய அநுபவத்தை உடையீராய், அநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரிதமான நித்ய

கைங்கர்யத்தையுடையீராகக் கடவீர்” என்று பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தவாறே, இவையெல்லாத்துக்கும் ஹேதுவேதென்று பார்த்தார். “த்வய வக்தா” என்று த்வயத்தை வாயாலே உச்சரித்த இதுவே ஹேதுவாயிருந்தது. இதிருந்தபடியென்? என்ன, “ஏவம் பூதோஸி” என்கிறார் பெரியபெருமாள்.

விளக்கம் – பெரியபெருமாள், “பரபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்திகளுக்குத் தடையாக உள்ள மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த ஞானம், இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள சரீரஸம்பந்தம், அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள விபரீத வாஸனை, இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள விபரீத அஹங்காரம், இதற்குக் காரணமாக உள்ளதான என்னைக் குறித்த அபசாரங்கள் முதலான அனைத்து பாபங்கள் போன்ற அனைத்தும் அவற்றின் காரணங்களுடனும், மீதம் இல்லாமலும் உமக்குக் கழியக் கடவீர். மேலும், பரபக்தி பரஞானம் மற்றும் பரமபக்திகளை அடைவீர். என்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவற்றின் அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி காணக் கடவீர். என்னை மட்டுமே அனுபவத்திற்கான இலக்காகக் கொள்வீர். என் விஷயமான கைங்கர்யத்தையே ப்ரியத்தின் இலக்காகக் கொள்வீர். பரிபூர்ணமாக இருத்தல் போன்றவற்றைக் கொண்டதான மேன்மையான எனது அனுபவத்தைப் பெறுவீர். இந்த அனுபவத்தில் பிறப்பதான ப்ரீதியின் செயலான நித்ய கைங்கர்யத்தை நீவிர் அடைவீராக”, என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் இவன் உரைப்பதற்கான காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார். “த்வய வக்தா – த்வயத்தைக் கூறியவர்” என்று, த்வயத்தைத் தனது வாயால் உச்சரித்ததே காரணமாக இருந்தது. இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? “ஏவம் பூதோஸி – இவ்விதமாக நீர் ஆனீர்” என்று பெரியபெருமாள் கூறினார்.

சூர்ணை – 19

ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக து:க்க விக்,ந கந்த ரஹிதஸ்த்வம் த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவத் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்ஸவ

சூர்ணை – 19 – அவதாரிகை – (ஏவம் பூதோஸி) என்றது என்னென்றால், “இது த்வய வசந மாத்ரமேயாய், இத்தால் எல்லாம் உண்டாகக் கடவதென்று சொல்லவேண்டும்படியாயோ உமக்கிருக்கிறது. எல்லாம் குறைவற உண்டாயன்றோ இருக்கிறது. இச்சரீரத்தோடே ஒரு தேச விசேஷத்திலுள்ளாரைப்போலே அடிமை செய்யும் ப்ரகாரமில்லையோ உமக்கு”

என்ன; “தாபத்ரயாதிகளுக்கடியான சரீர ஸம்பந்தம் கிடந்தது. இச்சரீரத்தினுடைய அவஸாநமறிகிறிலேன். இச்சரீரத்தோடேயிருக்கும் நாளைக்குக் காலசேஷபம் பண்ணும் ப்ரகாரமறிகிறிலேன். வஸ்தவ்யபூமி ஏதென்றுமறிகிறிலேன். இப்படியிருக்க எல்லாம் குறைவற்றேனாக அருளிச்செய்தது உபச்சந்தந வாக்யம் போலேயிரா நின்றதி” என்ன; “இவையே நீர் சொல்லிற்று. இவை செய்யும் ப்ரகாரம் கேளீர்” என்கிறார் பெரியபெருமாள்.

விளக்கம் – “ஏவம் பூதோஸி - இவ்விதமாக நீர் ஆனீர்” என்றது ஏன்? இதற்கு விடையாக பெரியபெருமாள், “நீவிர் த்வயத்தை உச்சரித்ததால் உமக்கு அனைத்தும் உண்டாகக் கடவது என்பதாக நான் கூறவேண்டும்படியாகவோ உமது நிலை உள்ளது? இதற்கு முன்பாகவே உமக்கு அனைத்தும் குறைவற்று உள்ளது அல்லவோ? உமது இந்தச் சரீரத்துடன், பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் போன்று கைங்கர்யம் செய்யலாம்படியான நிலை அல்லவோ உமக்கு உள்ளது?”, என்றார். இதற்கு எம்பெருமானார், “மூன்றுவிதமான தாபங்களையும் உண்டாக்கவல்லதான சரீர ஸம்பந்தம் எனக்கு உள்ளது. இந்தச் சரீரம் எப்போது முடியும் என்பதை நான் அறியேன். இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள காலம் முடிய பொழுதைக் கழிக்கும் விதங்களையும் நான் அறியேன். அதுவரை எங்கு வசிப்பது என்று அறியேன். இவ்விதம் உள்ளபோது, நான் குறைவற்று உள்ளேன் என நீ அருளிச்செய்தாய். இந்தக் கூற்றானது, எனது மகிழ்ச்சிக்காகக் கூறியது போன்று அல்லவோ உள்ளது?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “இவ்விதம் நீவிர் கூறினால், இவற்றை நாம் எவ்விதம் செய்ய உள்ளோம் என்று இப்போது கேட்பீராக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதிதைவிக து:க்க விக்ந கந்த ரஹிதஸ்த்வம்) தாபத்ரயாதிகளால் வந்த து:க்கமாகிற விக்நத்தினுடைய கந்தமில்லையாம்படி வர்த்தியும். தாபத்ரயாதிகளால் வரும் துக்கம் பகவதநுபவத்துக்கு விக்நமாகக் கடவதிறே. “சரீர ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கச் செய்தே து:க்க கந்தமில்லையாம்படி வர்த்திக்கப்போமோ?” என்ன, (த்வம்) “நீர் வர்த்தியும்” என்கிறார். “ஏவம் பூதோஸி” என்றும், “த்வம்” என்றும் நான் சொல்லப்பட்ட நீர் வர்த்தியும் என்கிறார். அதாவது, “காலம் குறுகாநின்றது. கர்மம் ஷுடியியா நின்றது. கர்மம் ஷுயிக்க ஷுயிக்க ப்ராப்யமும் முகங்காட்டாநின்றது என்று கொண்டு அநந்தரம் பெறப் புகுகிற பேற்றின் சீர்மையை அநுஸந்தித்து இவற்றால் வரும் துக்கங்களையும் மதியாதே வர்த்தியும்”, என்றபடி. எது போலவென்னில், அபிஷேகப்

பட்டினி போலே. அங்ஙனே போனாலும், சரீரத்தோடிருக்கும் நாள் போதுபோக்கு ஏதாகக் கடவதென்னில், (த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ) த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு, அதுவே துணையாக இரும். “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து” என்று ஸம்ஸாரத்தில் வ்யாவ்ருத்தனாய், கைங்கர்யத்தில் தூரஸ்தனாய், “நாரணனை நண்ணினம்” என்று பகவதிந்யஸ்த பரனாயிருக்குமவனுக்குத் த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானமேயாய்த்து துணையாயிருப்பது. கீழ் “த்வய வக்தா” என்று சொல்லிற்று. இங்கு “த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேநு ஸஹ” என்பானென்? என்னில், பகவத் விஷயீகாரத்துக்குப் பாசுர மாத்ரமே அமையும்; காலசுஷேபத்துக்கு அர்த்த ஸஹிதமாக வேணும்.

விளக்கம் – (ஆத்யாத்தமிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக து:க்க விக்ந கந்த ரஹிதஸ்த்வம்)- ஆத்யாத்தமிகம், ஆதிபௌதிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம் ஆகிய மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் உண்டாகின்ற துக்கம் என்னும் தடைகளுடைய வாஸனை கூட இல்லாதபடி வாழ்வீராக. இந்த மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் உண்டாகும் துக்கமானது, பகவத் அனுபவத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார் பெரியபெருமானிடம், “சரீர ஸம்பந்தத்துடன் உள்ளபோதிலும், துக்கத்தின் வாஸனை இன்றி இருக்க முடியுமா?”, என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (த்வம்) - “நீவிர் வாழ்ந்திருப்பீர்” என்கிறான். “ஏவம் பூதோஸி - இவ்விதமாக நீர் ஆனீர்” என்றும், “த்வம் - நீவிர் வாழ்ந்திருப்பீர்” என்றும் நம்மால் கூறப்பட்ட நீவிர் வாழ்ந்திரும். அதாவது, “அவனை அடையும் காலம் நெருங்குகிறது; கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியத் தொடங்கின; கர்மங்கள் கழியக்கழிய, அடைய உள்ள பேறும் அருகில் வந்தது; இப்படியாக எண்ணியபடி, அடுத்து அடைய உள்ள பேற்றின் சீர்மையை எண்ணியபடி, மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் வருகின்ற துக்கங்களை பொருட்படுத்தாமல் நீவிர் வாழ்வீராக”, என்று பெரியபெருமாள் கூறுகிறான். எது போன்று இந்தத் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்? அடுத்த நாள் முடிசூட்டிக் கொள்ள இருக்கும் ஒருவன், முதல் நாளில் முடிசூடும் நிகழ்வின் அங்கமாக உபவாஸம் இருப்பது போன்று, இவற்றைப் பொறுக்கவேண்டும். இதனை கேட்ட எம்பெருமானார், “அப்படியானாலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை நாள் எனது காலத்தை எப்படிக் கழிப்பது?”, என்றார். இதற்கு விடையாக பெரியபெருமாள், “(த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தாநேந ஸஹ) – த்வயத்தின் பொருளை எப்போதும் எண்ணியபடி, அதனையே

உமக்குத் துணையாகக் கொண்டபடி இருப்பீராக. திருவாய்மொழி (10-6-2) – நாட்டாரோடு இயல் ஒழிந்து – என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு, கைங்கர்யமானது மிகவும் உள்ள நிலையில் இருந்து, திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாரணனை நண்ணினம் – என்பதற்கு ஏற்ப தனது பொறுப்புகள் அனைத்தையும் பகவானிடம் ஒப்படைத்து நிற்கும் அதிகாரிக்கு, த்வயத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் அல்லவோ துணையாக இருக்கும்? முன்பு, “த்வய வக்தா – த்வயத்தைக் கூறுபவர்” என்று பெரியபெருமாள் உரைத்தான். இங்கு, “த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தானேநு ஸஹ - த்வயத்தின் பொருளை எப்போதும் எண்ணியபடி, அதனையே உமக்குத் துணையாகக் கொண்டபடி இருப்பீர்” என்று ஏன் கூறினான்? ஏனென்றால், பகவான் நமக்கு அருள்வதற்கு, த்வயத்தை உச்சரித்தால் மட்டுமே போதுமானது ஆகும்; ஆனால், பொழுதைப் போக்குவதற்கு, அதன் பொருளும் சேர்ந்து எண்ணப்படவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம் வக்தா) “ஏவம்” என்றது இப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. இப்ரகாரத்தாலேயாவதென்னென்னில், கீழ், தாம் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், பூர்வர்களுடைய ப்ரகாரத்தாலும், இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலுமாக மூன்று ப்ரகாரத்தாலே சரணம் புக்கார். இதில் பூர்வர்களுடைய ப்ரகாரமுமொழிய, இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையுமொழிய இக்கத்ய ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. இன்னம் இருபதுபடி சரணம் புக்காலும் மறித்து மறித்து சரணம் புகாநிற்குமத்தனை போக்கி உபாயாந்தரமில்லையே இவர்க்கு. இப்படி சரணம் புகுகிறது அவன் ப்ரஸாதத்துக்காகவிநே. அதில் ப்ரஸாதயாதிசயம் இதினாலே உண்டாகையாலே ஏவம் ப்ரகாரத்தாலே என்கிறார். (வக்தா) நெஞ்சுக்குள்ளே அநுஸந்திக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன. “அது வேண்டா, அநுபவம் வழிந்து வாயாலே சொல்லவுமாம்” என்கிறார். அங்ஙனன்றியே, (ஏவம் வக்தா த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தானேந) இக்கத்யத்தை வாயாலே சொல்லிக் கொண்டு த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அநுஸந்தியும் என்கிறார். இரண்டும் அர்த்தம் ஒன்றாயிறேயிருப்பது. அதுக்குப் பாசரம் இதுவாமித்தனையிறே. (ஸதா) என்றது “எப்போதும்” என்றபடி. எப்போதுமென்றதென்? என்னில், உபாயாந்தரங்களும் உபேயாந்தரங்களும் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரமாகையாலே அவை நெஞ்சில் புகுராமைக்காக “எப்போதும்” என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ஸ்பர்சமும் பகவத் ஸ்பர்சமும் கலசிப்போருகையாலே. இப்ரக்ருதி ஸ்பர்சமும் ப்ரக்ருத்யநுகூலமான விஷயாந்தரங்களிலே மூட்டக்கடவதாயிருக்கும். பகவத் ஸ்பர்சமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான

கைங்கர்யத்திலே மூட்டக்கடவதாயிருக்கும். அடியிலே விஷயாந்தரங்களுக்கு அஞ்சி பகவத் விஷயத்தைப் பற்றினவராகையாலே அதில் அந்வயமில்லை. இனி, கைங்கர்யம் ஒரு தேச விசேஷத்திலாகையாலே தூரஸ்தமாயிருந்தது. இனி, இருக்கும் நாளைக்குப் போதுபோக்கு இதுவேயாகையாலே “எப்போதும்” என்கிறது.

விளக்கம் - (ஏவம் வக்தா) “ஏவம்” என்பது, “இப்படியாக த்வயத்தை, அதன் பொருளுடன் எண்ணியபடி இருத்தல்” என்பதைக் குறிக்கிறது. இவ்விதத்தால் நிகழ்வது என்ன? முன்புள்ள சூர்ணைகளில், தாம் ஒரு விதத்தால் சரணம் புகுந்தார்; அடுத்து. பூர்வர்களுடைய விதத்தால் சரணம் புகுந்தார்; அடுத்து இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களில் கூறப்பட்ட விதங்களில் சரணம் புகுந்தார்; ஆக, மூன்று விதங்களில் சரணம் புகுந்தார். இங்கு, பூர்வர்களுடைய விதத்தில் அல்லாமல், இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் கூறிய விதத்தில் அல்லாமல், இந்தக் கத்யத்தில் கூறியபடி த்வயம் மூலமாகச் சரணம் புகுவதை உரைக்கிறார். இவ்விதமாகப் மேலும் பலமுறை சரணம் புகுந்தாலும், அவனை மறித்து மறித்துச் சரணம் புகுவதைத் தவிர வேறு உபாயம் இவருக்கு ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் சரணம் புகுதல் என்பது, அவனுடைய அருளைப் பெறுவதற்ககவே ஆகும். அந்த அருளானது த்வயத்தால் உண்டாவதால், “இப்படியாக த்வயத்தை உச்சரித்து” என்கிறார். (வக்தா) - மனதிற்குள் மட்டுமே எண்ணியபடி சரணாகதி செய்யவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் உள்ளதா என்றால், “அப்படி அல்ல. நமது அனுபவம் மேலோங்கி, வாயால் உரைத்தால் போதுமானது” என்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம், (ஏவம் வக்தா த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தாநேந) - “இந்தக் கத்யத்தை வாயால் உரைத்து, த்வயத்தினுடைய பொருளை எண்ணியபடி இருப்பீராக”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இந்தக் கத்யம் மற்றும் த்வயம் ஆகியவற்றின் பொருள் ஒன்றாக உள்ளது என்று கருத்து; இதனையே இப்படியாகக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம். (ஸதா) - “எப்போதும்” என்று பொருள். எப்போதும் ஏன் எண்ணவேண்டும்? காரணம், மற்ற உபாயங்களும், மற்ற இலக்கும் இடைவிடாமல் காணப்படும் இந்த வாழ்க்கையில், அவை நம்முடைய உள்ளத்தில் புகுந்து விடாமல் இருப்பதற்காக, “எப்போதும்” என்கிறார். அல்லது, “எப்போதும் எண்ணவேண்டும்” என்பதற்கான காரணத்தை வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். சரீர ஸம்பந்தமும், பகவத் ஸம்பந்தமும் எப்போதும் கலந்து நிற்கிறது; சரீர ஸம்பந்தமானது, சரீரத்திற்கு ஏற்றபடியாக, மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாட்டை உண்டாக்கும்; அதே நேரத்தில், பகவத்

ஸம்பந்தமானது, ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, அவனுடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாட்டை உண்டாக்கும். முன்புள்ள சூர்ணைகளில் மற்ற விஷயங்களுக்கு அஞ்சியவராக, பகவத் விஷயத்தைப் பற்றினார்; ஆகவே அவற்றில் ஈடுபடவில்லை. அடுத்து, கைங்கர்யம் என்பது பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே கிட்டுவதாக உள்ளதால், நீண்ட தூரமாக உள்ளது. எனவே இங்கு வாழும் நாள்களில் உள்ள பொழுதுபோக்கு என்பது த்வயத்தை அர்த்ததுடன் எண்ணியபடியே இருத்தல் என்பதால், “எப்போதும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அது எங்ஙனேயானாலும் இவ்விருப்பு தனக்கு அவஸாநமேதென்ன, “யாவச்சரீரபாதம்” என்கிறார் பெரியபெருமாள். இவர்தாம் இப்படிக்கேட்கிறது உபாயாந்தர பரிக்கரஹத்தைப் பண்ணி உபாஸந ஸமாப்தியிலேயோ? அங்ஙனன்றியிலே உபாஸநம் ஸமாபித்தாலும் “ப்ரதீக்ஷந்தே” என்று கர்மாவஸாநம் பார்த்திருக்க வேண்டுகையாலும் கர்மாவஸாநத்திலேயோ? என்று ஸம்சயித்துக் கேட்கிறாரல்லர்; உபாயாந்தரத்தில் அந்வயமில்லாமையாலே. அதொழிந்தால் இவ்வதிகாரி தனக்கு “சரீராவஸாநத்திலேயோ?” என்று கேட்க வேண்டாதபடி, “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று பரமாசார்யர் அருளிச்செய்து வைத்தார். இனி, இவர்தான் கேட்பானென்? என்னில், ப்ராப்ய த்வரையாலும், காலம் நெடுகித் தோற்றுக்கையாலும், பரிக்கரஹித்த உபாயத்தைப் பார்த்தவாறே கண்ணழிவற்றிருந்தது. இனி ருசியைப் பார்த்தவாறே கண்ணழிவற்றிருந்தது. இவ்விருப்பு ஈர்வர நிபந்தனமாமித்தனையிறே. ஆகையால், நிர்ப்பந்தித்து அவன் தன்னையே கேட்குமித்தனையிறே. (யாவச் சரீர பாதம்) “சரீரமேயன்றோ விளம்பம்? ஆரம்பித்த கர்மமெல்லாம் பார்த்திருக்கவேணுமோ? அதுதான் நாளுக்கு நாள் க்ஷயித்தன்றோ செல்லுகிறது; ஆகையாலே சென்றன்றோ நிற்கிறது” என்று பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்ய; “ஆனால் அவ்வளவும் ‘ப்ரதீக்ஷந்தே’ என்றிருக்கிறேன். இருக்கிறது ஸம்ஸாரமாயிரா நின்றது. நான் வர்த்திக்கும் தேசமேது” என்னில், (அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்ஸவ) லீலா விபூதியான ஸம்ஸாரமன்றிக்கே, நித்யவிபூதியான பரமபதமன்றிக்கே த்ருதீயா விபூதியாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே ஸுகமே வர்த்தியும். லீலாவிபூதி ஸம்ஸாரிக்கு தேசம்; நித்யவிபூதி முக்தர்க்கு தேசம். இனி கோயிலேயிறே முமுக்ஷுக்களுக்கு தேசம். அதிலும், ஸம்ஸாரிகளிலும் நித்யமுக்தரிலும் வ்யாவ்ருத்தராய், விரோதியான இவ்வுடம்போடே பகவதநுபவம் பண்ணப் பெற்ற

உமக்குப் போர வஸ்தவ்ய பூமி இதுவேயிறே. “அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே” என்றது இந்தக் கோயிலிலே என்றபடி. “வடிவுடை வானோர் தலைவன் வண் திருவரங்கன்” என்றதிறே. “இந்தக் கோயிலிலே என்றதென்?” என்றால், நாம் பரமபதத்தையும் காற்கடைக்கொண்டு வந்து படுகாடு கிடக்கிற கோயிலிலே என்றபடி. (ஸுகமாஸ்ஸ்வ) ஸுகமே வர்த்தியும். ஸுகம் எத்தாலே என்னில், முக்தப்ராயராகையாலே ஸுகமே வர்த்தியும் என்கிறார்.

விளக்கம் – “ஆயினும், இங்குள்ள வாழ்வின் முடிவு காலம் என்ன?”, என்று எம்பெருமானார் கேட்க, இதற்கு விடையாக பெரியபெருமாள், “யாவச்சரீரபாதம் – உமது இந்தச் சரீரம் விழும்வரை” என்கிறார். இவ்விதம் எம்பெருமானார் கேட்பது, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு, அத்தகைய உபாஸனம் முடியும் நேரம் பார்த்துக் கேட்கிறாரா? அல்லது உபாஸனம் முடிந்தாலும் இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் – மரணத்தைப் பிரியமான விருந்தாளி போன்று எதிர்பார்த்து – என்பதற்கு ஏற்ப, கர்மங்களுடைய முடிவு உண்டாவதைப் பார்த்திருக்கவேண்டும் என்பதால், “இந்த வாழ்வின் முடிவானது கர்மம் கழியும்போதா?” என்று ஐயத்துடன் கேட்பவர் அல்லர்; காரணம், இவர் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுபவர் அல்லர். அவ்விதம், “எனக்கு முடிவுக்காலமானது சரீரம் விழும்போதா?” என்று இத்தகைய த்வய அதிகாரி கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி, பரமாசார்யராகிய நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (9-10-5) - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் – என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் உள்ளபோது எங்கு எம்பெருமானார் ஏன் இப்படிக் கேட்டார்? காரணம், ஸர்வேச்வரனை விரைவாக அடையவேண்டும் என்னும் வேகத்தாலும், இங்குள்ள காலமானது நீளமாகத் தோன்றுவதாலும், கைக்கொண்ட உபாயமும் குறைவில்லாமல் இருந்தது. அவனை அடைவதில் உள்ள ருசியும் குறைவற்று இருந்தது. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், நாம் இங்கு இருக்கும் இந்த இருப்பானது ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளமாகவே இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணினார். ஆகவே, அவனையே நிர்ப்பந்தம் செய்து கேட்கிறார். இதற்குப் பெரியபெருமாள் பதில் உரைக்கிறார். (யாவச் சரீர பாதம்) – பெரியபெருமாள் உடையவரிடம், “உமது இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை மட்டுமே தாமதம் ஆகும். பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்கள் குறித்த பிறவிகள் உமக்கு இல்லை. இந்தப் பிறவியை நீவிர் எடுக்கக் காரணமான கர்மம் கழியும்வரை மட்டுமே தாமதம் ஆகும். அவையும் நாளுக்கு நாள் கழிந்தபடியே உள்ளது. எனவே மிகவும் குறைந்த காலம் மட்டுமே உள்ளது”, என்றார். இதனைக் கேட்ட உடையவர் பெரியபெருமானிடம், “ஆனால், அத்தகைய முடிவையும் நான் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளேன். நான் உள்ள இடமானது

ஸம்ஸார பூமியாக உள்ளது. இதில் நான் வசிப்பதற்கு ஏற்ற இடத்தைக் கூறவேண்டும்”, என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்ஸ்வ) – பெரியபெருமாள் எம்பெருமானாரிடம், “நம்முடைய லீலாவிபூதியான ஸம்ஸார லோகமும் அல்ல; நித்யவிபூதியான பரமபதமும் அல்ல; மூன்றாவது விபூதியாக உள்ளதும், ஸம்ஸார பூமிக்கு ஆபரணமாக உள்ளதும் ஆகிய திருவரங்கத்தில் நீவிர் சுகமாக வாழ்வீராக. லீலாவிபூதியானது ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏற்ற இடம் ஆகும்; நித்யவிபூதியானத்ய் முக்தர்களுக்கு ஏற்ற இடம் ஆகும்; திருவரங்கமே முமுசுஷுக்களுக்கு ஏற்ற இடம் ஆகும். மேலும், ஸம்ஸாரிகள் மற்றும் நித்யமுக்தர் ஆகியோரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவரும், பகவத் அனுபவத்திற்கு விரோதியாக உள்ள இந்தச் சரீரத்துடன் பகவத் அனுபவம் கைகூடப் பெற்றவரும் ஆகிய உமக்கு ஏற்ற வாழும் பூமி இதுவே ஆகும். “அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே – இந்தப் பெரியகோயிலான திருவரங்கம்” என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (7-2-10) - வடிவுடை வானோர் தலைவன் வண் திருவரங்கன் – என்பது காணலாம். எம்பெருமானார், “இந்தக் கோயிலிலே என்று ஏன் கூறவேண்டும்?” என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “நாம் பரமபதத்தையும் கூடப் பெரிதாக எண்ணாமல், பல காலமாக சயனித்துள்ளதால் ஆகும்”, என்றார். (ஸுகமாஸ்ஸ்வ) – இங்கு சுகமாக வாழ்வீராக. எதன் மூலம் சுகம் என்றால், காலப்போக்கில் முக்தராகப் போவதால் சுகமே வாழ்வீராக என்கிறார்.

சூர்ணை – 20

சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த: மாம் ஏவ அவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மநோரத: ஜீர்ணம் இவ வஸ்த்ரம் ஸுகேந இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய, தததாநீம் ஏவ மத் ப்ரஸாத லப்த மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்யப்ரயோஜந அநவதிகாதிசய ப்ரிய மத் அநுபவஸ்த்வம் ததாவித மத் அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைக ரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி

சூர்ணை – 20 – அவதாரிகை – “ஏவம் பூதோஸி” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர சரீரஸமநந்தரம் பெறும் பேற்றையும் சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் பண்ணும் காலசேஷபத்தையும் அருளிச்செய்தாராகில், இனிமேல் செய்கிறதென்? என்னில், சரீர விசுலேஷ தசையிலே அந்திம ஸ்ம்ருதியொன்று உண்டாக வேண்டியிருந்தது. அது

செய்யும்படி என்னென்ன, “அதுக்கு நீரென்? நாமன்றோ கடவோம்” என்று சரீர விச்லேஷ தலையிலே இவ்வதிகாரிக்குச் செய்யும் ஏற்றங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – “ஏவம் பூதோஸி” என்பது தொடக்கமாக, இதுவரை, இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அடைய உள்ள பேற்றையும், இந்தச் சரீரத்துடன் இங்கு வாழும் காலம் முடிய பொழுதுபோக்கச் செய்யவேண்டியதையும் பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தார். அடுத்து என்ன கூற உள்ளார்? எம்பெருமானார் பெரியபெருமாளிடம், “இந்தச் சரீரத்தை விடும் நேரத்தில், உன்னைக் குறித்த இறுதி நினைவு என்பது உண்டாகவேண்டும். அத்தகைய அந்திம ஸ்ம்ருதி எவ்விதம் எனக்கு உண்டாகும்?”, என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “அதற்காக நீவிர் எதனையும் செய்யவேண்டாம். நாம் அன்றோ செய்யக்கடவோம்”, என்று கூறி, சரீரத்தை விடும் நேரத்தில், த்வயத்தின் மூலம் சரணாகதி செய்யும் இந்த அதிகாரிக்குச் செய்யும் ஏற்றங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:) சரீர பாதமுண்டு, இந்த சரீரத்தின் முடிவு; அந்த ஸமயத்தில். சரீர விச்லேஷ தசையிலே. (து) உமக்கு விசேஷமுண்டு. விசேஷமேது என்ன, (அதிப்ரபுத்த:) ஸ்வஸ்த தசையிற் காட்டில் ப்ரபோதமுண்டாம். இவ்வதி ப்ரபோதந்தான் கீழ்ப்பிறந்த பாகவிசேஷங்களாலே தனக்குத் தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், (கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:) இப்போது பிறந்த ப்ரஸாதமே, தானேதானே. உபாஸகனைப்போலே கர்மயோகம் ஜ்ஞாந ஹேதுவாய், கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டும் பக்தி ஹேதுவாய், பக்த்யுபாயம் முற்றிப் பரபக்தியாய், அது முற்றிப் பரஜ்ஞாநமாய், அது முற்றிப் பரமபக்தியும் இப்படி அவஸ்தை அவஸ்தாந்தரத்துக்கு ஹேதுவாய் இருக்கிறாப்போலேயாகிறதன்று. இவனுக்குக் கீழ்ப் பிறந்த பாகவிசேஷங்களடைய போகோபகரணமாய் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாகிறதோ? என்னில், (கேவலம்) வெறும் இப்போது பிறந்த ப்ரஸாதமே. கீழேயும் “கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக” என்று அருளிச்செய்து, இங்கேயும் “கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:” என்ன வேண்டுவானென்? என்னில், விஷயீகார தசையோடு, விஷயீ க்ருத தசையோடு, இவனுடைய விரோதிகளைப் போக்கும் தசையோடு, அநுகூலங்களை உண்டாக்கும் தசையோடு வாசியற இவனுக்குப் பரிசுரமாயுள்ளது வெறுமையே; கார்யம் செய்கைக்குறுப்பு

அத்தசையில் ப்ரஸாதமே என்கை. உணர்த்தியுண்டு என்கைக்கு “ப்ரபுத்த:” என்ன அமைந்திருக்க “அதிப்ரபுத்த:” என்கிறது, பூர்வாவஸ்தையில் ஏற்றமுண்டு என்கைக்காக.

விளக்கம் - (சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:) “சரீர பாதம் – சரீரத்தின் முடிவு”; அந்த நேரத்தில். அதாவது, சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நிலையில். (து) - உமக்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. என்ன சிறப்பு? (அதிப்ரபுத்த:) – ஆரோக்யமாக உள்ள நிலையைக் காட்டிலும், சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நிலையில், ஞானம் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட சிறப்பான ஞானமானது, முன்பு பகவான் செய்த கருணையால், தனக்குத்தானே ஏற்படுகிறதா? இதற்கு விடை அளிக்கிறார், (கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:) – அல்ல, இப்போது உண்டாகும் பகவானுடைய அருள் என்பதே இத்தகைய ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது. உபாஸகன் ஒருவனுக்கு, கர்மயோகமானது ஞானத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது; கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டும் பக்திக்குக் காரணமாக உள்ளது; பக்தியோகமானது முற்றிப் போக பரபக்தி உண்டாகிறது; முற்றிய பரபக்தியானது பரஞானத்தை உண்டாக்குகிறது; பரஞானம் முற்றிப் போக, பரபக்தி ஏற்படுகிறது; இப்படியாக ஒவ்வொரு நிலையும் அடுத்த நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளது போன்று, சரீரம் பிரியும் நேரத்தில் விளையும் ஞானமானது வேறு முந்தைய நிலையால் உண்டாவதில்லை. அல்லது, இதுவரை பகவான் காண்பித்த கருணையால், மேலும் விளைய உள்ள இன்பத்திற்கு ஏற்றபடியாக, தகுந்த செயல்கள் செய்வதற்கு உறுப்பாக, இந்த நிலையை அவனுக்கு உண்டாக்குகிறதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கேவலம்) – அல்ல, இது சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நேரத்தில் கிட்டப்பெற்ற அருளால் ஆகும். ஆனால் முன்பு சூர்ணை (17) - கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக - என்று அருளிச்செய்து, மீண்டும் இங்கு “கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:” என்று கூறவேண்டுமா? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிலை, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்வன் என்னும் நிலை, இவனுடைய விரோதியைப் போக்கும் நிலை, இவனுக்கு ஏற்ற அனைத்தும் நிகழும் நிலை ஆகிய அனைத்து நிலைகளிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, இவனுக்குத் துணையாக இருப்பது வெறுமையே ஆகும்; அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்ற கார்யத்தைச் செய்தல் என்பது பகவானுடைய அருளே ஆகும். இத்தகைய செயலானது நிகழ்வதை “ப்ரபுத்த:” என்று கூறினால் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோது, “அதிப்ரபுத்த:” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால்,

முன்புள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும், சரீரம் விடும் நிலையில் உண்டாகும் ஞானத்திற்கு ஏற்றம் உள்ளது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாம் ஏவ அவலோகயந்) பூர்வாவஸ்தையில் உணர்த்திக்கு இரண்டு சிரஸ்ஸு விஷயமாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸ்பர்சமும், பகவத் ஸ்பர்சமும் கலசிப்போருகையாலே இரண்டு விஷயமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே என்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியாகையாலே என்னையொருவனையும் விஷயமாக உடையீராய். (அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மநோரத:) பூர்வஸம்ஸ்காரத்துக்கு ப்ரச்யுதியில்லாத மநோரதத்தை யுடையீராய்க் கொண்டு. பூர்வஸம்ஸ்காரமாகிறது, பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணி வைத்துப் பின்புள்ள காலம் அந்ய பரனாய்த் திரிந்து, சாம் போதாக “நாமோ சாகப் புகாநின்றோம்; நம்முடைய திறத்தில் ஈச்வர ஹ்ருதயம் எங்ஙனையிருக்கிறது? நமக்குப் பேறு எங்ஙனையிருக்கிறது? நாம் அநந்தரம் என்னென்பதாகப் புகுகிறோம்? இதுக்கு நம்மாலே செய்யலாவதென்?” என்று கலங்குகையன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த ஆசார்ய விஷயீகாரமும், விஷயீகாராநுகூலமான உபதேசமும், ததநுகூலமான பகவத் ஸமாச்ரயணமும், ஸமாச்ரயணத்தால் பின்பு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கும் வ்யவஸாயமும், வ்யவஸாயத்தினுடைய அநந்தரம் ஈச்வரன் பிறப்பிக்கும் பாகசேஷங்களையும் அநுஸந்தியா நின்று கொண்டு, “கீழ் நின்ற நிலையிது; மேலுள்ள பாகவிசேஷங்களையும் பிறப்பித்துப் பேற்றையும் தருகைக்கு ஒரு குறையில்லை” என்று மநோரதிக்கிற இம்மநோரதத்துக்கு ப்ரச்யுதியில்லாதே ஸந்துஷ்ட மநோரதராய்க் கொண்டு. (ஜீர்ணமிவ வஸ்த்ரம் ஸுகேநேமாம் ப்ரக்ருதிம்) “ஸ்தூல ஸுஷ்டி ரூபாமிமாம் ப்ரக்ருதிம் ஜீர்ணமிவ வஸ்த்ரம் ஸுகே ந விஸ்ருஜ்ய” என்று அந்வயம். ஸ்தூல ஸுஷ்டி ரூபையாயிருந்துள்ள இந்த ப்ரக்ருதியை, ஜீர்ணமான வஸ்த்ரத்தைக் கழிக்குமாபோலே ஸுகேந விட்டு. ஜீர்ணமான புடைவையைப் பொகடுமாபோலே என்பானென்? என்னில், புதுப்புடவையுமாய் வெளுத்திருக்குமாகில் அதிலே ஸ்ப்ருஹையுண்டாகவும் கூடுமே. அங்ஙனன்றியிலே ஜீர்ணமாகையாலே துணியுமாய், அழுக்குமாயிருக்கையாலே ஜுகுப்ஸையோடே பொகட வேண்டிவரும். அப்படியே இச்சரீரமும் மாம்ஸாஸ்ருகாதி ஜுகுப்ஸையை உடைத்தாயிருக்கையாலே ஜுகுப்ஸையோடே விட்ட வஸ்த்ரத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று. உடம்போடு வஸ்த்ரத்துக்குண்டான ஸம்பந்தமே உடம்புக்கும் ஆத்மாவோடு உள்ளதென்கைக்காக “ஸுகேந விட்டு” என்றது. ப்ரக்ருதியும் ஆத்மாவும் கூடப் பிணையுண்ட உரப்பாலே விடுவிக்கப் புக்கால் மஹாதுக்கமுண்டாகக்

கடவது. அங்ஙனன்றியே என்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கழிகிறதாகையாலே, தலையிலே பாரம் பொகடுமாப்போலே அநாயாஸேந விட்டு.

விளக்கம் - (மாம் ஏவ அவலோகயந்) சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நேரத்திற்கு முன்பு உள்ள ஞானமானது இரண்டு விஷயங்களைக் குறித்ததாக இருக்கும். சரீர ஸம்பந்தம் மற்றும் பகவத் ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டையும் கலந்தே காணப்படும். ஆனால், சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நேரத்திற்கு முன்பு பிறக்கும் ஞானமானது, என்னை ஒருவனை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்டதாக இருக்கும். இவ்விதமான ஞானத்தை நீவிர் பெறுவீர். (அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மநோரத:) – முன்பு இருந்த உம்முடைய வழக்கங்களுக்கு எந்தவிதமான நழுவுதலும் இல்லாத மநோரதம் உள்ளவராக. “பூர்வ ஸம்ஸ்காரம்” என்பது என்ன? பகவானை அண்டி நின்று, அதன் பின்னர் பல்வேறு விஷயங்களின் பின்னர் சென்று, பல பாபங்களைச் செய்து, மரணம் அடையும் தறுவாயில், “நாம் இப்போது மரணம் அடையப்போகிறோம். நம்மைக் குறித்து ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தில் என்ன உள்ளது? நாம் அடையும் பேறு என்ன? இதற்குப் பின்னர் நாம் என்னவாகப் போகிறோம்? இதற்கு நம்மால் செய்யக்கூடியது ஏதேனும் உள்ளதா?” என்று பலவற்றையும் எண்ணிக் கலங்காமல், பகவானுடைய அருளால் பிறந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், ஆசார்யன் நம்மை ஏற்றதால் பெற்ற உபதேசமும், அதன் விளைவாக எம்பெருமானை அண்டி இருத்தலும், இவ்விதம் அவனை அண்டிய பின்னர் பகவான் விஷயத்தில் பெறும் உறுதியும், இதன் பின்னர் ஈச்வரன் நமக்கு உண்டாக்கும் பலவிதமான பக்குவங்களையும் எண்ணியபடி இருந்து, “இதுவரை நாம் இருந்த நிலை இதுவாகும். இனி விளையக்கூடிய பக்குவங்களை உண்டாக்கித் தந்து, நமக்கு ஏற்ற பேற்றையும் அவண் அளிப்பதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்று விரும்புகின்ற இந்த விருப்பத்திற்கு எந்தத் தடையும் இன்றி, மகிழ்வுடன் கூடிய விருப்பம் கொண்டவராக. (ஜீர்ணம் இவ வஸ்த்ரம் ஸுகேநேமாம் ப்ரக்ருதிம்) – இதனை “ஸ்தூல ஸுகேநேமாம் இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஜீர்ணம் இவ வஸ்த்ரம் ஸுகே ந விஸ்ருஜ்ய” என்று வரிசைப்படுத்த வேண்டும். ஸ்தூலமாகவும் ஸுகேநேமமாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரத்தை, கிழிந்த துணியைக் கழிப்பது போன்று, சுகமாகக் கைவிட்டு. ஸ்தூல ஸுகேநேமம் ரூபையாயிருந்துள்ள இந்த ப்ரக்ருதியை, ஜீர்ணமான வஸ்த்ரத்தைக் கழிக்குமாபோலே ஸுகேநே விட்டு. கிழிந்த புடைவையைக் கைவிடுவது போன்று என ஏன் கூறவேண்டும்? புதுப்புடவையுமாக, அழுக்கின்றி இருந்தால், அதில் ஆசை உண்டாகக்கூடும். அவ்விதம் அல்லாமல், கிழிந்த

துணியாக, அழுக்குடன் சேர்ந்து இருந்தால், அருவருப்புடன் கைவிடும்படி ஆகும் அல்லவோ? அதனைப் போன்றே இந்தச் சரீரமானது மாமிசம் மற்றும் இரத்தம் ஆகியவற்றுடன் உள்ளதால் அருவருப்பாக இருத்தல் காரணமாக, அருவருப்புடன் கைவிட்ட துணியை உதாரணமாகக் கூறினார். சரீரத்திற்கும் துணிக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் போன்றே சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் நிலையானது அல்ல என்பதால், “ஸுகேந விட்டு - சுகத்துடன் கைவிட்டு” என்கிறார். சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தமானது, பிணைக்கப்பட்டுள்ள வலிமை காரணமாக, ஒன்றை ஒன்று விடும்போது மிகுந்த துக்கம் உண்டாகிறது. அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம்; எனது அருளால் அத்தகைய ஸம்பந்தம் கழிவதால், தலையில் உள்ள பாரத்தை எளிதாக இறக்குவது போன்று எளிதாகக் கைவிட்டு.

வ்யாக்யானம் - இப்படி சரீரத்தோடே பிறக்கும் பாகவிசேஷங்களை அருளிச்செய்தவாரே, “இப்பாக விசேஷம் எல்லார்க்கும் உண்டாகாதே; இவ்வளவில்லாதார் இப்பேற்றை இழக்குமத்தனையோ? இவ்வளவுண்டானாலும் மேலே சில பாகவிசேஷங்கள் அவச்யாபேக்ஷிதங்களாகக் கடவது. அவையுண்டாம்படி எங்ஙனே?” என்னில், (ததாநீமேவ) சரீரஸமநந்தரத்தில் தக்காலத்திலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக முன்பில்லாத பாக விசேஷமெல்லாம் உண்டாகக்கடவது; கீழ் சிலவுண்டாகையும் இல்லையாகையும் பேற்றுக்கு அப்ரயோஜகம். உண்டான அம்சம் உண்டாகில் போகத்துக்கு உறுப்பாகிறது. இல்லையாகில் சரீரஸமநந்தரத்தில் சூக்ஷணகாலத்திலே எல்லாத்தையும் உடையனாம் என்கிறார். உபாஸகனுக்கு உபாஸந ஸமாப்தியளவிலே ஒரு குறை வரிலும் “யோகப்ரஷ்டோ அபிஜாயதே” என்று கொண்டு, கீழ்து மேலதாக ஜந்மாந்தரம் பலியா நின்றது; நடுவே ஒரு குறை வரிலும் அதுவே குறையாய் அநர்த்தப்படாநின்றது. இத்தனையும் இல்லையாகிலும் அந்திம ஸ்ம்ருதியில்லாதபோது பழைய நிலையையாய்ப் பலியாநின்றது; ஆன பின்பு இது எங்ஙனே கூடுமென்னில், (மத் ப்ரஸாத லப்த) தன் தலையிலே உபாயபாவம் கிடக்குமவனுக்கு அவையெல்லாம் அவன் தனக்கே உண்டாக வேண்டியிருக்கும். என் தலையிலே உபாயபாவம் கிடத்தியிருக்குமவனுக்கு என்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே எல்லாப் பாகவிசேஷங்களையும் உடையனாய், பேற்றையும் லபிக்கைக்கு ஒரு குறையில்லை என்கிறார். தன் தலையிலே ஸாதநபாவம் கிடத்தினவன் கார்யம் தனக்கு பரமானவோபாதி என் தலையிலே ஸாதன பாவத்தைக் கிடத்தின இவன் கார்யம் எனக்கே பரம். எங்கேனுமாக உபாயபாவம் புக்கவிடத்தேயிறே உபாய கார்யமும் கிடப்பது புருஷார்த்த லாபத்துக்கு ஒரு தட்டில்லை. தேவரீருடைய ப்ரஸாதத்தாலே

லபிக்கிறவைதான் எவை? என்னில், (மச்சரணாரவிந்தயுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) என்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே ஐகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமாயிருந்துள்ள பர பக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள். (க்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவ) இப்படி பரபக்த்யாதிகளாலே பண்ணப்படுவதாய், பரிபூர்ணாதி விசேஷண விசிஷ்டமாய், அநவதிகமான அதிசயத்தையுடைத்தான ப்ரீதியாலே அநுபவிப்பதான என்னுடைய அநுபவமும். (ஐநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா சேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதிருப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி) அவ்வநுபவத்தாலே பிறப்பதாய், அநவதிகமான அதிசயத்தையுடைத்தான ப்ரீதியாலே பண்ணப்படுவதாய், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அநுகூலமாய், எல்லா அடிமைகளிலும் உண்டான அபிநிசத்தையே வடிவாக உடைத்தாய், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான கைங்கர்யமும் உமக்குண்டாகக்கடவது என்று பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்தச் சரீரத்திடன் ஆத்மா உள்ளபோது உண்டாகின்ற பக்குவ நிலைகளை அருளிச்செய்தவுடன், “இத்தகைய பக்குவ நிலைகள் அனைவருக்கும் உண்டாகுமா? உன்னுடைய அருளானது இந்த அளவிற்குக் கிட்டாதவர்கள், இந்தப் பேற்றை இழக்கவேண்டுமா? இந்த அளவிற்கு விசேஷங்கள் உண்டானாலும், இதற்கு அவசியமான மேலும் சில பக்குவ நிலைகள் உள்ளன. அவை எவ்விதம் உண்டாகும்?”, என்று எம்பெருமானார் கேட்டார். இதற்குப் பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (ததாநீமேவ) - “இந்தச் சரீரத்தை விட்டவுடன், தற்போது இல்லாததான பரமபக்தி முடிய உள்ள பல பக்குவ நிலைகள் உண்டாகப் பெறுவீர். இது போன்று சில உண்டானாலும், உண்டாகாமல் போனாலும் பேறு கிட்டுவதற்கு அவற்றின் தடை இல்லை. இவற்றில் சில பக்குவ நிலைகள் உண்டானால், அத்தகைய பகுதிகளானவை அனுபவத்திற்கு உதவுகிறது. இது போன்ற பக்குவ நிலைகள் முன்பு ஏதும் இல்லையென்றால், சரீரத்தை விட்டவுடன் ஒரு ஷ்ண நேரத்தில் அனைத்தையும் கிட்டப்பெறுகிறான்”, என்று பெரியபெருமாள் கூறுகிறார். உபாஸகனுக்கு உபாஸனம் முடிகின்ற நேரத்தில் ஏதேனும் குறை ஏற்பட்டாலும், கீதை (6-41) - யோகப்ரஷ்டோ அபிஜாயதே - நல்ல ஒழுக்கம் கொண்டவர்கள் வீட்டில் பிறப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடுத்த ஜன்மத்தில் அந்த உபாஸனம் தொடரும். உபாஸகனுக்கு உபாஸனமானது நடுவில் தடைபட்டால், அத்தகைய உபாஸனம் நிற்கவும் வாய்ப்பு உள்ளது. இவ்விதம் ஏதும் இல்லை என்பதாக,

உபாஸனம் முழுமை அடைந்தாலும், இறுதி காலத்தில் அதனைக் குறித்த நினைவுகள் இல்லையென்றால், மீண்டும் ஒரு பிறவியே உண்டாகிறது. இவ்விதம் உள்ளபோது, சரணாகதி செய்தவனுக்கு மட்டும், இறுதி காலத்தில் அதனைக் குறித்த நினைவுகள் எப்படி உண்டாகும்? இதற்கு பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (மத் ப்ரஸாத லப்த) – தனது சொந்த முயற்சியால் பக்தி போன்ற பலவற்றையும் கைக்கொள்ள முயலும் ஒருவனுக்கு, அவை அனைத்து, அவனுடைய முயற்சியால் மட்டுமே அடைய வேண்டும்படியாக இருக்கும். ஆனால் தனது சொந்த முயற்சிகளை கைவிட்டு, என்னையே உபாயமாகக் கொண்டு நிற்பவனுக்கு, எனது அருள் காரணமாக, அனைத்து பக்குவங்களும் கைகூடப் பெற்றவனாக, பேற்றை அடைவதற்கும் எந்தக் குறையும் இல்லாதவனாக இருக்கிறான். தனது சொந்த முயற்சியால் என்னை அடைவதற்கான செயலானது, அவனால் மட்டுமே நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்படி உள்ளது; இதனைப் போன்றே, என்னையே உபாயமாகக் கொண்டு நிற்பவனுக்கு, அத்தகைய செயலானது, எனது பொறுப்பாக உள்ளது. எதனை உபாயமாகக் கொள்கிறோமே, பலனை அளிக்கவல்ல பொறுப்பும் அந்த உபாயத்திடமே உள்ளது. என்னையே உபாயமாகக் கொள்வனுக்கு, அவனுக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் கிடைப்பதில் எந்தத் தடையுல் இல்லை. இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார் பெரியபெருமானிடம், “உன்னுடைய அருளால் கிடைக்கக் கூடியவை எவை?”, என்றார். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மத் சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி) - எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதான எனது திருவடிகளில் எப்போதும் உள்ளதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்திகள். (க்ருத பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசய ப்ரிய மத் அநுபவ) - இப்படிப்பட்ட பரபக்தி முதலானவைகளால் ஏற்படுவதும், பரிபூர்ணமாம் முதலான சிறப்பான அடையாளங்கள் கொண்டதும், எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட ப்ரீதியால் அனுபவிக்கப்படுவதும் ஆகிய எனது அனுபவங்களும். (ஜநித அநவதி அதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி) - அத்தகைய எனது அனுபவம் மூலம் பிறப்பதும், செய்யப்படுவதும், அனைத்து நிலைகளுக்கும் ஏற்றதாகவும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் உண்டாகும் மிகுந்த ஆர்வத்தையே வடிவமாகக் கொண்டதும், மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத பரமபதத்தின் அடையாளமாகத் திகழ்வதும் ஆகிய கைங்கர்யங்களும் உமக்கு உண்டாகட்டும்.

சூர்ணை – 21

மா தே பூதத்ர ஸம்சய:

சூர்ணை - 21 - அவதாரிகை - “பேற்றைப் பார்த்தவாறே கனத்திராநின்றது. ப்ரவ்ருத்தியைப் பார்த்தவாறே அநாயாஸமாயிராநின்றது. சூத்ர பலங்களுக்குக் கனத்த ப்ரவ்ருத்திகளாலே பேறாயிராநின்றால், கனத்த பேற்றுக்கு ஒரு கை முறிய இழிந்தாலும் கிடையாதென்னும்படியிருக்க, எல்லாம் உண்டாகக்கடவது என்று அருளிச் செய்தவிது இங்ஙன் உண்டாகக்கூடுமோ?” என்று தம்மைப் பார்த்து ஸம்சயிக்க, “மா தே பூதத்ர ஸம்சய:” என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் கூறியதைக் கேட்ட எம்பெருமானார் தனது மனதில், “நாம் அடைய உள்ள பேறாகப் பெரியபெருமாள் கூறும் பேறானது மிகவும் பெரிதாக உள்ளது. ஆனால் நம்முடைய முயற்சியைக் காணும்போது மிகவும் அற்பமாகவே உள்ளது. தாழ்ந்த பலன்களைப் பெறுவதற்குச் செய்யும் முயற்சிகளே மிகவும் பெரிதாக உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது, மிகவும் பெரிய பேற்றை அடையவேண்டும் என்றால், அதிகமான முயற்சி அவசியம் என்றாகிறது. இப்படி உள்ளபோது, ‘உமக்கு எல்லாம் உண்டாகும்’ என்று பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தது, இவ்விதம் கிட்டுமோ?”, என ஐயத்துடன் நின்றார். இதனை நோக்கிய பெரியபெருமாள் “மா தே பூதத்ர ஸம்சய:” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அத்ர) இவ்வர்த்தத்தில் (தே) உமக்கு. (மா ஸம்சய:) ஸம்சயமில்லை. உமக்கென்றது என்னென்றால், உம்முடைய கையில் ஒரு முதலின்றிக்கே என் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரான உமக்குப் பேற்றுக்கொரு ஸம்சயமில்லை. (மாபூத் ஸம்சய:) இதுதான் நான் சொன்ன வார்த்தையாலேயும் ஸம்சயமில்லை.

விளக்கம் - (அத்ர) - இந்தக் கருத்தில் (தே) - உமக்கு. (மா ஸம்சய:) - எந்தச் சந்தேகமும் வேண்டாம். “உமக்கு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? “வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாமல், அனைத்தையும் நம்மிடம் ஒப்படைத்த உமக்கு, இந்தப் பேற்றை அடைவது குறித்து எந்தவிதமான சந்தேகமும் வேண்டாம்”, என்று கருத்து. (மாபூத் ஸம்சய:) - இவை நாம் கூறிய சொற்கள் என்பதாக உள்ளதாலும், எந்தவிதமான சந்தேகமும் அவசியம் இல்லை.

சூர்ணை – 22

அந்ருதம் ந உக்த பூர்வம் மே ந ச வசுஷ்யே கதாசந, ராமோ த்வீர் ந அபிபாஷதே, ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மி இதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம || ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ச:

சூர்ணை – 22 – வ்யாக்யானம் – உம்முடைய வார்த்தைக்கு ஏற்றமென்? என்னில், “அந்ருதம் ந உக்தபூர்வம் மே ந ச வசுஷ்யே கதாசந”; (மே) எனக்கு, (உக்தபூர்வம்) முன்பு சொன்ன வார்த்தைகளில், (அந்ருதம் ந) அந்ருதமில்லை. அந்ருதமில்லை என்றது அந்ருதம் சொல்லோமென்றபடியோ? என்னில், அன்று. அந்ருதத்தில் வாஸநையுமில்லை. முதலிலே அறியோம் என்றபடி. (ந ச வசுஷ்யே கதாசந) ஆகையாலே மேலுள்ள காலத்திலும் அந்ருத பாஷணமில்லை. இது “கோவலநாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனான” உம்முடைய வார்த்தையன்றோ? என்ன, (ராமோ த்வீர் நாபிபாஷதே) “இது நம் கோஷ்டியிலே வார்த்தையன்றே. ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநரான ரிஷிகள் கோஷ்டியோடு நம் கோஷ்டியோடு வாசியற இப்படியன்றோ ப்ரஸித்தம். ‘ராமனாகில் இரண்டு வார்த்தை சொல்லான்’ என்னுமிடம் எங்கும் ப்ரஸித்தமன்றோ” என்ன, ஆனால் இரண்டு வார்த்தை இல்லையாகிறது. அந்த வார்த்தைதான் ஏதென்னில், “வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:” என்கிறபடியே வேதோபப்ரும்ஹணமாய் சதுர்வேதங்களோடே கூட “இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்” என்கிறபடியே பஞ்சமவேதம் என்னலாம்படியுமாய், இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமுமான ஸ்ரீராமாயணத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் கடற்கரையிலும் தேர்த்தட்டிலும் நாம் சொன்னதாக எழுதிவைத்த “ஸக்ருதேவ”, “ஸர்வதர்மாந்” இத்யாதி வார்த்தைகள். (இதி மயைவ ஹ்யுக்தம்) இதுதான் ச்ருதி முகத்தாலேயாதல், வைதிக முகத்தாலேயாதலன்றிக்கே, சரண்யனான என்னாலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – எம்பெருமானார் பெரியபெருமாளிடம், “உம்முடைய வார்த்தைக்கு ஏற்றம் என்ன?”, என்றார். இதற்கு பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (மே) – எனக்கு. (உக்த பூர்வம்) - முன்பு கூறிய சொற்களில். (அந்ருதம் ந) – பொய் ஏதும் இல்லை. “பொய் ஏதும் இல்லை” என்னும் சொற்கள், “பொய் ஏதும் இப்போது கூறவில்லை” என்ற கருத்திலா எனக் கேட்கலாம்; அப்படி அல்ல, பொய் உரைக்கும் வாஸனையே நமக்கு இல்லை.

பொய் கூறுதலை நாம் எப்போதும் அறியோம். (ந ச வசுஷ்யே கதாசந) – ஆகையால் இனி வரும் காலங்களிலும் நம்முடைய சொற்கள் பொய் கலந்தவை அல்ல. ஆனால், இந்த சொற்கள், அமலனாதிபிரான் (10) - கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் – என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனாகிய உம்முடைய சொற்கள் அல்லவோ? இதற்கு பெரியபெருமாள் விடை அளிக்கிறார். (ராமோ த்வீர் நாபிபாஷதே) – அப்படி அல்ல. இது நம்மைச் சேர்த்தவர்கள் மட்டும் கூறும் சொற்கள் அல்ல. இரக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள ரிஷிகளுடைய கோஷ்டி மற்றும் நம்முடைய கோஷ்டி என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் ஏற்கும் விஷயம் அல்லவோ? “இராமன் என்றால் இரண்டு முரணான சொற்களைக் கூறமாட்டான்” என்று கூறுதல் அனைத்து இடங்களிலும் ப்ரஸித்தம் அல்லவோ? இரண்டுவிதமான சொற்கள் இங்கு உள்ளன என்றாகிறது. அந்தச் சொற்கள் எவை என்றால், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (4-6) – வேத உபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: - வேதங்களுடைய ஆழ்பொருளை விவரிப்பதற்காக அவர்களுக்கு இராமாயணத்தை அளித்தார் – என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களை விளக்குவதாகவும்; நான்கு வேதங்களுடன் சேர்ந்து, சாந். (7-2) - இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் – இதிகாசம் மற்றும் புராணம் என்ற ஐந்தும் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஐந்தாவது வேதம் என்று கூறலாம்படி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இதிகாசங்களில் உயர்ந்த ஸ்ரீஇராமாயணம் மற்றும் மஹாபாரதம் ஆகியவற்றில் முறையே கடற்கரையிலும் தேர்த்தட்டிலும் நாம் கூறியதாக உள்ள சொற்களான “ஸக்ருதேவ”, “ஸர்வதர்மாந்” ஆகிய சொற்கள். (இதி மயைவ ஹி உக்தம்) – இவை ச்ருதியின் மூலமாகவோ அல்லது வேதங்களின் மூலமாகவோ கூறப்பட்டவை அல்ல; சரணம் புகத்தக்கவனாகிய என்னால் கூறப்பட்டவை ஆகும்.

சூர்ணை – 23

அத: த்வம் தவ தத்வத: மத் ஜ்ஞாத தர்சனா ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்ஸவ

சூர்ணை – 23 – வ்யாக்யானம் – (அத:) ஆகையாலே, (த்வம்) இப்படிப்பட்ட நம்முடைய மெய்மைப் பெருவார்த்தையைக் கேட்டு நம்மை விசுவஸித்திருக்கிற மெய்யடியாரான நீர். (மத்) என் விஷயமாக. (தவ) உமக்கு. (தத்வத:) மெய்யாகவுண்டான. (ஜ்ஞாத தர்சந ப்ராப்திஷு) “ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச) என் ஜ்ஞாத தர்சந ப்ராப்திகளில். (நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்ஸவ) நிஸ்ஸம்சயராய்க் கொண்டு ஸுகமே வர்த்தியும்.

விளக்கம் - (அத:) - ஆகையால், (த்வம்) - நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நம்முடைய மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையைக் கேட்டு நம்மை விச்வஸித்து நிற்கும் மெய்யடியாரான நீவிர். (மத்) - என் விஷயமாக. (தவ) - உமக்கு. (தத்வத்:) - உண்டான உண்மை அறிவு, (ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு) - கீதை (11-54) - ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச - உண்மையாக அறிவதற்கும், காண்பதற்கும், புகுவதற்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, என்னைக் குறித்த ஞானம், என்னைக் காணுதல் மற்றும் என்னை அடைதல் ஆகியவை குறித்து. (நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்ஸவ) - எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்று சுகமாக வாழ்வீராக.

சரணாகதி கத்யம் ஸம்பூர்ணம்

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே தஞ்சம்